

Đặc Biệt Đích Người

Contents

Đặc Biệt Đích Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	14
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	53
8. Chương 8	59
9. Chương 9	64
10. Chương 10	72
11. Chương 11	78
12. Chương 12	79
13. Chương 13	81
14. Chương 14	84

Đặc Biệt Đích Người

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, huyền huyền, ấm áp, nhất thụ nhất công, HEEditor: Tiểu MộcBe

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-biet-dich-nguoi>

1. Chương 1

Khúc dạo đầu – A lâm kể chuyện xưa

Trong yêu thú có một chi với số lượng khổng lồ, tộc nhân đông đảo, đó chính là – bộ tộc hồ ly.

Nhắc đến hồ ly, mọi người nhất định đều biết, người tộc này đều là nam suất nữ mỹ, yên hành mị thị. Đúng vậy, từ thời xa xưa, tộc hồ ly chỉ nhờ vào ngoại hình mị nhân, là vốn nguyên thủy, từ người tâm phúc trở thành đế vương cùng phú hào, trải qua cuộc sống cảm y ngọc thực.

Bản tính hồ ly đa nghi lại thêm trời sanh có tính phóng dăng, mị và hoặc là chuyện bọn họ thích nhất. Ra vào chốn phong nguyệt với bọn họ mà nói là chuyện bình thường, bọn họ với bất kỳ ai cũng nói yêu, nhưng cũng không kể nào, nhìn những chân tâm tan vỡ thành từng mảnh, bất quá chỉ là ‘phốc xích’ cười một tiếng.

Lại nói hồ ly khi lấy chồng cũng chỉ là chơi một trò chơi ái tình, cũng không giao phó chân tâm, bất quá trong tộc hồ ly cũng có những ví dụ đặc biệt, họ không vào những nơi phong nguyệt, không chơi trò chơi ái tình, dùng chân tâm trong sáng mà đáp trả tình cảm, những hồ ly như vậy đương nhiên rất ít, nếu có thể gặp được, chính là người hữu duyên của tạo hóa, hồ ly như vậy sẽ bồi bên cạnh người mình yêu nhất sinh nhất thế.

=====

Nửa đêm, khu bắc thành phố Hương Đảo. Ánh đèn đường chiếu lên một con hẻm nhỏ chật hẹp, ánh sáng được hắt ra từ những ô cửa sổ chằng chịt của những ngôi nhà cũ kỹ trong con hẻm, nơi đây là khu bình dân của thành phố Hương Đảo, không giống những con đường đèn đuốc rực rỡ nơi phồn hoa. Hiện tại trong con hẻm nhỏ rất yên tĩnh, mọi người đã trải qua một ngày mệt nhọc nên phân nửa đã tiến nhập mộng đẹp.

Một trận tiếng động tất tất tốt tốt phá vỡ sự yên tĩnh xung quanh, thanh âm vang lên từ khu tập trung rác thải nơi đầu con hẻm, dưới ánh đèn đường có thể nhìn thấy những chiếc túi rác bằng nhựa lớn đặt cạnh thùng bằng xi măng cốt thép, đang chờ xe xử lý rác mang đi vào sáng mai. Rõ ràng không nhìn thấy bóng người, nhưng tiếng tất tất tốt tốt vẫn truyền đến từng đợt, nếu có người tình cờ đi ngang qua, thanh âm này nhất định sẽ khiến họ sợ hãi. Bất quá... vẫn có người không sợ.

“Ai? Ai ở đó?” Một tiếng hét vang lên, một thân ảnh cao lớn lập tức bước đến cạnh khu tập trung rác, giơ chiếc đèn pin hình cây viết chiếu vào.

“Ngao ô...”

Một tiếng kêu kỳ lạ vang lên, một cái gì như một nhúm lông nhảy ra, hướng thẳng về mặt nam nhân đang kiểm tra, nam nhân phản ứng khá nhanh, giơ một tay lên che, một tay tóm lấy, bắt được nhúm lông kia, cổ tay xoay một cái, đèn pin hình cây viết đã giắt vào dây lưng, lại vươn tay ra nắm chặt lấy, nhúm lông kia lập tức bị khống chế hoàn toàn.

“Ngao ô, uông uông...” Nhúm lông phát ra tiếng kêu chói lói, vùng vẫy, vằn vẹo, muốn thoát khỏi sự khống chế.

“Mày đang làm gì? Không lộn xộn, còn lộn xộn nữa tao sẽ không khách khí với mày!” Nam nhân trầm giọng quát, bàn tay đang giữ càng ngày càng xiết chặt, sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

“Tôi không làm chuyện xấu, buông ra, tôi không làm chuyện xấu!” Nhúm lông phát ra thanh âm của người.

“Di... Mày là yêu thú...” Bàn tay đang giữ nói lỏng một chút, nhưng vẫn giữ chặt nhúm lông không buông.

“Nhẹ một chút, đau...” Nhúm lông bắt đầu xin tha.

“Nói không chạy tao sẽ thả mày ra.” Nam nhân nói.

“Hảo, hảo, tôi không chạy, tôi không chạy...”

Nam nhân từ từ thả tay ra, nhúm lông nhào xuống đất. Dưới ánh sáng của đèn đường, nam nhân thất rõ nhúm lông anh vừa bắt được nguyên lai là tiểu tiểu hồ ly.

“Mày làm gì trong thùng rác?” Nam nhân hỏi, cúi người xuống, chống hai tay lên đầu gối, cẩn thận đánh giá hồ ly, “Là yêu thú đi, giấy chứng nhận đâu?”

Hồ ly giật giật thân mình, vẫy vẫy cái đuôi to xù, lại nâng nâng bàn chân, y bị nam nhân bắt vừa nhanh lại vừa đau, không thể không giãn giãn thân thể một chút.

“Ai, hỏi mày đó, giấy chứng nhận đâu? Lấy ra đây.” Nam nhân tiếp tục hỏi, vừa nói vừa đứng thẳng người lên.

Trong nháy mắt khi thần tình nam nhân lơ lửng một chút, hồ ly mạnh mẽ nhảy về phía trước, tung chân bỏ chạy. Trong bóng đêm, có thể thấy được đôi mắt nam nhân hơi nheo lại, trong đôi mắt xẹt qua một tia sáng, sau đó bàn tay đang chống nơi thắt lưng vung lên, một sợi dây thừng mảnh từ trong tay nam nhân bay ra, sợi dây thừng nhỏ như có suy nghĩ, với tốc độ bất khả tư nghị cùng luồng lách qua mọi góc cạnh trong không trung, quấn quanh ngay chân sau của hồ ly một cách chuẩn xác, nam nhân kéo một cái, hồ ly đang chạy trốn liền bổ nhào xuống, phanh một tiếng té lăn ra đất, đau đớn mà kêu thành tiếng: “A yêu!”

Khóe miệng nam nhân hiện ra một mặt cười, đôi mắt lạnh lùng, “Chạy? Hừ! Cho mày chạy!”

Hồ ly cuối cùng chỉ biết vùng vẫy, quay đầu dùng răng cắn dây thừng, “Buông ra! Buông ra! Tôi không làm chuyện xấu!”

Nam nhân không nhanh không chậm bước đến, một tay xách hồ ly trên mặt đất lên, giơ ra trước mặt, nhìn khuôn mặt nhỏ kia, “Không làm chuyện xấu? Không làm chuyện xấu thì mắc mớ gì mày chạy! Trước mặt lão tử dám giỡn sao, muốn chết!”

Nói xong, hất co ngón trỏ, lấy hết sức búng lên ót hồ ly một cái, khiến hồ ly ai ai kêu đau, “A! Đau!”

“Kêu la cái gì! Xú tiểu tử, muốn chết a! Hỏi mày, mày không trả lời, còn dám chạy! Chạy a, còn chạy nữa, tao đánh gãy chân mày!”

“Tôi không làm chuyện xấu, tôi không làm chuyện xấu...” Hồ ly quơ quào cái chân nhỏ trong không trung, phản kháng một cách vô ích.

“Nói rõ cho tao, bằng không, tao bắt mày vào cảnh cục.” Nam nhân lộ ra nụ cười vô lại.

“Anh cũng không phải là cảnh sát!”

“Hừ, xú tiểu tử, còn cãi bướng, tao chính là cảnh sát!” Nam nhân vừa nói vừa rút giấy chứng nhận trong chiếc ví da ra, quơ quơ trước mặt hồ ly, “Cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên. Tiểu tử, hiện tại tao đem mày về cảnh cục, thành thật một chút, bằng không tao cho mày thêm một tội là đánh lén cảnh sát.” Nói xong, nam nhân dùng dây thừng trói hồ ly lại.

“Không cần, không cần, Trầm Sở Thiên, không cần...” Hồ ly bắt đầu kêu ai ai, “Xin anh, tôi không đến cảnh cục, tôi là... tôi là... tôi là Tiểu Mạc... Ồ...”

Nghe được câu cuối cùng, Trầm Sở Thiên liền dừng lại hành động trói người, “Tiểu Mạc...” Anh nghiêng đầu, đánh giá hồ ly trong tay, “Cậu là Tiểu Mạc...”

“Àn, tôi là Tiểu Mạc...” Hồ ly cúi thấp đầu, không còn vùng vẫy.

Đem dây thừng thu lại xong, Trầm Sở Thiên đặt hồ ly xuống đất, “Tiểu mạc, cậu ở trong đây làm gì? Đã khuya thế này... Tôi vẫn luôn tìm cậu.”

Hồ ly ‘phốc’ một tiếng hóa thân thành một người, chính xác mà nói là một nam hài, ngồi trên đất.

“Tiểu Mạc.” Trầm Sở Thiên ngồi xuống đánh giá nam hài đang ngồi trên đất, “Đã khuya thế này cậu còn ở đây làm gì?”

Nam sinh tên Tiểu Mạc cắn môi, cúi thấp đầu xuống.

“Cậu tìm cái gì trong thùng rác? Làm rơi vật gì sao? Để tôi tìm giúp cậu.” Trầm Sở Thiên toát ra biểu tình lo lắng, đưa sát mặt vào hỏi.

Tiểu Mạc – Mạc Ngữ Luân – lắc lắc đầu. Trong bóng tối, Trầm Sở Thiên không nhìn thấy được biểu tình của Mạc Ngữ Luân. Thực tế lúc này Mạc Ngữ Luân đang cực kỳ bối rối, vừa xấu hổ, vừa bàng hoàng bất lực.

“Cô ỉ...” Một tiếng từ trong bụng truyền ra, trong bóng đêm yên tĩnh nghe cực kỳ rõ ràng, mà tình huống hiện tại giữa hai người đã nghe được tiếng ‘cô ỉ’ đối bụng kia, càng có vẻ như không phù hợp mà lại buồn cười.

Mạc Ngũ Luân ôm bụng, đầu cúi xuống càng thấp. Trầm Sở Thiên lập tức hiểu ra, Mạc Ngũ Luân đói bụng, vừa rồi cậu lục lọi trong thùng rác chính là kiếm thức ăn. Nếu dùng nhân hình đi làm chuyện này rất mất mặt, cho nên cậu đã hóa nguyên hình, biến thành hồ ly.

Hai người im lặng một lúc, trong khoảng thời gian đó, Mạc Ngũ Luân xấu hổ đến mức gần như muốn chạy trốn mà lại không đi được.

Trầm Sở Thiên vươn tay kéo Mạc Ngũ Luân từ dưới đất lên. “Vật đã đánh rơi rồi cũng không dễ gì tìm lại được, là rất quan trọng sao? Nếu không thì coi như mất đi. Đúng rồi, tôi vừa mới tan ca, đang chuẩn bị đi ăn khuya, cậu có hứng thú không? Đi, ăn bữa khuya một mình cũng không có ý nghĩa, cậu theo tôi đi.” Trầm Sở Thiên tự quyết mà lôi kéo Mạc Ngũ Luân ra khỏi con hẻm nhỏ, đi ra đường lớn đã bắt đầu đông đúc xe cộ ngược xuôi.

Mạc Ngũ Luân vẫn cúi đầu nhưng không vùng vẫy nữa, cậu biết Trầm Sở Thiên nói giúp cậu, giả vờ như không biết gì cả.

Đột nhiên, Mạc Ngũ Luân có chút biết ơn nam nhân đang nắm lấy tay cậu.

Duyên phận chính là kỳ lạ như vậy, luôn không thể biết được khi nào thì bắt đầu. Hai người kia lúc này vẫn chưa biết, một lần vô tình gặp gỡ trong đêm khuya, từ đó về sau liền đem hai người họ gắn liền với nhau.

2. Chương 2

Trầm Sở Thiên dẫn Mạc Ngũ Luân bước vào một quán ăn anh thường đến, phi thường hùng hồn kêu một đồng lớn thức ăn, sau đó nhìn Mạc Ngũ Luân ăn đến phong quyển tàn vân (gió cuốn mây tan). Trong lòng Trầm Sở Thiên thầm lấy làm kỳ lạ, người trước mắt rốt cuộc đã bao lâu không được ăn no rồi?

Dạ dày trống rỗng đến phát đau từ từ được lấp đầy, tình tự Mạc Ngũ Luân cũng dần dần khôi phục, uống trà xong, cậu có chút ngượng ngùng giương mắt nhìn nhìn Trầm Sở Thiên, tay đặt trên đầu gối xiết chặt lại, “Cảm ơn anh, ừ... Cảm ơn anh.”

“Không cần khách khí.” Trầm Sở Thiên lại giúp Mạc Ngũ Luân rót thêm một tách trà.

Mạc Ngũ Luân nâng tách trà lên, nắm chặt chiếc tách màu trắng trong tay, rất ấm, ánh mắt cậu lặng lẽ lướt ngang qua Trầm Sở Thiên. Trong lòng Mạc Ngũ Luân rất sợ Trầm Sở Thiên sẽ hỏi cậu những vấn đề, ví dụ như vì sao nửa đêm lại lang thang bên ngoài, vì sao lại lục lọi trong thùng rác tìm thức ăn, đang ở đâu, nhà có ai không... vân vân. Mấy câu hỏi đó Mạc Ngũ Luân cũng không nguyện ý nói đến.

“Ăn no rồi.” Thấy bộ dáng không an tâm lo lắng của Mạc Ngũ Luân, trong lòng Trầm Sở Thiên thầm buồn cười. Thật sự có rất nhiều vấn đề anh muốn biết, bắt quá, xem ra tiểu hồ ly này không muốn nói, thì thôi, không hỏi nữa, biết cậu ta là người lương thiện là được.

“Sau đó, tôi muốn nói, sau sự kiện kia, có người đến tìm cậu gây rắc rối không?” Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, hỏi một câu.

Mạc Ngũ Luân lắc lắc đầu, động tác có chút hàm hồ này khiến Trầm Sở Thiên thấy bất đắc dĩ.

Yêu thú hồ ly Mạc Ngũ Luân trong một lần vô tình, đã giúp Trầm Sở Thiên và bằng hữu của anh cứu được hoàng tử nhân ngư bị bắt cóc, khi đó, sau khi đã bị cảnh sát khống chế khắp nơi, Trầm Sở Thiên vẫn luôn tìm Mạc Ngũ Luân, thật ra án kiện này không nhất thiết phải lấy khẩu cung của cậu, mà là Trầm Sở Thiên và bằng hữu của anh đều muốn cảm tạ tiểu hồ ly này, nếu không phải nhờ cậu phát hiện được nơi nhốt hoàng tử nhân ngư, còn chưa biết yêu thú nhân ngư quý giá đã bị hành hạ đến mức nào.

Sau khi làm việc tốt, tiểu hồ ly biến mất, Trầm Sở Thiên tìm cậu một khoảng thời gia rất lâu, trong lòng rất lo lắng cho cậu, lo cậu sẽ bị bọn tội phạm đồng đảng trả thù sau chuyện đó, hơn nữa Trầm Sở Thiên còn nợ Mạc Ngũ Luân một lời cảm ơn. Không ngờ đến hôm nay cư nhiên dưới tình huống kia, anh lại bắt gặp lại cậu.

“Thật sự không có chuyện gì?” Trầm Sở Thiên một câu hai ý hỏi lại.

Mạc Ngữ Luân cúi đầu xuống, lắc lắc.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, cười, ngoắc người phục vụ kêu tính tiền. Ra khỏi quán ăn, Trầm Sở Thiên hỏi Mạc Ngữ Luân: “Cậu ở đâu? Tôi đưa về.”

“Cám ơn, không cần, tôi có thể tự mình đi về.” Mạc Ngữ Luân không muốn nói chỗ ở của cậu cho Trầm Sở Thiên.

“Không sao, dù sao tôi cũng rảnh, đưa cậu về được không?” Trầm Sở Thiên không chịu buông tha.

“Thật sự không cần, tôi có thể đi về.” Mạc Ngữ Luân cũng không nhượng bộ.

Trầm Sở Thiên đứng đó, khoanh hai tay lại, nghiêm mặt nhìn đến thấu suốt Mạc Ngữ Luân, anh có thể khẳng định đằng sau tiểu hồ ly giống như đang lang thang này có nhiều chuyện cũ. Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên cười nói: “Nếu tôi nói – tôi không thể không đưa cậu về, vậy cậu sẽ thế nào?”

“Ai?”

Mạc Ngữ Luân ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Trầm Sở Thiên một chút, lộ ra vẻ mặt khó xử, cái miệng nhỏ khe khẽ mấp máy, Trầm Sở Thiên nhìn trong mắt, lập tức cảm thấy tiểu hồ ly này thật thú vị.

“Quá khuya rồi, không cho tôi đưa về, vậy đến nhà của tôi thì sao?” Trầm Sở Thiên trong lòng khẽ động, nói.

“Cái gì?”

“Cậu thấy thế nào? Đến nhà của tôi đi.” Trầm Sở Thiên nhiệt tình mời, ý đồ hấp dẫn tiểu hồ ly đi cùng anh.

Mạc Ngữ Luân lắc đầu, “Đến – nhà cảnh sát, không thuận tiện lắm.” Cậu biết Trầm Sở Thiên là cảnh sát yêu thú, hơn nữa còn chỉ huy một tiểu đội cảnh sát tài giỏi.

“Không sao, cậu cũng không phải tội phạm.” Trầm Sở Thiên xoa xoa tay, lộ ra nụ cười có chút hương vị của một hoa hoa công tử, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy trong lòng nhói lên một cái.

“Tôi không muốn.” Mạc Ngữ Luân kiên cường lắc đầu, xoay mặt nhìn sang bên cạnh, vừa định nói ‘Ngủ ngon’ sau đó chạy trốn, còn chưa kịp mở miệng, cánh tay cậu bị Trầm Sở Thiên bắt được.

“Như thế nào, muốn chạy?” Trầm Sở Thiên cười cười hỏi.

Mạc Ngữ Luân bị nói trúng tim đen, mặt hơi đỏ lên, mới vừa để người ta mời một bữa ăn, giờ lại phải tay muốn trốn, thật có chút không thể nào nói được, chính là cậu thật sự không muốn đến Trầm gia. Không hiểu tại sao, hiện tại chỉ đến gần Trầm Sở Thiên một chút, Mạc Ngữ Luân liền cảm thấy khẩn trương, đó là một loại cảm giác run rẩy rất kỳ lạ.

“Ngoan ngoan đi thôi.” Trầm Sở Thiên trực tiếp kéo Mạc Ngữ Luân lên taxi.

Ngồi trên xe, Trầm Sở Thiên nhìn qua kính chiếu hậu thấy biểu tình có vẻ bất an của Mạc Ngữ Luân, anh thầm nghĩ, tối nay anh không có việc gì đi ra ngoài dạo mát, cứ nhiên bắt được tiểu hồ ly anh vẫn luôn tìm kiếm, lucky!

Nhìn phòng khách rộng lớn của nhà Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân không khỏi quay đầu hỏi anh: “Anh ở trong một căn nhà lớn như vậy, là nhà chính phủ cấp cho nhân viên công vụ sao?”

Trầm Sở Thiên cười cười hắc hắc, “Này hử, không phải, đây là quà tặng của mẹ tôi, chúc mừng tôi trở thành cảnh sát.”

Mạc Ngữ Luân có chút nghi hoặc, lại thay đổi suy nghĩ, cậu đối với Trầm Sở Thiên không có hứng thú gì, ở nhờ một đêm sáng sớm liền rời đi, không cần hỏi thăm chuyện gia đình người ta, vì thế Mạc Ngữ Luân không nói thêm gì nữa.

Khi Trầm Sở Thiên xuống bếp uống nước, Mạc Ngữ Luân lặng lẽ đứng dậy tham quan nhà Trầm Sở Thiên một chút. Có lẽ là do nội thất ít cùng trang trí cẩn thận, căn nhà mang đến cho người ta cảm giác phi

thường lớn, có hai phòng ngủ, thư phòng, nhà bếp độc lập, còn có hai ban công đều rộng rãi. Một căn nhà tốt như vậy lại là của một cảnh sát yêu thú bình thường có thể mua được sao? Trong lòng Mạc Ngữ Luân sinh ra nghi hoặc, trước tiên không nói đến khoản tiền để mua được nó, chỉ riêng chi phí quản lý của xã khu này là không thấp đi, cho dù Trầm Sở Thiên là cảnh sát cấp cao, nhưng thu nhập của anh ta dù sao vẫn là hữu hạn. Nói cái gì mà ‘mẹ tôi tặng’, có thể tin được sao? Anh ta... anh ta có phải hay không còn có thu nhập ‘đen’ khác?

Mạc Ngữ Luân ngồi trên sofa, trong lòng hồ nghi. Mạc Ngữ Luân đã trải qua cuộc sống lang thang nhiều năm như vậy, một bữa đói một bữa no, còn thường xuyên bị khi dễ, vì vậy cậu đối với những việc mang tính chất đặc biệt nguy hiểm rất miễn cảm. Bây giờ ngồi trong nhà Trầm Sở Thiên, tuy rằng biết đối phương là cảnh sát, hẳn phải mang đến cho cậu cảm giác an toàn mới đúng, cũng không biết vì sao, Mạc Ngữ Luân chỉ cảm thấy hoảng sợ, căng thẳng.

Trầm Sở Thiên mang một ly nước chanh đến, đặt ly lên bàn trước mặt Mạc Ngữ Luân, ý bảo cậu uống, “Cậu ngủ ở khách phòng đi, trong khách phòng có phòng tắm riêng, hơi nhỏ nên không thể ngâm mình tắm được, chấp nhận một chút. Tôi cho cậu mượn quần áo để thay.”

Đối phương khách khí như thế, Mạc Ngữ Luân cảm thấy không yên tâm, vì suy nghĩ đề phòng Trầm Sở Thiên mà cảm thấy có lỗi. Không hiểu sao cậu hơi sợ Trầm Sở Thiên, là vì cảm xúc mãnh liệt trên người Trầm Sở Thiên sao? Mạc Ngữ Luân không rõ lắm, trong lòng rối loạn.

“Sao vậy?” Phát hiện Mạc Ngữ Luân thùy hạ mi mắt giống như phát ngốc, Trầm Sở Thiên hỏi, anh nghĩ Mạc Ngữ Luân có tâm sự.

“Không, không có gì.” Mạc Ngữ Luân vội vàng lắc đầu, tránh né ánh mắt Trầm Sở Thiên, cậu sợ bị Trầm Sở Thiên nhìn thấu tâm sự. Cảnh sát yêu thú này, anh có thể ngồi ở vị trí hiện tại, đã chứng tỏ anh cũng không đơn giản.

“Nga, cậu không cần khách sáo với tôi.” Trầm Sở Thiên nói xong liền vươn vai, “Tôi đi tắm trước.” sau đó xoay người, mở TV rồi mới rời đi.

Mạc Ngữ Luân căn bản không có tâm tình xem TV, cậu mang một chút lo sợ nghi hoặc ngồi đó.

Gặp lại nam nhân mình không muốn gặp, nhưng lại dưới tình huống lúng túng, sau đó bị anh ta ‘lướt’ đem về nhà, Mạc Ngữ Luân xấu hổ, chính là hiện tại không phải muốn đi là đi, thứ nhất Mạc Ngữ Luân cũng không có chỗ nào để đi, vả lại, Trầm Sở Thiên biết được khẳng định sẽ nổi giận.

Tuy rằng hai người chỉ mới gặp mặt hai lần, tương giao không sâu, nhưng Mạc Ngữ Luân cảm thấy cậu cùng anh ta có cảm giác như tâm linh tương thông. Cảm giác này – thật kỳ lạ, thật sự giống như truyền thuyết... Mạc Ngữ Luân không dám nghĩ tiếp nữa.

Không biết Mạc Ngữ Luân đã ngồi trong phòng khách bao lâu, Trầm Sở Thiên tắm xong đi ra, vung tay lên, anh đem một đoàn quần áo sạch ném cho Mạc Ngữ Luân, “Chụp lấy.”

Mạc Ngữ Luân theo bản năng vươn tay đón lấy quần áo bị ném tới, cậu vừa ngước đầu nhìn Trầm Sở Thiên, đột nhiên cảm thấy máu cả người đều dồn hết lên mặt.

Trầm Sở Thiên, anh ta cư nhiên bán lõa (trần trụi nửa người)! Chỉ mặc một chiếc quần thể thao rộng rãi, nửa người trên cường tráng, chân thon dài, làn da màu mật, cơ thể thon thả cân xứng, vừa thất đã biết trải qua nhiều năm rèn luyện. Bộ dáng của anh ta phi thường đẹp trai, mái tóc đen dài ngắn vừa phải, đôi mắt đen sáng ngời, tinh quang trong mắt khiến người ta không dám nhìn gần. Trên người anh ta tồn tại cảm giác mãnh liệt dị thường, thuộc kiểu người dù đứng trong đám đông liếc mắt một cái vẫn nhìn thấy được. Trong sự anh tuấn của Trầm Sở Thiên mang theo một tia lưu manh, khóe miệng khi cười khiến người ta có cảm giác ‘xấu xa’, trên người anh có lực hấp dẫn nguyên thủy của một nam nhân. Mạc Ngữ Luân biết, kiểu nam nhân như Trầm Sở Thiên khẳng định có thể thu hút rất nhiều nữ nhân.

Đột nhiên phát hiện cậu đang nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân xoát một cái đỏ mặt, chuyển ánh mắt, sau đó liền thấy được một thứ khiến cậu kinh hãi – trên người Trầm Sở Thiên có hình xăm. Là đồ án hình rồng, đầu rồng nơi vai trái của anh, nơi thắt lưng phải có thể nhìn thấy được đuôi rồng, tin rằng thân rồng chiếm hết cả lưng của anh ta.

Nhìn hình xăm, Mạc Ngũ Luân đột nhiên nhớ đến chuyện cũ thời thơ ấu, trong lòng toát ra cảm giác vô cùng sợ hãi, hơi thở bắt đầu dồn dập, theo bản năng muốn chạy trốn.

“Tiểu Mạc, sao vậy?” Trầm Sở Thiên phát hiện sắc mặt Mạc Ngũ Luân bất thường, vừa lau tóc vừa bước về phía cậu.

“Không được, không được...” Mạc Ngũ Luân thấp giọng lầm bầm, theo bản năng lùi người về sau, bày ra tư thế phòng ngự khi bị đánh nhưng không thể phản kháng, chỉ có thể cầu xin đừng bị thương quá nặng.

“Cậu đang làm gì vậy?” Trầm Sở Thiên nhìn phản ứng của Mạc Ngũ Luân cảm thấy rất kỳ quái, anh lập tức bước đến trước mặt Mạc Ngũ Luân, cúi người xuống nhìn cậu, “Cậu làm sao vậy? Trốn cái gì?”

Khoảng cách ngày càng gần làm Mạc Ngũ Luân ngửi được hơi thở trên người Trầm Sở Thiên, hương vị sữa tắm mùi trà xanh pha lẫn hương hormone nam tính của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân cảm thấy lòng không được mà run rẩy, trong lòng bắt đầu phấn chấn, cậu phát hiện mùi vị trên người Trầm Sở Thiên hấp dẫn cậu rất mãnh liệt, làm cho cậu tâm viên ý mã.

Chẳng lẽ, mình thật sự... Mạc Ngũ Luân nhớ đến những lời những tộc nhân đã từng nói với cậu, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, gần như muốn nhảy dựng lên.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” Muốn biết rõ tình trạng nên Trầm Sở Thiên vẫn hỏi, vươn tay sờ đầu Mạc Ngũ Luân, “Tiểu Mạc, cậu không thoải mái?”

Mạc Ngũ Luân mạnh mẽ lắc đầu, tránh đi bàn tay đang vươn ra của Trầm Sở Thiên, sau đó nhanh chóng né khỏi người anh.

Nhìn Mạc Ngũ Luân giống như đang muốn trốn đến phòng bên kia, Trầm Sở Thiên càng không biết chuyện gì, “Uy, Tiểu Mạc, rốt cuộc làm sao vậy, chẳng lẽ...” Trầm Sở Thiên nâng tay mình lên ngửi ngửi, “Tôi vừa mới tắm xong, không hôi đi.”

Sau đó Trầm Sở Thiên lại giả vờ dùng ánh mắt u buồn nhìn Mạc Ngũ Luân sắc mặt đang tái nhợt, “Tiểu Mạc, cho dù thật sự không muốn đến gần tôi cũng đừng dùng biểu hiện rõ ràng như vậy đi... Tốt xấu gì cũng chưa chút mặt mũi cho tôi.”

Mạc Ngũ Luân lắc đầu giấu diếm, “Không phải, không phải. Tôi... tôi mệt, muốn ngủ.”

“Ngô,” Trầm Sở Thiên gật gật đầu, “Không còn sớm, đi ngủ đi, ngủ ngon.” Nói xong, anh xoay người bước về phía phòng ngủ, đi được nửa đường lại dừng chân, “Tiểu Mạc.”

Mạc Ngũ Luân lại cả kinh, co vai lại trừng mắt. Trầm Sở Thiên nhìn thấy, mi tâm khẽ nhíu lại, nhưng anh cũng không hỏi gì thêm chỉ nói: “Tiểu Mạc, phải tắm rồi mới có thể ngủ nga.”

“Àn.” Mạc Ngũ Luân gật đầu, hy vọng Trầm Sở Thiên mau mau trở về phòng. Ngửi hơi thở nam tính trên người Trầm Sở Thiên còn thoang thoảng trong phòng khách, chân Mạc Ngũ Luân muốn nhuyến ra. Mắt thấy Trầm Sở Thiên đóng cửa phòng, lúc này Mạc Ngũ Luân mới nhẹ nhàng thở ra một hơi dài.

Nằm trên chiếc giường nhỏ trong phòng khách, Mạc Ngũ Luân không ngủ được, trừng mắt nhìn trần nhà, bên tai cậu vang lên những câu nói mà đồng tộc hồ ly đã nói trước mặt cậu khiến cậu mất ngủ.

“Ngươi là tên tạp chủng!”

“Giả vờ ngây thơ cái gì, hồ ly vẫn là hồ ly, là tạo hóa do trời sinh, mà còn tưởng rằng mày không giống như chúng tao sao!”

“Cẩu tạp chủng, tạp chủng!”

“Làm gì? Sờ mày còn không được nha, mày là vàng sao? Hừ, vẫn là xử nam đi, là muốn treo lên bán đấu giá sao? Ha ha ha... tạp chủng còn muốn bay lên dẫn đầu, nói cho mày biết, có người chịu mày thì mày phải ngoan ngoãn nằm xuống...”

“Ngủ với từng người thì sao chứ, ha ha, đợi đến lúc thì tự nhiên mày biết thôi, *** là bản tính của hồ ly, mày trốn cũng không thoát đi! Tương lai, chính là ngửi được một chút ý vị trên người nam nhân, mày sẽ muốn y thượng mày! Đến lúc đó, mày khẳng định sẽ ở dưới thân nam nhân mà nhếch mồm lên phồng túng...”

Mạc Ngũ Luân giơ tay lên che lỗ tai lại, cố gắng đem những thanh âm đó đuổi đi, chính là những câu vũ nhạc từ trong đáy lòng như thế nào cũng vô phát hủy diệt. Có phải hay không cậu đã thật sự trưởng thành, đã cần có nam nhân đến thỏa mãn thiên tính hồ ly của cậu? Mạc Ngũ Luân không dám nghĩ tiếp, cuộn mình lại trong chăn, hai tay ôm chặt lấy người, mắt nhắm lại, trong lòng thầm cầu nguyện hy vọng có thể sớm ngủ được một chút, không cần nhớ đến những chuyện khiến cho cậu cảm thấy thống khổ không chịu nổi.

Trong một căn phòng khác, Trầm Sở Thiên vẫn còn chưa ngủ, anh nhớ lại những hành động đủ loại của cậu từ lúc dẫn Mạc Ngũ Luân về nhà, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút kỳ quái. Tiểu Mạc có ghét anh không? Nghĩ một chút như vậy bắt đầu làm Trầm Sở Thiên buồn bực, lần đầu tiên khi nhìn thấy tiểu hồ ly kia, anh liền có hảo cảm khó hiểu với cậu, anh cũng không hy vọng Mạc Ngũ Luân ghét anh.

Nhớ đến bộ dáng của Mạc Ngũ Luân, trên môi Trầm Sở Thiên lộ ra một mặt tươi cười. Tiểu Mạc thực đáng yêu, bộ dáng thực tuần tú, rõ ràng là một nam sinh, ánh mắt và đôi môi đều làm cho người ta có cảm giác quyến rũ dị thường. Cậu có mái tóc đen mềm mại, mắt to tròn như quả hạnh, đồng nhân đen thẳm, ánh mắt rất buồn bã, giống như cất giấu rất nhiều tâm sự không nói được; mà khi cười lộ lên ánh mắt loan thành hình nguyệt nha nhi (hình trăng lưỡi liềm, trăng non), có loại hương vị câu nhân, nó và đôi mắt u buồn của cậu tồn tại mâu thuẫn, làm cho người ta khó hiểu, cũng làm cho người ta muốn tìm hiểu. Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên cảm thấy không thể nghĩ tiếp được nữa, nếu còn nghĩ tiếp, sẽ không còn chính xác nữa.

Sáng sớm vừa ra khỏi giường Mạc Ngũ Luân đã muốn rời đi, Trầm Sở Thiên kiên trì bắt cậu lưu lại ăn bữa sáng. Nhìn Trầm Sở Thiên đi tới đi lui chuẩn bị trong nhà bếp, Mạc Ngũ Luân ngồi một bên chờ đợi vì không giúp được gì mà có chút xấu hổ.

Hai người vốn không quen biết, anh ta vì cái gì lại đối xử tốt với cậu như vậy? Anh ta có ý định gì đây? Mạc Ngũ Luân không rõ. Một mặt muốn biết nguyên nhân, mặt khác lại cảm thấy cậu nghi ngờ lòng tốt của người ta như vậy có phải hay không đã quá đáng.

“Tiểu Mạc,” Trầm Sở Thiên phát hiện Mạc Ngũ Luân cầm miếng bánh mì ngẩn người, anh cất tiếng gọi cậu, “Tiểu Mạc, Tiểu Mạc!”

“Àn? A!” Mạc Ngũ Luân giật mình muốn tỉnh lại, mờ mịt ngược mắt nhìn Trầm Sở Thiên, “Cái gì?”

“Cậu còn hỏi, cậu vừa rồi đang nghĩ gì vậy?” Nhìn Mạc Ngũ Luân đang hé miệng, Trầm Sở Thiên buồn cười. Tiểu Mạc thật đáng yêu.

“Tôi... tôi không nghĩ gì hết.”

Trầm Sở Thiên chớp chớp mắt, cũng không hỏi tiếp. Ăn sáng xong, Mạc Ngũ Luân lại muốn cáo từ, thấy Trầm Sở Thiên đang bận rộn dọn dẹp trong nhà bếp, cậu không mở miệng được. Trong khi đợi Trầm Sở Thiên sắp xếp trong nhà bếp, Mạc Ngũ Luân nghĩ: không thể lưu lại cùng một chỗ với anh ta, càng lưu lại, càng hoảng loạn. Cố lấy dũng khí, Mạc Ngũ Luân mở miệng nói: “Tôi, tôi phải đi.”

Trầm Sở Thiên lại giống như không thấy những lời này, ngồi xuống sofa, gác chân lên, hỏi: “Cậu hiện tại đang làm gì, vẫn còn đi học hay bắt đầu đi làm?”

“Tôi...” Mạc Ngũ Luân không biết phải trả lời như thế nào mới được, dĩ nhiên không thể nói thật, nếu nói dối, cậu cảm thấy Trầm Sở Thiên nhất định sẽ biết được, cậu cũng không có gan đi lừa anh ta.

“Nếu cậu không ngại, không bằng ở lại chỗ tôi vài ngày, cậu thấy thế nào?”

Trầm Sở Thiên thản nhiên nói, giống như đối diện với lão bằng hữu không cần bồi bên cạnh cũng có thể đến chơi, Trầm Sở Thiên đã đoán được tiểu hồ ly có nỗi niềm khó nói, cũng có thể xác định tiểu hồ ly không có chỗ nào để đi. Trầm Sở Thiên không vội đào sâu hỏi han cặn kẽ, chính là anh cũng không yên tâm cứ để cậu đi như vậy, Mạc Ngũ Luân này vừa đi, Trầm Sở Thiên chỉ e rằng sẽ không thể may mắn tìm được cậu như lần này.

“Đi?” Mạc Ngũ Luân có chút không rõ. Trầm Sở Thiên dứt khoát chuyển đến ngồi sát xuống bên cạnh Mạc Ngũ Luân, “Cứ ở lại nhà tôi vài ngày, muốn đi đâu chơi cứ đi, trở về ăn cơm, đi ngủ là được.”

Khí tức nam nhân hòa lẫn hương trà xanh lập tức bao quanh, trong lòng Mạc Ngữ Luân căng thẳng, rụt vai lại, thoáng nhích người ra, hé ra một khoảng giữa cậu và Trầm Sở Thiên, “Chuyện này... chuyện này không tốt lắm, tôi như thế nào có thể làm phiền anh.”

“Đâu có tính là làm phiền.” Trầm Sở Thiên nói xong, duỗi cánh tay gác lên thành ghế sofa, thoát nhìn giống như muốn ôm lấy vai Mạc Ngữ Luân, trong lòng thầm tức giận, tiểu hồ ly này, đem anh thành đăng đồ tử (kẻ xấu) sao? Như thế nào anh mới đến gần, cậu ta liền trốn.

“Chúng ta, chúng ta không quá thân, vốn là không quen biết, tôi như thế nào có thể...” Mạc Ngữ Luân vẫn phản đối.

“Nhất hồi sinh, nhất hồi thực thôi mà, sau này từ từ sẽ thân.” Trầm Sở Thiên cười hì hì nói.

Trong lòng Mạc Ngữ Luân sinh ra dự cảm bất an, Trầm Sở Thiên vì sao lại đối với cậu như vậy? Cậu có chỗ nào tốt chiếm lấy sao? Bản năng tiểu hồ ly từ nhỏ đã bị khi dễ trước tiên tìm cách tự bảo vệ mình.

“Tôi... tôi không cần!”

“Cái gì?” Trầm Sở Thiên nhướn mi, bắt đầu tức giận trong bụng, anh hạ mình xuống dịu dàng thương lượng với Mạc Ngữ Luân, vì cái gì cậu lại không chịu.

“Tôi... Anh... Anh nên đi làm, tôi.. tôi cũng nên đi.” Phát hiện Trầm Sở Thiên đúng như cậu dự đoán bắt đầu sinh khí, Mạc Ngữ Luân càng thêm bất an, nhưng vẫn cố lấy dũng khí đem những lời cự tuyệt nói ra.

“Đi làm cái gì! Một chút nữa sẽ đi, trước tiên cậu phải nói rõ cho tôi.”

Trầm Sở Thiên quả nhiên sinh khí. Mạc Ngữ Luân lui người chui vào góc sofa, sợ sệt nhìn Trầm Sở Thiên. Trầm Sở Thiên nghĩ Mạc Ngữ Luân nhất định bất hòa với người nhà nên lang thang bên ngoài, anh nguyện ý lưu cậu lại, chiều cố cậu, tiếp theo sẽ thành bằng hữu, trong thâm tâm anh nguyện ý đối tốt với tiểu hồ ly có đôi mắt u buồn này. Hiện tại nhìn tiểu hồ ly có phản ứng như vậy, cơn giận của Trầm Sở Thiên dần lại một chỗ. Nghĩ anh đường đường là một cảnh sát yêu thú, trong thành phố Hương Đảo cũng là nhân vật có tên tuổi, như thế nào đã bị Mạc Ngữ Luân dùng ánh mắt như nhìn thấy người xấu vậy chứ?

“Cậu ít giả bộ vô tội cho tôi. Nói! Vì sao không muốn ở lại chỗ tôi?” Trầm Sở Thiên khê quát.

Mắt Mạc Ngữ Luân liếc nhìn Trầm Sở Thiên phía trước, trong lòng thực mất hứng. Nói cái gì mà giả bộ vô tội, rõ ràng là anh kéo tôi, kiên quyết bắt lưu lại, hiện tại lại thành ra lỗi của Mạc Ngữ Luân, “Tôi mới không có!”

“Không có, kia vì sao lại không chịu?”

“Tôi... Chúng tôi không quen biết.”

“Cậu không ở lại thì quen biết kiểu gì?”

“Không biết thì làm sao mà ở lại!”

Hai người đầu vô cảm chạm chích lẫn nhau, đối diện nhau mắt to trừng mắt nhỏ, ai cũng không chịu nhường ai.

“Tôi không cho cậu đi!” Trầm Sở Thiên còn nói thêm.

“Anh... anh không thể bắt bớ phi pháp.” Mạc Ngữ Luân sợ hãi, cậu không muốn ở lại bên cạnh nam nhân, bởi bên cạnh anh ta, Mạc Ngữ Luân ngửi được mùi nguy hiểm, đồng thời cũng ngửi thấy sự hấp dẫn.

Mạc Ngữ Luân sợ, sợ vị cảnh sát có hình xăm này một ngày nào đó đột nhiên cởi bỏ khuôn mặt tươi cười thân mật ôn hòa này, lộ ra bộ mặt đáng sợ giống như tộc nhân của cậu, càng sợ một ngày cậu sẽ không chống sự được lực hấp dẫn phát ra từ trên người nam nhân, khiến cậu chủ động nhào vào trong lòng nam nhân này.

“Còn muốn chạy, cũng đúng a, vậy cậu cần phải thành thật nói cho tôi biết mọi chuyện.” Trầm Sở Thiên lộ ra chiều bài của anh trong nụ cười ‘xấu xa’, khóe miệng cong lên, trong mắt toát ra khiêu khích cùng trêu chọc, “Cậu phải nói cho tôi biết cậu đang ở đâu, năm nay bao nhiêu tuổi, học hành hay làm việc chỗ nào, trong nhà còn có ai, còn có, số điện thoại di động, điện thoại nhà, điện thoại công ty, điện thoại trường học

tất cả đều phải nói hết với tôi.” Trầm Sở Thiên đắc ý nói, chỉ cần biết những thông tin đó, anh tin rằng Mạc Ngữ Luân dù bỏ chạy cũng không thoát khỏi tầm mắt của anh.

Mạc Ngữ Luân sững sốt, sau đó thùy hạ mi mắt. Nhà, câu nói của Trầm Sở Thiên gợi lại những hồi ức của cậu, về mặt cậu xẹt qua một tia đau đớn. Trầm Sở Thiên đem tất cả thu vào trong mắt, trong lòng đối với thân thể của Mạc Ngữ Luân càng thêm nghi hoặc.

“Anh... không cần anh xen vào!” Mạc Ngữ Luân đột nhiên kêu lên, sau đó đứng dậy.

Trầm Sở Thiên giữ chặt lấy cổ tay Mạc Ngữ Luân, “Cậu định làm gì?”

“Đừng chạm vào tôi!”

Mạc Ngữ Luân hét lên một tiếng, hất tay Trầm Sở Thiên ra, trái tim của cậu đập bang bang mạnh mẽ, chỗ da thịt bị nắm lấy nơi cổ tay có chút nóng lên, dòng một điện chạy dọc khắp thân thể. Thiên a, chỉ bị nam nhân này chạm một chút liền biến thành như vậy, nếu... Mạc Ngữ Luân cực kỳ sợ hãi, muốn bỏ chạy.

Trầm Sở Thiên bị phản ứng kịch liệt vừa rồi của Mạc Ngữ Luân làm ngạc nhiên, anh lập tức liền tưởng đến Mạc Ngữ Luân nhất định không thích người khác đụng vào cậu. Tiểu hồ ly này như thế nào lại miễn cảm như vậy, chẳng lẽ nam nam thụ thụ cũng bắt thân luôn sao?

Trầm Sở Thiên ngăn Mạc Ngữ Luân lại, tiếp tục nói với cậu, “Tiểu Mạc, đừng chạy, tôi sẽ không làm gì cậu, không cần sợ tôi. Tiểu Mạc, Tiểu Mạc, cậu rốt cuộc có chuyện gì, vì sao lại không thể nói cho biết tôi chuyện của cậu?”

“Tôi không muốn nói, tôi không muốn nói...” Mạc Ngữ Luân cố gắng lắc đầu. Sợ chạm vào Mạc Ngữ Luân khiến cho cậu phản ứng kịch liệt nữa, Trầm Sở Thiên chỉ giang hai tay chặn cậu lại.

“Tiểu Mạc!” Trầm Sở Thiên kêu, ý muốn trấn an Mạc Ngữ Luân thoát nhìn đã muốn lâm vào tình trạng hoảng loạn.

“Tôi mới không muốn với anh, anh là người xấu!” Mạc Ngữ Luân tiếp tục hét, nói năng có chút lộn xộn.

“Cậu nói cái gì, tôi là cảnh sát, như thế nào là người xấu được.” Trầm Sở Thiên bối rối, anh đối với cậu tốt như vậy, như thế nào đảo mắt đã bị chụp mũ ‘người xấu’ chứ?

“Cảnh sát, cảnh sát mới không có hình xăm, anh nói không chừng chính là đồ bại hoại của cảnh sát!” Mạc Ngữ Luân luống cuống, nói không lựa lời, chuyện không nên nói đều nói ra. Lời vừa ra khỏi miệng chính cậu cũng có chút hối hận, rõ ràng còn chưa hiểu biết về Trầm Sở Thiên, như thế nào có thể dễ dàng nhận xét anh như vậy.

Trầm Sở Thiên nhất thời nổi giận dùm dùm, anh rõ ràng muốn đối tốt với Mạc Ngữ Luân, lại bị hiểu lầm như thế. Trầm Sở Thiên cũng nổi nóng, quát: “Cậu nói cái gì! Cậu không biết rõ sự tình mà nói như vậy, tôi làm sao mà giống người xấu! Có hình xăm thì không thể làm cảnh sát? Cậu có biết vì sao tôi có hình xăm không? Thật là, nhìn bộ dáng cậu ngay thẳng như vậy, sao lại hồ đồ như thế chứ! Cậu là con chó sống trong bụng người ta chắc?”

Rống xong, Trầm Sở Thiên phát hiện sắc mặt Mạc Ngữ Luân trong phút chốc trở nên trắng bệch, hoảng sợ, bất giác cảm thấy vừa rồi nhất định anh đã nói gì không đúng, trong lòng thầm nhớ lại một lần, phát hiện không nói những từ ngữ gì quá cường liệt. Trầm Sở Thiên vừa định giải thích một chút, không đợi anh mở miệng, Mạc Ngữ Luân đã xoay người bỏ chạy.

“Tiểu Mạc!” Trầm Sở Thiên đuổi theo, giữ chặt Mạc Ngữ Luân, lúc này Trầm Sở Thiên đã có kinh nghiệm, anh không chạm vào da thịt Mạc Ngữ Luân, chỉ kéo lấy y phục cậu.

Mạc Ngữ Luân quay đầu hung hăng trừng Trầm Sở Thiên, đôi mắt đen thoát nhìn rất quyến rũ giờ đây đầm đìa nước mắt, ánh mắt oán hận làm tâm Trầm Sở Thiên đau đớn, ngay khi anh còn đang ngẩn người, Mạc Ngữ Luân đã tránh được tay của Trầm Sở Thiên, chạy mất.

Nghe tiếng bước chân vội vàng chạy đi xa, Trầm Sở Thiên tựa vào khung cửa, mạnh mẽ bứt tóc mình, trong lòng cực kỳ hối hận. Thực đáng chết, cứ nhiên đem tiểu hồ ly bức đến chạy mất tiêu.

Trầm Sở Thiên tâm tình buồn bực đi đến cảnh cực, đồng sự thấy anh đều cảm thấy kinh ngạc.

“Trầm ca, không phải hôm nay anh nghỉ sao?”

Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, hỏi: “Gần đây có án kiện nào phải làm không, lấy ra đây cho tôi!”

* * *

Mạc Ngữ Luân chạy một hơi cách rất xa chỗ của Trầm Sở Thiên, lúc này mới dám ngừng lại nghỉ, cậu không biết có thể bị Trầm Sở Thiên bắt lại hay không, Trầm Sở Thiên muốn tìm cậu cũng không phải quá khó, dù sao anh ta cũng là cảnh sát yêu thú đại danh đỉnh đỉnh. Nhớ đến những lời Trầm Sở Thiên nói với cậu, trong lòng Mạc Ngữ Luân cảm thấy thực đau xót, giống như có thứ gì chẹn ngang cổ họng. Rõ ràng được anh chiếu cố suốt một hồi, hiện tại, Mạc Ngữ Luân đối với Trầm Sở Thiên lại có một cổ hận ý. Tư vị ngọt ngào cùng cay đắng đan xen trong tâm Mạc Ngữ Luân, khiến cho lòng dạ cậu rối bời.

Đôi mắt không mục đích bắt đầu liếc ngang liếc dọc trên đường cái, Mạc Ngữ Luân lại một lần nữa lạc hướng. Cậu nhớ đến gia tộc của cậu – gia tộc Mạc thị, có số lượng đông nhất trong tộc hồ ly yêu thú, kinh doanh rất phát đạt, tài hùng thế mạnh, nhưng cũng chính người của gia tộc này bức Mạc Ngữ Luân đến tình cảnh phải lang thang. Bọn chúng chính là muốn Mạc Ngữ Luân mất đi phương hướng, sau đó ngoan ngoãn để mặc cho chúng điều khiển. Mạc Ngữ Luân thầm cắn răng, chính là dù có đói chết, cậu cũng không quay về.

Đang đi một mình, đằng sau có người vỗ vai Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân từ đáy lòng sợ hãi, sợ đám anh em của Mạc thị tìm được cậu, rồi muốn bắt cậu trở về, cậu hoảng sợ quay đầu lại.

“Tiểu Mạc, là ta.” A Lãm nhìn biểu tình sợ hãi như nhìn thấy quỷ của Mạc Ngữ Luân, y nhếch môi cười.

“A Lãm, là cậu a.” Mạc Ngữ Luân thở dài một hơi nhẹ nhõm, biểu tình khẩn trương trên mặt dịu đi. A Lãm và Mạc Ngữ Luân cũng là hồ ly yêu thú giống nhau, là một bằng hữu hồ ly trong đám bằng hữu ít ỏi của cậu. A Lãm tuy rằng là lưu manh đường phố, nhưng y đối với Mạc Ngữ Luân rất tốt, có chút quan tâm đến Mạc Ngữ Luân.

“Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, khỏe không?”

“Rất tốt. Đúng rồi, gần đây vẫn không gặp được cậu, có khỏe không?” A Lãm thân thiết hỏi.

Mạc Ngữ Luân bĩu môi, “Vẫn chỉ một mình.”

“Việc làm lúc trước...”

Nghe A Lãm hỏi, Mạc Ngữ Luân nhún vai, chứng tỏ cả hai đều hiểu được.

“Thực đáng tiếc.” A Lãm chất lưỡi tiếc nuối.

“Không còn cách nào khác, bọn chúng muốn như vậy, khiến tôi không có nơi sống yên ổn, không có đường lui, cuối cùng phải về gia tộc.” Mạc Ngữ Luân nói xong, trong lòng bất giác đau đớn. Người ngoài như Trầm Sở Thiên và A Lãm, còn có thể ôn hòa với cậu, còn đánh cậu, khi dễ cậu, vũ nhục cậu, uy hiếp cậu chính đốn cậu, hoàn toàn lại là người trong gia tộc họ Mạc, Mạc Ngữ Luân không khỏi cúi đầu.

A Lãm vỗ vỗ vai Mạc Ngữ Luân, “Thôi quên đi.”

Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu, không quên đi thì có thể làm gì khác, cậu thân cô thế cô, sao có thể đấu với nhân lực vật lực tài lực của gia tộc Mạc thị khổng lồ, chính là, cậu cũng không thể cứ như thế mà cúi đầu!.

“Yên tâm, tôi không sao, tôi cũng không sợ, tôi sẽ chịu đựng được.” Thấy A Lãm lộ ra thần sắc lo lắng, ngược lại Mạc Ngữ Luân còn an ủi y.

“Tìm được chỗ ở mới chưa?” A Lãm hỏi.

Mạc Ngữ Luân lại nhớ đến Trầm Sở Thiên. A, nếu... nếu có thể dừng chân ở Trầm gia, tin rằng người Mạc gia cũng không dám đến ép buộc cậu, mà cậu có thể trải qua cuộc sống bình thường. Nhưng, lại nhớ đến hình xăm trên tấm lưng trần của Trầm Sở Thiên, còn có cảm giác áp bách khi Trầm Sở Thiên đứng trước mặt cậu, Mạc Ngữ Luân thầm lắc đầu. Cho dù Trầm Sở Thiên tốt, cũng là hoa trong gương, trăng trong nước, không thể có được.

“Bây giờ thì chưa.”

“Đi, cùng ăn một bữa cơm.” A Lãm kéo Mạc Ngữ Luân bước đi. A Lãm biết Mạc Ngữ Luân thường xuyên bữa đói bữa no, hơn nữa cậu cũng ngại để người khác mời, sợ đem đến phiền phức cho người ta, vì thế không đợi Mạc Ngữ Luân nói liền kéo cậu lên xe buýt.

Ngồi trong một quán cơm nhỏ, A Lãm hỏi Mạc Ngữ Luân: “Chuyện lần trước, cuối cùng giải quyết như thế nào?”

Mạc Ngữ Luân lộ ra vẻ mặt xấu hổ, “Người Mạc gia mỗi ngày đều đến làm khó dễ, ảnh hưởng sinh ý, lão bản là người tốt, không nói đuổi tôi, nhưng tôi tự thấy không thể đợi người ta đuổi, liền xin nghỉ.”

A Lãm cắn một miếng thịt, oán hận nói, “Đám người Mạc gia quá xấu xa, quá ác độc. Lúc trước bọn chúng đuổi cậu đi, căn bản mặc kệ cậu sống chết ra sao, hiện tại lại muốn cậu về trong tộc. cậu không quay về, bọn chúng không dám công khai đánh chửi cùng bắt cóc, liền quấy rầy cuộc sống của cậu, không cho cậu làm việc bình thường. Bọn chúng nhất định muốn cậu cùng đường, không một xu dính túi, nhưng lại muốn sống, nhất định sẽ tự động quay về. Hừ, một đám người khôn nạn.”

Mạc Ngữ Luân im lặng nghe, A Lãm nói đều là sự thật. Nguyên bản Mạc Ngữ Luân còn có mấy bằng hữu, sau vì bị người của Mạc gia quấy rầy, các bằng hữu sợ rước họa vào thân, đều bất hòa với Mạc Ngữ Luân, hiện tại chỉ còn một mình A Lãm, bản thân y dần dạn, cái gì cũng không sợ, nếu không có y, Mạc Ngữ Luân càng cô đơn hơn.

“Này, tôi nói... cậu còn muốn tìm việc làm không?” A Lãm lại hỏi.

“Muốn, muốn!” Mạc Ngữ Luân dùng sức gật đầu, cậu cần công việc, chỉ có tìm được việc làm, có được tiền lương, cuộc sống mới có thể tiếp tục duy trì. Sau đó, Mạc Ngữ Luân lại do dự, mỗi lần tìm được công việc, không quá lâu người Mạc gia sẽ tìm đến cửa, bọn chúng cũng không dả dả sát sát ồn ào, nhưng lại càng không ngừng gây phiền phức nhỏ nhỏ. Người bình thường không muốn tự tìm phiền toái, lại càng không muốn chọc đến gia tộc yêu thú Mạc gia có hắc đạo chống lưng. Đến cuối cùng, Mạc Ngữ Luân luôn phải áy náy cùng phần nộ rời đi.

“Có thể không? Tôi... tôi bây giờ...” Trong mắt Mạc Ngữ Luân toát ra nét u buồn. Vì người Mạc gia không ngừng gây phiền phức, thậm chí Mạc Ngữ Luân cũng không dám vào cô nhi viện, cũng không thể đi học, cậu muốn làm việc chỉ có thể tận lực tìm vài công việc đơn giản không có đòi hỏi gì nhiều.

“Mặc kệ nó.” A Lãm giải thích, “Là một siêu thị ở ngoại ô thành phố, lão bản là một bằng hữu của bằng hữu tôi, muốn tìm người làm. Người muốn làm không nhiều lắm, vì đi làm chỗ đó mất thời gian đi lại rất nhiều, người trẻ tuổi không chịu được. Tôi hỏi qua, bao hai bữa cơm, còn có thể ngủ ở phòng thay đồ, chính là thời gian làm việc lâu hơn một chút, tạm thời cũng không có thêm tiền trợ cấp. Nếu cậu không ngại có thể đến xem thử.” A Lãm cổ vũ Mạc Ngữ Luân.

“Cám ơn cậu!” Mạc Ngữ Luân nhìn A Lãm cảm kích.

“Khụ, đừng khách khí.”

Kế tiếp đã có nơi dừng chân, trong lòng Mạc Ngữ Luân có chút kiên định. Ăn cơm xong, trong lúc uống trà nghỉ ngơi, Mạc Ngữ Luân thử hỏi thăm A Lãm, “Cậu có biết một cảnh sát yêu thú tên là Trầm Sở Thiên hay không?”

A Lãm là lưu manh đường phố, người quen rất nhiều, ngẫu nhiên sẽ cấp cảnh sát vài thông tin, y vừa nghe Mạc Ngữ Luân nói, lập tức gật đầu: “Ai mà chẳng biết anh ta?”

“Rất nổi tiếng sao?” Mạc Ngữ Luân bán tín bán nghi, nhìn A Lãm.

A Lãm nói: “Trầm Sở Thiên là cảnh sát yêu thú rất có tiếng, tuổi còn trẻ mà đã là cảnh sát cấp cao, phá không ít đại án, nghe nói năng lực mạnh mẽ số một.”

“Thật không?” Nghe A Lãm nói như vậy, Mạc Ngữ Luân có một chút hảo cảm với Trầm Sở Thiên, nguyên lai anh ta là một cảnh sát xuất sắc như vậy, có lẽ, cậu thật sự đã hiểu lầm Trầm Sở Thiên.

A Lãm kề sát vào Mạc Ngũ Luân, biểu tình thần bí nói thêm: “Anh ta còn có một biệt danh, gọi là ‘Hỏa bạo lãng tử’, sách sách, nghe đi, lợi hại chưa.”

“Cái gì?” Mạc Ngũ Luân nhú mày. Biệt danh này không đứng đắn lắm.

A Lãm hạ giọng nói: “Trong nhóm yêu thú của thành phố Hương Đảo ai mà không biết đến Trầm Sở Thiên. Tính tình anh ta rất nóng nảy, công phu lại tuyệt vời, thuật bắn súng cũng tốt, hạ thủ không chút lưu tình. Cá tính anh ta ngay thẳng, phàm là yêu thú bình thường bị những yêu thú xấu xa khác khi dễ, nói với Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Thiên khẳng định sẽ ra tay, bọn giang hồ kia đối với anh ta vừa hận vừa sợ. Bất quá...” A Lãm nói xong, dáng vẻ lưu manh cười rộ lên, “Trầm Sở Thiên này nha, bộ dáng cực kỳ đẹp trai, rất nhiều nữ nhân thích, không biết có bao nhiêu nữ nhân, nga không, nữ yêu thú muốn dâng cho anh ta, cho dù là Mạc gia các người, cũng không ít nữ yêu thú trong các hộp đêm muốn tìm anh ta làm chỗ dựa vững chắc. Hắc hắc, bằng không sao lại kêu là ‘lãng tử’, đều nói anh ta phi thường có duyên với nữ nhân, tôi còn nghe nói, các nàng còn lên nói với nhau anh ta là cảnh sát đẹp trai nhất, khiêu gợi nhất.”

Nghe A Lãm nói, Mạc Ngũ Luân cảm thấy trong lòng nhói nhói. Ban đầu, cậu còn tưởng Trầm Sở Thiên là cảnh sát chính nghĩa, sau nghe hết, hảo cảm của cậu với anh bay biến hết, nguyên lai cũng là đồ háo sắc. Nhắc đến hình xăm của Trầm Sở Thiên, từ nhỏ Mạc Ngũ Luân đã biết Mạc gia làm sinh ý tình sắc, trong hộp đêm và quán rượu thường dưỡng những đả thủ, những đả thủ này đều có hình xăm. Lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy hình xăm của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân đã liên tưởng đến những đả thủ của Mạc gia, bản năng liền nảy sinh chán ghét Trầm Sở Thiên, bây giờ nghe A Lãm nói xong, Mạc Ngũ Luân nghĩ chắc chắn Trầm Sở Thiên vì muốn để nữ nhân thích, muốn để người ta cảm thấy lạnh lùng, đẹp trai, có hình mới oai, trong lòng cậu càng thêm khinh bỉ.

Thấy Mạc Ngũ Luân trề môi, A Lãm cười nói: “Ai, cảnh sát cùng đạo chích vốn luôn cùng một chỗ, Trầm Sở Thiên là cảnh sát, đương nhiên mỗi ngày đều giao tiếp với hắc bang. Những nữ hài tử nghĩ như vậy cũng có thể hiểu được, tìm anh ta làm chỗ dựa vững chắc, tôi thấy so với tìm hắc bang làm chỗ dựa còn vững chắc hơn.”

“Vậy anh ta đồng ý sao? Anh ta là cảnh sát, là người chấp pháp, anh ta sao có thể làm như vậy được!” Mạc Ngũ Luân trách mắng.

A Lãm thấy Mạc Ngũ Luân tự nhiên nổi giận, y có chút bối rối, nói vòng vo: “Chuyện này tôi cũng không thể biết được. Tôi chỉ nghe nói thôi, Tiểu Mạc cậu cũng biết, tôi chỉ là lưu manh, không phải hắc bang. Tôi là người đứng giữa. Trầm Sở Thiên nha, dù sao tôi chỉ biết hắc bang đều sợ anh ta, anh ta rất lợi hại, là sĩ quan cấp cao của bộ hình sự. Mấy án kiện yêu thú hành hung, cướp bóc, sát hại vô tội phát sinh trong thành phố này đều là do anh ta phá án đầu tiên. Năng lực anh ta mạnh mẽ, cá tính mạnh mẽ, toàn bộ cảnh cục đều nói là làm, nghe nói anh ta còn dám đập bàn cục trưởng.”

Tưởng tượng ra hình ảnh Trầm Sở Thiên đập bàn của vị cảnh sát cao nhất trong thành phố, Mạc Ngũ Luân không khỏi muốn cười, cậu cảm thấy Trầm Sở Thiên hoàn toàn có thể làm được chuyện này, anh ta rống một tiếng, tòa nhà cảnh cục cũng phải run rẩy một chút.

Thấy Mạc Ngũ Luân đột nhiên cười, A Lãm càng không hiểu, y hỏi: “Tiểu Mạc, cậu cười cái gì? Cậu biết Trầm Sở Thiên?”

“A, không!” Mạc Ngũ Luân vội vàng phủ nhận.

A Lãm chắc lưỡi, “Nếu cậu biết thì tốt rồi, để anh ta bảo hộ cậu, người nhà cậu có thấy cũng không thể hại cậu, cậu sẽ hoàn toàn tự do.”

Mạc Ngũ Luân sững sốt, sau đó liền cười khổ, một lúc sai, Mạc Ngũ Luân nhẹ giọng hỏi A Lãm, “Tôi có một chuyện không hiểu được, muốn cậu chỉ cho.”

“Cái gì, nói đi.” A Lãm vỗ ngực, bộ dáng cái gì cũng biết.

“Tôi... tôi gần đây hình như có chút kỳ quái.”

Bộ dáng Mạc Ngũ Luân ấp a ấp úng của Mạc Ngũ Luân làm A Lãm sốt ruột, “Cậu bị làm sao? Bị bệnh, không thoải mái?”

“Không phải!”

“Nói rõ chút coi.”

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, thanh âm càng nhỏ, “Tôi... tôi phát hiện, tôi nghĩ thấy mùi cơ thể một người, đã muốn, đã muốn...”

A Lãm ‘a ha’ một tiếng, cười, “Cậu thích người ta.”

“Mới không có!” Mạc Ngữ Luân đỏ mặt nghiêm túc phủ nhận.

“Ha ha, khẳng định là có,” A Lãm chỉ vào Mạc Ngữ Luân cười rộ lên, “Tiểu Mạc, cậu trưởng thành nga.”

“Không phải, không phải, cậu nói tầm bậy.” Mạc Ngữ Luân gấp đến độ kêu toáng lên.

“Tôi cũng không có. Ai, chuyện này cũng không có gì a, hồ ly chúng ta chính là như vậy mà, thực bình thường, Tiểu Mạc, cậu không cần quá áp bức bản tính. Tôi biết vì người nhà buộc cậu phải tham gia phục vụ nghề tình sắc, cậu không chịu, cho nên trong lòng đối với chuyện này có khó chịu, chính là có tiếp xúc thân mật với người mình thích rất bình thường.”

“Tôi... tôi ghét bị như vậy.” Mạc Ngữ Luân gục đầu xuống.

“Tiểu Mạc, đừng nghĩ nhiều, gặp được người ngưỡng mộ trong lòng, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, hơi thở của nàng, muốn cùng nàng làm tình, là rất bình thường.” A Lãm an ủi Mạc Ngữ Luân, “Cậu xem, tôi có rất nhiều bạn gái đấy thôi. Hồ ly háo sắc là thiên tính, sắc này cũng không phải là chỉ trên giường, mà có ý nói rộng hơn, ví dụ như nói về khuôn mặt xinh đẹp, thân hình cường tráng, mùi dễ ngửi vân vân.”

“Không, không phải.” Mạc Ngữ Luân nhớ ra Trầm Sở Thiên là nam nhân, đột nhiên cậu thấy luống cuống.

“Cậu chính là thích nam nhân đi.” A Lãm đột nhiên nói. Mạc Ngữ Luân bị nói trúng tim đen, nhất thời không nói gì, biểu tình kinh ngạc. A Lãm cười nói, “Đối với hồ ly chúng ta mà nói, cho dù thích nam nhân cũng rất bình thường. Tiểu Mạc, hồ ly mắt đen giống như cậu vậy, chỉ sợ không thể ôm nữ nhân, mà là thích được nam nhân ôm mới đúng. Còn hơn cả nữ nhân xinh đẹp, cậu thích hẳn là người đẹp trai anh tuấn cường hãn, ha ha. Đây là thiên tính của hồ ly mắt đen các cậu, không cần cảm thấy xấu hổ, thật đó. Cứ thuận theo bản tính mới tự nhiên.”

Mạc Ngữ Luân không cam lòng, rồi lại không thể phản bác A Lãm, cậu mím chặt môi. Thấy bộ dáng đó của Mạc Ngữ Luân, A Lãm cũng không nói gì thêm nữa.

3. Chương 3

Từ quán cơm nhỏ đi ra, A Lãm dẫn Mạc Ngữ Luân đi thực tập. A Lãm giới thiệu siêu thị nơi ngoại ô thành phố, mặt tiền còn rất lớn, lão bản là nam nhân trung niên bình thường, vừa thấy Mạc Ngữ Luân đến liền thấp phần cao hứng, bởi vì nhu cầu của ông cấp bách cần phải có người giúp một tay. Không yêu cầu nhiều về tiền lương và thời gian làm việc, Mạc Ngữ Luân liền ưng thuận làm việc ở đây.

Trở thành nhân viên của siêu thị, Mạc Ngữ Luân phát hiện công việc so với tưởng tượng của cậu vất vả hơn nhiều, cậu phải giúp bốc dỡ hàng hoá, thường xuyên khiêng những thùng sữa bò lớn hoặc hải sản đông lạnh đưa vào tủ đông trước cửa hàng. Bởi vì buổi tối ngủ trong phòng thay quần áo, cho nên thời gian làm việc cũng tự nhiên kéo dài, có chuyện gì xảy ra Mạc Ngữ Luân sẽ giải quyết ngay, nhưng cuộc sống như vậy lại làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy phong phú, cậu miệt mài làm việc không một lời oán thán.

Lão bản đối với nhân viên mới có vẻ thích, nhưng cũng không nhắc đến chuyện tăng thêm tiền lương khi làm việc tốt hơn, Mạc Ngữ Luân không hỏi, có thể tìm được chỗ dừng chân cậu đã rất hài lòng.

Những ngày bình yên trôi qua cũng không được lâu, mới qua hai tuần, vào chạng vạng, Mạc Ngữ Luân đang dỡ hàng ở cửa sau siêu thị nhìn thấy mấy nam nhân ăn mặc sắc sảo bước tới.

Mạc Ngũ Luân thấy được bọn họ không phải khách đến mua sắm, tính cảnh giác trời sinh nói cho cậu biết, người của Mạc gia lại tìm được cậu. Trong lòng Mạc Ngũ Luân cực hận, bắt luận cậu ở chỗ nào trong thành phố bọn chúng cũng tìm được, chẳng lẽ thật sự muốn khiến cậu cùng đường, phải đi khỏi quê nhà hoặc là làm thiếu gia của hộp đêm? Nhìn mấy nam nhân cà lơ phất phơ nhuộm tóc, đeo những trang sức kiêu dáng kỳ quái, từ đầu đường đi đến, theo huyết thống mà nói bọn chúng đều là anh em họ của Mạc Ngũ Luân, Mạc Ngũ Luân thầm xiết chặt nắm tay.

“Yêu, Tiểu Mạc, đã lâu không thấy.” Nam nhân đi đầu vẻ mặt tươi cười chào Mạc Ngũ Luân, “Nguyên lai là làm việc ở đây.”

“Sách, loại công việc nặng nhọc này không thích hợp với mày đâu.” Có người nói tiếp.

Mạc Ngũ Luân kiềm chế không mở miệng, cậu biết quy định của luật pháp, đối phương cũng sẽ không quá phạm, cậu không muốn để siêu thị này bị liên lụy, cố gắng dần xếp ổn thỏa mới đúng nhất.

“Tiểu Mạc, mày nói, đứa nhỏ như mày sao lại ngoan cố như vậy, có việc làm thoải mái và kiếm được nhiều tiền thì không làm, lại chạy đến ra chỗ ngoại ô này làm việc cực khổ.”

“Đúng vậy, đúng vậy, ở hộp đêm mà một buổi tối, cũng sống được vài năm.” Có đứa nháy mắt một cái rồi nói, “Tiểu Mạc, điều kiện của mày tốt như vậy, không làm thật đáng tiếc.”

“Tôi không đi.” Mạc Ngũ Luân tận lực làm ngũ khí bình thản, tiếp tục khiêng thùng hàng chuyển vào trong siêu thị.

“Giả bộ ngây thơ cái gì, hồ ly cũng là hồ ly, hồ ly chúng ta trời sinh chính là làm nghề này. Tiểu Mạc, hiện tại mày cũng đã trưởng thành hơn một chút, đến tối có cảm thấy khó chịu không? Chưa phát tình qua sao? Ha ha, đừng giả bộ, như thế nào, lão bản siêu thị kia là một lão nhân có thể thỏa mãn mày sao?” Lời vừa dứt, mấy thanh âm bỉ ổi đều cười rộ lên.

Mạc Ngũ Luân cắn răng giả vờ như không nghe thấy. Những người này không chỉ vũ nhục cậu, còn vũ nhục cả người khác.

Những người dừng lại không lâu lắm, sau khi bọn chúng đi hết, tâm tình Mạc Ngũ Luân càng nặng nề hơn, cậu biết, sau khi đã tìm được, những người đó sẽ không ngừng đến quấy rầy, cho đến khi một lần nữa cậu buộc phải bỏ đi.

Quả nhiên, ngày hôm sau, những con hồ ly xấu xa của Mạc gia lại đến, đem hàng hóa siêu thị đảo loạn một trận rồi không mua, còn dọa những người khách đến mua khác. Bọn chúng làm lại khéo, không trộm cũng không làm hư đồ đạc, những trường hợp như vậy không thể báo cảnh sát, Mạc Ngũ Luân đành phải chờ bọn chúng đi rồi dành rất nhiều thời gian sắp xếp lại hàng hóa.

“Là ai a?” Lão bản đợi cho bọn chúng đi rồi mới lặng lẽ từ phòng thay quần áo phía sau đi ra.

Mạc Ngũ Luân cúi đầu, cậu biết, cậu không thể ở đây lâu.

Lại vào sáng ngày nọ, Mạc Ngũ Luân phát hiện cửa kính siêu thị đối diện với ngã tư đường bị đập bể rơi vương vãi trên đất, cậu thở một hơi thật dài, sau khi quét dọn sạch sẽ trước siêu thị, Mạc Ngũ Luân xin nghỉ việc với lão bản.

“A, sao cậu lại đi?” Lão bản không rõ nguyên nhân tiếc nuối nói, đôi mắt toát ra ý không muốn. Tuy nam nhân này đối với Mạc Ngũ Luân cũng không quá rộng rãi, nhưng trong lúc này Mạc Ngũ Luân vẫn có chút cảm động. Cậu lấy lý do trong nhà có việc nên phải rời đi.

Sau khi lãnh hết tiền lương, Mạc Ngũ Luân rút ra một khoản tiền lớn đưa lại cho lão bản, “Cái này trả cho ông, đền tấm kính cửa, là do tôi không tốt.”

Lão bản kinh hãi, đẩy trả tiền lại, “Ai... Cậu, đứa nhỏ này, cũng không phải do cậu đập bể cửa kính, nhất định là do đám tiểu lưu manh không chịu học hành, nhàn rồi không có việc gì làm. Cậu cũng không thể coi chừng cửa hàng suốt hai mươi bốn giờ, việc này không trách cậu được.”

Hai người đẩy qua đẩy lại một phen, lão bản kiên trì không nhận, Mạc Ngũ Luân cất tiền vào, sau đó ly khai siêu thị cậu chỉ mới ở được chưa đến ba tuần.

Thần thờ bước đi, Mạc Ngũ Luân từ ngoại ô thành phố đi thẳng vào nơi phồn hoa, cậu không cảm thấy mệt, trong đầu là một mảnh trống rỗng. Mờ mịt nhìn quanh ngã tư đông đúc, Mạc Ngũ Luân hít hít mũi, cố gắng mở to mắt, đứng thẳng lưng, cậu không muốn cứ như vậy mà thua cuộc, cậu không muốn từ bỏ, lại càng không muốn trở lại Mạc gia, làm những chuyện cậu không thích, cậu muốn cố gắng thay đổi vận mệnh của mình.

Bước rồi lại bước, Mạc Ngũ Luân đột nhiên phát lạnh, tóc sau gáy đều dựng đứng lên, cậu vừa quay đầu, phát hiện những gương mặt quen thuộc đang cách đó không xa. Đáng giận! Mấy con hồ ly xấu xa lại xuất hiện nữa!

“Yêu, Tiểu Mạc.” Nam nhân cầm đầu tóc nhuộm vàng chào Mạc Ngũ Luân, thân đều là tộc hồ ly, kỳ thật bộ dáng cũng rất xinh đẹp, nhưng có lẽ do làm chuyện bất chính, nên nhìn đầy tà khí yêu ma.

Mạc Ngũ Luân quay mặt đi, không muốn đối diện với bọn chúng.

“Yêu, tiểu xử nam trong sạch xem thường chúng ta, ha ha.” Nam nhân cầm đầu nói với mấy người khách, sau đó bọn chúng cười ầm lên.

“Các anh muốn làm gì?” Nơi này là đường chính đông người qua lại, Mạc Ngũ Luân không sợ bọn chúng làm xằng bậy, nhưng trong lòng cũng đã nghĩ đến có lẽ hôm nay phải chịu vài quyền vài cước.

“Muốn đem mày trở về. Tiểu Mạc, mày thử nhìn lại mày coi, ăn mặc rách rưới như vậy, theo bọn tao đi, về nhà. Sau khi trở về hảo hảo ăn mặc lại một chút, mày khẳng định rất xinh đẹp, nhất định vừa ra trận là có thể kiếm được khách hàng lớn có tiền có thế, chỉ cần y bằng lòng bao dưỡng mày, sau này mày sẽ không cần làm việc nữa.”

“Tôi sẽ không đi theo các anh.” Mạc Ngũ Luân lạnh lùng nói.

“Hừ, Tiểu Mạc, đừng mạnh miệng.” Có kẻ thốt lên với giọng ngoan độc.

Mạc Ngũ Luân ngẩng đầu, nhìn thẳng đối phương, cậu sẽ không lùi bước, đánh nhau thì đánh nhau, cậu cũng sẽ không quay về Mạc gia. Lúc này, Mạc Ngũ Luân đột nhiên phát hiện, khuôn mặt mấy kẻ đứng đối diện đều toát ra vẻ sợ hãi, bộ dáng vênh vác tự đắc vừa rồi biến mất, tất cả đều tỏ vẻ phục tùng.

Mạc Ngũ Luân kinh ngạc, quay đầu lại, cậu liền thấy được nam nhân đứng phía sau cậu. Đập vào mắt Mạc Ngũ Luân đầu tiên là đôi giày chiến nam nhân mang ở chân, sau đó là quần jean màu đen bó sát đôi chân thon dài, chiếc áo thun ngắn tay màu trắng cùng chiếc áo khoác da màu đen bên ngoài, là một nam nhân có thân hình cao lớn, Mạc Ngũ Luân cao chỉ đến cằm anh ta, nam nhân có mái tóc đen cắt ngắn gọn gàng, khuôn mặt anh tuấn, khóe miệng cong lên thành nụ cười có chút vô lại. Tư thái anh ta thoát nhìn có vẻ lười nhác, rồi lại tùy ý toát ra mị lực gợi cảm... Trầm Sở Thiên!

Lúc này, Trầm Sở Thiên mỉm cười, giơ ngón tay chỉ đám hồ ly đối diện với Mạc Ngũ Luân, “Chuyện gì vậy a?”

Mấy con hồ ly đều rụt đầu, cười nịnh nọt, “A! Trầm ca, không có việc gì, không có việc gì.”

“Chặn đường, muốn cướp gì sao?”

“Đâu có, đâu có a, chúng tôi làm sao dám trước mặt Trầm ca làm loại chuyện này a, không đúng! Chúng tôi căn bản không dám làm mấy chuyện này, chúng tôi đều là người lương thiện.” Nam nhân buột miệng nói sai gặp đến độ hận không thể tát vào miệng mình.

Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, “Tụi bây không ở coi giữ hộp đêm, ban ngày ban mặt chạy đến đây làm gì?”

“Không có gì, chúng tôi tùy tiện đi dạo, đi dạo phố vẫn có thể đi, Trầm ca, chúng tôi đi đây.” Nói xong, mấy con hồ ly yêu thú giống như bị lửa đốt ở mông xoay người bỏ chạy, nhanh đến mức trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Mạc Ngũ Luân nhìn theo hướng mấy con hồ ly kia đào tẩu, quả nhiên bọn chúng đều sợ anh ta, giống như mấy tiểu quỷ thấy Diêm vương. Là vì Trầm Sở Thiên đủ ngoan độc, đủ dũng cảm sao? Đối phương cũng nhiều hơn mấy người, liên thủ nhau đánh cũng không lại Trầm Sở Thiên sao?

Ngay khi Mạc Ngũ Luân còn đang miên man nghĩ ngợi, Trầm Sở Thiên đã bước đến bên cạnh cậu, “Tiểu Mạc, cậu có khỏe không?”

Mạc Ngũ Luân hoảng sợ, lập tức nhảy xa khỏi Trầm Sở Thiên, cậu sợ đến gần anh, lực hấp dẫn của Trầm Sở Thiên đối với cậu rất lớn, vòng ngực rộng rãi bên dưới chiếc áo thun ngắn tay màu trắng như muốn đem cậu hút vào trong.

Nhìn thấy phản ứng của Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên nhún mày lại, sau đó hỏi: “Bọn chúng có phải hay không tìm cậu gây phiền phức? Muốn cướp thứ gì của cậu?”

Mạc Ngũ Luân cười khỏ, nhiều năm qua cậu không có dư dả, làm gì có thứ gì tốt để người ta đoạt, cậu lắc đầu, “Không phải.”

“Vậy bọn chúng chặn cậu lại làm gì?”

“Tôi, tôi không biết.”

Mi tâm Trầm Sở Thiên nhún mày lại càng chặt, anh vừa định hỏi tiếp, Mạc Ngũ Luân đã tỏ vẻ phải đi, “Cảnh sát Trầm, tôi... tôi còn có việc.” Nói xong, Mạc Ngũ Luân đi như chạy.

Miệng Trầm Sở Thiên mở ra, không phát thành tiếng, anh bất đắc dĩ thở một hơi thật dài. Tiểu hồ ly vẫn không muốn để ý đến anh, thật đáng buồn.

Hôm nay, nguyên bản Trầm Sở Thiên vẫn ở trong cảnh cực, những án kiện trong tay đã xử lý xong, anh rảnh rỗi liền gác chân lên bàn làm việc chơi game trên PSP, đột nhiên tâm thần không yên, cảm thấy trong lòng chua xót, Trầm Sở Thiên ngay ngắn nửa ngày, trong tiềm thức nói cho anh biết có thể Mạc Ngũ Luân xảy ra chuyện. Trầm Sở Thiên quăng PSP chạy đi, theo tiềm thức dẫn dắt anh tìm thấy Mạc Ngũ Luân, từ xa đã nhìn thấy mấy con hồ ly yêu thú đã hóa nhân hình chặn cậu lại. Quả nhiên Mạc Ngũ Luân xảy ra chuyện, Trầm Sở Thiên lập tức đuổi tới. Tuy rằng đã giải quyết xong, nhưng tiểu hồ ly dường như vẫn còn rất sợ anh, không chịu gần gũi.

Một màn này giống như một khúc nhạc đệm, qua được vài ngày Mạc Ngũ Luân lại gặp phiền phức.

Mạc Ngũ Luân muốn liên lạc với A Lãm, nói cho y biết cậu đã mất việc. A Lãm thường lui tới con hẻm nhỏ của chợ đêm náo nhiệt gần phường Lan Quế (nằm ở trung tâm Hong Kong), buổi tối Mạc Ngũ Luân đi tìm y.

Đi ngang qua một quán nhỏ ngay góc ngã tư, Mạc Ngũ Luân một tay dứt túi quần, vuốt tờ tiền mặt, đó là tiền công cậu kiếm được, phải tiêu xài tiết kiệm, công việc sau này còn chưa biết có hay không. Nhìn những món ăn thoang thoảng mùi thơm từ những quầy hàng rong trong đêm, Mạc Ngũ Luân khịt khịt mũi, đang muốn bước ngang qua, đột nhiên một bàn tay vươn ra kéo tay cậu lại.

Mạc Ngũ Luân rung mình, quay đầu lại, a, lại là mấy con hồ ly xấu xa chuyên đi gây chuyện với cậu. Mạc Ngũ Luân liếc mắt trừng bọn chúng một cái, nghĩ đến người trong chợ đêm cũng nhiều, lại có cảnh sát tuần tra, cậu cũng không đem bọn chúng để trong lòng, tiếp tục bước đi.

Mấy con hồ ly xấu xa kia cũng không dễ dàng buông tha cho Mạc Ngũ Luân như vậy, bọn chúng huyết sáo đi theo đằng sau cậu. Có những tên bộ dáng lưu manh theo đuổi, Mạc Ngũ Luân đành phải từ bỏ ý niệm mua một ít ăn cho no bụng trong đầu đi.

Đi đến đoạn đường ít người, mấy con hồ ly yêu thú trong nhân hình đột nhiên ào một cái vây xung quanh Mạc Ngũ Luân.

“Các anh làm gì vậy?” Mạc Ngũ Luân trầm giọng hỏi.

“Hừ, Tiểu Mạc, hiện tại mày có người làm chỗ dựa phải không, nói chuyện cũng lớn tiếng?” Hồ ly cầm đầu hung dữ nói, “Nói cho mày biết, hôm nay mày cũng không tốt số có người giúp đỡ như vậy đâu.”

“Tiểu Mạc, trách không được mày không chịu đem bán vào trong hộp đêm, nguyên lai là đã bán cho Trầm Sở Thiên, mày điên rồi, cứ nhiên lại mang ảo tưởng với Trầm lão đại, nhưng đừng trách tội tao không báo trước, Trầm Sở Thiên y dù có mạnh mẽ bao nhiêu cũng là cảnh sát, phải tuân theo...” Có con hồ ly âm âm nói, hiển nhiên là những chuyện ghi hận trong lòng.

Mạc Ngữ Luân lười cùng bọn chúng giải thích, đẩy một đứa ra muốn đi, những đứa khác lại xúm quanh cậu lần nữa.

Nghe thấy tiếng khua gỗ ‘đình đình’, Mạc Ngữ Luân để ý thấy trong tay vài đứa đều cầm những chai nước có gas bằng thủy tinh, cậu hiểu đó là vũ khí của bọn chúng. Không cần nhìn những chai nước có gas kia, dùng sức ném một cái vẫn tạo lực thương tổn rất lớn, hơn nữa có thể tùy tiện cầm mà không bị tra hỏi. Biết vô luận ra sao cũng không tránh được nỗi đau thân xác, Mạc Ngữ Luân hít sâu một hơi, định đấu với bọn chúng.

Thấy vẻ mặt Mạc Ngữ Luân nghiêm túc, hồ ly yêu thú cầm đầu cười nói: “Quả nhiên có người làm chỗ dựa có khác.”

Những đứa khác cũng trêu chọc, “Tiểu Mạc, Trầm Sở Thiên đối với mày như thế nào?”

“Nghe nói nổi tiếng là lãng tử, người muốn dâng lên cho y rất nhiều nha!”

“Trầm lão đại nói về khuôn mặt đáng người đều là nhất đẳng, Tiểu Mạc, nhìn không ra được, mày cũng có chút thủ đoạn, mơ mộng với vị cảnh sát đẹp trai nổi tiếng như vậy. Trong hộp đêm, quán bar nhà chúng ta, không nhiều thì ít các công chúa muốn dâng lên làm thiếp cho y!”

“Tiểu Mạc này gọi là thâm tàng bất lộ. Tiểu Mạc, khi nào đến hộp đêm chơi một chuyến, nếu ngay cả nam nhân tiêu chuẩn như Trầm Sở Thiên cũng có thể câu được, biết đâu còn có mấy kiểu nam nhân khác mà mày muốn ‘bắt’ không chừng? Đến lúc đó, nhất định sẽ kiếm được từng bao từng bao lớn, phát tài cũng đừng quên tui tao nha!”

Nghe tộc nhân vũ nhục, sắc mặt Mạc Ngữ Luân vẫn rất bình tĩnh, cái gì cũng không nói.

Mấy kẻ kia không ngừng khua khoắng chai thủy tinh trong tay, nhịp điệu càng ngày càng nhanh, Mạc Ngữ Luân bắt đầu căng thẳng, bày ra tư thế tự vệ, không biết đến khi nào thì những chai thủy tinh kia sẽ đập xuống cậu.

Khi hai bên đang giằng co, một âm thanh như từ trên trời giáng xuống, “Như thế nào lại là tui đây!”

Mọi người đồng loạt quay đầu lại, chỗ bọn họ đứng cách không xa Trầm Sở Thiên, lúc này ánh mắt đang trừng trừng nhìn bọn họ. Những tên côn đồ vừa rồi còn đang huênh hoang trong phút chốc cả đám mất hết khí thế, có tên hai chân còn nhũn ra, liên tục cười ha ha chào hỏi, “Trầm ca hảo.”

“Tui mày làm gì ở đây? Lại muốn cướp nữa!”

“Thiên a, Trầm ca, chúng tôi cũng không phải loại người đó, chúng tôi là người lương thiện.” Mấy con hồ ly yêu thú mang nhân hình mặt mày xám xịt định nói xong sẽ chạy trốn, có thể thấy được bọn chúng thật sự rất sợ Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên trầm giọng quát: “Đứng lại!”

Mấy tên kia ngoan ngoan đứng lại, giống như mấy học sinh tiểu học bị phạt ở lại trường, nhìn Trầm Sở Thiên tội nghiệp, chờ anh sai bảo.

“Trên tay cầm gì đó, buông ra!” Trầm Sở Thiên đơn giản nói.

Mấy tên đó đều buông mấy chai nước có gas xuống, sau đó bỏ chạy trốn chết.

Trầm Sở Thiên quay sang nhìn Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân cũng đang nhìn anh, hai người nhìn nhau một lúc, sau đó đều ngưng ngưng không nói lời nào.

Đối diện một hồi, Trầm Sở Thiên hỏi: “Có muốn đi ăn khuya hay không?” Hôm nay anh vừa kết thúc ngày làm việc, định đi ăn gì đó rồi về nhà, trong đầu lại giống như có chuyện gì, đi đến chợ đêm này, sau đó liền thấy được màn vừa rồi. Trầm Sở Thiên không khỏi nghi ngờ, anh thật sự có cảm ứng tâm linh khó hiểu với Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân lắc lắc đầu, “Tôi... tôi phải về.”

“Tôi tiễn cậu!” Trầm Sở Thiên bước lên từng bước, nói.

“Không... không cần. Cám ơn anh.” Mạc Ngữ Luân nói xong xoay người bước đi.

Trầm Sở Thiên cũng không đuổi theo, chỉ nhìn thân ảnh kia biến mất.

Mạc Ngữ Luân không hy vọng Trầm Sở Thiên biết cậu ở đâu, kỳ thật, cậu có một nơi ẩn náu, là ban công của tòa nhà cũ kỹ nằm ở khu nam thành phố. Mạc Ngữ Luân trong lúc vô tình đã phát hiện được trên ban công có mấy phòng nhỏ bằng tôn chồng lên nhau, đã không còn ai sử dụng, cậu lặng lẽ đem chỗ đó thành nơi ẩn náu của mình. Chỗ này tuy đông sơ, nhưng có thể tránh mưa tránh gió. Sợ rằng chỗ yên thân duy nhất bị cũng bị phát hiện, bình thường Mạc Ngữ Luân ít khi trở về đây.

Sau khi chạy thoát khỏi Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân đi đến cái tổ nhỏ của cậu. Dựa vào thành lan can của tòa nhà, nhìn thành phố đèn đuốc rực rỡ trong đêm, trong lòng Mạc Ngữ Luân có cảm giác thống khổ, còn phải lang thang đến khi nào mới kết thúc...

Khuôn mặt Trầm Sở Thiên xuất hiện trong đầu Mạc Ngữ Luân, cậu không thể không thừa nhận cậu thật sự để ý đến người này. Nhưng, thân là hồ ly thân thế phức tạp lại lang thang đi bên cạnh một cảnh sát, khả năng cũng không lớn. Nghĩ đến sự quan tâm của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân cảm thấy trong lòng ấm áp, còn nhớ đến hình xăm trên ngực Trầm Sở Thiên, cậu lại cảm thấy ý lạnh tâm tro. Tiểu hồ ly bị chính những tình tự của mình làm cho phiền não, chuyện có thể làm cuối cùng là cuộn tấm thảm lại kê lên đầu mà ngủ.

Lẻ loi một mình ăn bữa khuya không có tư vị gì, Trầm Sở Thiên trở về nhà, ngã xuống giường, làm như thế nào anh cũng không ngủ được, trong đầu đều là chuyện của Mạc Ngữ Luân. Ba lần ngẫu nhiên gặp Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên cảm thấy khẳng định giữa họ có cảm ứng tâm linh. Nhớ đến truyền thuyết trong giới yêu thú, Trầm Sở Thiên không khỏi than thầm – anh và tiểu hồ ly chính là một đôi trời định?

Đem những chuyện đã xảy ra từ những ngày đầu gặp nhau từ từ loại bỏ, nghi vấn của Trầm Sở Thiên càng ngày càng nhiều. Vì sao mấy con hồ ly lưu manh kia một mực tìm Mạc Ngữ Luân gây phiền phức, sau lưng Mạc Ngữ Luân rốt cuộc còn giấu chuyện gì? Trầm Sở Thiên phi thường hy vọng có thể biết được cặn kẽ.

Một đêm gần như không ngủ, ngày hôm sau Trầm Sở Thiên trở lại cảnh cục, nhóm đồng sự nhìn khuôn mặt đen thui quạu đeo của anh đều có chút ngoài ý muốn. Một cấp dưới không sợ chết nhào qua hỏi: “Trầm ca, không phải hôm nay anh nghỉ phép sao? Như thế nào lại trở về, có án mới?”

Trầm Sở Thiên tức giận rống: “Còn chưa có phát sinh!”

Tất cả mọi người không dám chọc đến Trầm Sở Thiên giống như một núi lửa đang phun trào, đều hiểu rõ tính tình của anh, mọi người đều tự động tránh ra, tận lực đem tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện giảm nhỏ lại.

Trầm Sở Thiên ngồi sau bàn làm việc, trong đầu thỉnh thoảng hiện ra đôi mắt quyến rũ lại kiên cường của Mạc Ngữ Luân, càng nghĩ trong lòng càng không có tư vị. Một lúc sau, anh đi đến phòng lưu hồ sơ, ngồi xuống cạnh người nhân viên phụ trách quản lý tài liệu yêu thú, nói: “Tìm thử một tài liệu cho tôi xem.”

Đồng sự liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái hỏi: “Trầm ca, phải tìm ai a.”

“Yêu thú hồ ly, Mạc Ngữ Luân.”

Đồng sự gõ vài chữ, nhúu mày nói: “Trong nhóm hồ ly không có tên này.”

“Cái gì!” Trầm Sở Thiên bật dậy khỏi ghế, càng cảm thấy ngạc nhiên, “Như thế nào lại như vậy!”

“Tên có đúng không? Nếu đúng, trực tiếp dùng tên để kiểm tra đi.” Đồng sự đề nghị, sau đó nhập tên vào, tiếp theo mấy phần tài liệu đều xuất hiện. “Trầm ca, người nào là người anh cần tìm?”

Trầm Sở Thiên trực tiếp đem màn hình máy tính chuyển qua mình, xem từng phần từng phần, rất nhanh tìm được tư liệu của người muốn tìm. Nhìn thấy thông tin trên màn hình, Trầm Sở Thiên cực kỳ kinh ngạc, nguyên lai Mạc Ngữ Luân là hỗn huyết yêu thú. Trong tài liệu cũng không ghi lại có phạm tội gì, Mạc Ngữ Luân cực kỳ trong sạch, hơn nữa còn quá trong sạch. Trong tư liệu trừ bỏ ghi ngày tháng năm sinh, bệnh viện sinh, cũng không có thông tin gì khác, trường mẫu giáo, tiểu học, cao trung tất cả đều không có ghi chép gì, công việc đã làm cũng không. Nhìn thấy tư liệu gần như chỉ là một trang giấy trắng, Trầm Sở Thiên trầm mặt.

Cho đến khi tan tầm trở về nhà, Trầm Sở Thiên vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Mạc Ngũ Luân. Vì sao hồ sơ của Mạc Ngũ Luân lại trống không? Vì sao những hồ ly yêu thú luôn tìm cậu gây phiền toái? Trầm Sở Thiên có thể cảm thấy tâm địa Mạc Ngũ Luân tinh thuần, cậu rốt cuộc đã chọn để cái gì mới có thể phát sinh chuyện như vậy? Càng nghĩ lại càng không yên lòng, Trầm Sở Thiên đứng lên khỏi sofa, nếu hồ sơ lưu trong máy tính ở cảnh cục không có, anh chỉ có thể đến tìm hảo bằng hữu của mình – Âm dương sư Lãnh Tinh Hồn. Quyết định vô luận thế nào cũng phải biết những chuyện đằng sau tiểu hồ ly kia, cũng không nhìn đến giờ giấc, Trầm Sở Thiên chạy ra khỏi cửa.

Trầm Sở Thiên vội vàng chạy đến nhà của Lãnh Tinh Hồn – Bệnh viện sủng vật Sao Sáng ở khu Tây thành phố Hương Đảo, lúc này đã hơn chín giờ tối, nhân viên của bệnh viện – từng thử yêu thú Ô Mễ mở cửa cho Trầm Sở Thiên, cậu ngạc nhiên hỏi: “Trầm đại ca, đã trễ như vậy, có người bệnh sao?” Ô Mễ nghĩ có yêu thú bị thương, một bên nói một bên còn nhìn ra ngoài cửa đánh giá, tìm xe cứu thương.

Trầm Sở Thiên nói: “Không có, tôi tìm Lãnh Tinh Hồn có việc, con heo mê ngủ kia đâu, đã ngủ chưa?”

Ô Mễ mời Trầm Sở Thiên vào phòng khách, “Lãnh đại ca đã ngủ rồi.”

Trầm Sở Thiên lập tức hướng phòng ngủ của Lãnh Tinh Hồn trên lầu hai mà đi, “Tôi đi gọi cậu ta.”

Ô Mễ không muốn Lãnh Tinh Hồn đã ngủ còn bị người khác quấy rầy, bất quá cậu cũng biết tính tình của Trầm Sở Thiên, một khi Trầm Sở Thiên quyết định muốn làm chuyện gì, bất luận kẻ nào cũng không ngăn được, cậu đành trơ mắt nhìn Trầm Sở Thiên đi lên lầu.

Lãnh Tinh Hồn đã ngủ, Trầm Sở Thiên không cần suy xét, vọt vào trong phòng ngủ đá một cái thật mạnh đem Lãnh Tinh Hồn từ trên giường rớt xuống, sau đó còn nắm áo Lãnh Tinh Hồn vẫn còn đang nhắm mắt kéo lên thui một đám vào bụng y, Lãnh Tinh Hồn kêu lên một tiếng đau đớn, mở bừng mắt, hét lớn: “Trầm Sở Thiên, cậu có phải không muốn sống nữa không?”

“Bớt nói nhảm, cậu đứng lên cho tôi.” Trầm Sở Thiên rống ngược lại.

“Có người bạn nào như cậu không?” Lãnh Tinh Hồn tức giận với Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên thấy Lãnh Tinh Hồn đã tỉnh hẳn, vì vậy lộ ra nụ cười nịnh nọt, buông tay ra ngồi xuống cạnh giường, “Bạn già, tôi có chuyện tìm cậu.”

“Hừ.” Lãnh Tinh Hồn trừng mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, “Là có chuyện nhờ tôi đi. Trầm Sở Thiên, có người đi nhờ người khác như cậu sao?”

Trầm Sở Thiên bắt đầu xoa dịu Lãnh Tinh Hồn, “Xin lỗi, có hơi thô bạo. Nhưng một khi cậu đã ngủ sẽ không tỉnh lại, không làm như vậy sao được?”

“Hừ! Cậu cũng biết vậy.” Lãnh Tinh Hồn trợn mắt.

“Được rồi, đừng tức giận,” Trầm Sở Thiên nói xong liền kéo Lãnh Tinh Hồn. Lãnh Tinh Hồn lại quay về nằm xuống giường, kéo chăn lên đắp chân, Trầm Sở Thiên cun cút đem gối dựng thẳng ngay ngắn giúp y, để Lãnh Tinh Hồn dựa vào thoải mái. Sau đó Lãnh Tinh Hồn hỏi: “Khuya khoắt cậu còn đến nháo tôi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Trầm Sở Thiên gãi gãi đầu, vuốt ngược tóc lên, có chút không biết mở miệng như thế nào. Nhìn thấy bộ dáng của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn có thể đoán được chuyện anh muốn nói đến, vì thế lên tiếng hỏi trước: “Yêu, lãng tử, cậu có tâm sự. Là ai đem ‘Hỏa bạo lãng tử’ tra tấn thành như vậy?”

Trầm Sở Thiên liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái: “Hừ, cậu nói bậy bạ cái gì đó.”

“Yêu, còn không chịu nhận, mặt cũng đỏ rồi.”

Trầm Sở Thiên vội vàng che mặt, “Có sao? Có sao? Không có!”

Lãnh Tinh Hồn cười thâm, Trầm Sở Thiên cá tính ngay thẳng như vậy, là nam nhân rất kiên định, cũng có lúc trẻ con, y đưa tay vỗ vỗ vai Trầm Sở Thiên, “Hảo, không đùa nữa, cậu đến tìm tôi trễ như vậy, nói đi.”

“Chưa trễ, mới hơn chín giờ thôi, đồng hồ sinh học của Lãnh Tinh Hồn cậu có vấn đề.” Trầm Sở Thiên cãi bướng.

“Cậu có nói hay không!” Lãnh Tinh Hồn đập tay xuống giường.

Trầm Sở Thiên thu lại biểu tình, ngượng ngùng nhìn Lãnh Tinh Hồn, cúi đầu xuống, Lãnh Tinh Hồn cười thầm.

“Cậu còn nhớ Tiểu Mạc không? Mạc Ngữ Luân, là tiểu hồ ly kia, còn nhớ rõ không?”

Lãnh Tinh Hồn nhanh chóng lục lại trong đầu, tập trung mục tiêu, sau đó y có chút kinh ngạc mở mắt liếc nhìn Trầm Sở Thiên, nguyên lai Trầm Sở Thiên vừa ý Tiểu Mạc kia a.

“Nhớ, sao vậy?” Trầm Sở Thiên có gắng dùng ngữ khí bình thường nói.

“Cậu ta, chuyện của cậu ta, cậu có biết không?” Trầm Sở Thiên hỏi.

“Di, cậu là cảnh sát yêu thú, sao vậy? Phòng lưu trữ hồ sơ cảnh cục cậu không được phép vào sao? Không thể nào, cảnh sát Trầm, ai chẳng biết, ở thành phố Hương Đảo này, bề ngoài cảnh cục thì cục trưởng là lớn nhất, kỳ thật cậu mới lớn nhất.” Lãnh Tinh Hồn châm chọc.

Trầm Sở Thiên liếc xéo Lãnh Tinh Hồn một cái, “Nếu tôi tìm được, còn phải đến hỏi cậu sao?”

“Như thế nào, không tìm được?” Lãnh Tinh Hồn có chút hứng thú truy hỏi.

“Đúng vậy,” Trầm Sở Thiên thở một hơi thật dài, cho đến giờ anh vẫn không quá tin vào hồ sơ anh đã đọc, thật sự quá đơn giản, “Tôi tra xét, hồ sơ trong sạch của cậu ta làm người ngạc nhiên, chỉ có ngày sinh, giới tính, bệnh viện sinh, còn dựa vào thuốc tính yêu thú của bệnh viện để chứng minh, kỳ thật cũng có chỉ có vài thông tin. Tôi thật sự lấy làm ngạc nhiên, như thế nào lại đơn giản như vậy? Tiểu Mạc thoát nhìn đã trưởng thành, qua nhiều năm như vậy cư nhiên vẫn trông không, như thế nào có thể?” Trầm Sở Thiên nói xong nhíu mày.

Nhìn hảo bằng hữu, Lãnh Tinh Hồn vỗ vỗ anh trấn an, Trầm Sở Thiên nhìn Lãnh Tinh Hồn hỏi: “Cậu có biết chuyện của cậu ta không? Tôi cuối cùng vẫn cảm thấy cậu ta có điểm kỳ quái.”

Lãnh Tinh Hồn cố tình truy hỏi: “Cậu ta kỳ quái ra sao?”

Trầm Sở Thiên một bên hồi tưởng một bên nói: “Ánh mắt của cậu ta, đôi mắt đen láy rất đẹp, nhưng ánh mắt rất u buồn, nam hài ở tuổi của cậu ta không nên có ánh mắt như thế, hơn nữa, trong đôi mắt đó lại có hương vị quyến rũ.” Nói xong, Trầm Sở Thiên ‘A’ cười lên một tiếng, “Cậu ta là hồ ly, cảm giác khiến người ta thấy quyến rũ cũng không kỳ quái, chuyện này cũng không làm người ta cảm thấy cậu ta nữ tính, tóm lại, là một nam sinh rất đáng yêu.”

Nhìn bộ dáng say mê chìm trong hồi ức của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn cười thầm, bất động thanh sắc tiếp tục truy vấn: “Còn gì nữa?”

“Còn có, a... Tôi nhớ rõ vào lần đầu tiên gặp cậu ta, chính là lần cậu ta chạy đến cảnh cục báo tin, lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, trong lòng liền ‘Đông’ một tiếng, giống như bị cái gì gõ vào đầu một cái, liền cảm thấy nam sinh này hảo đáng yêu, bộ dáng khí suất lại thanh thuần, làm cho người ta mê mẩn... A!” Trầm Sở Thiên nói xong, đột nhiên bừng tỉnh, kêu lên một tiếng quái dị, đánh Lãnh Tinh Hồn một quyền, “Cậu đồ hồn trưởng, dám dụ cho tôi nói!”

Lãnh Tinh Hồn cười ha ha tránh né, “Là cậu tự mình nói ra, tôi cũng đâu có ép cậu.”

“Là cậu gạt cho tôi nói!”

Chặn nắm đấm của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Cậu rốt cuộc còn muốn biết chuyện của cậu ta hay không, cậu còn như vậy tôi sẽ không nói a.”

Trầm Sở Thiên thu tay lại, ngoan ngoãn ngồi xuống giường, chờ Lãnh Tinh Hồn nói.

Lãnh Tinh Hồn suy nghĩ một chút, nói: “Kỳ thật, những chuyện tôi biết cũng không quá nhiều. Mạc gia cậu cũng biết đi, Mạc Ngữ Luân chính là hồ ly Mạc gia.”

Trầm Sở Thiên bừng tỉnh: “A! Nguyên lai là gia đình bọn họ.”

Mạc thị mà Lãnh Tinh Hồn nhắc đến là gia tộc yêu thú có danh tiếng, trong tộc tất cả đều là hồ ly, tương truyền nhiều thế hệ đều kinh doanh về tình sắc, là hắc bang gia tộc chuyên vợ vét. Trời sinh hồ ly hảo ***, làm nghề này có thể nói là trở về nghề chính. Từ sau khi ‘Thú Quyền pháp’ được ban hành, các yêu thú có thể tự do kinh doanh sinh ý, kinh doanh tình sắc ở thành phố Hương Đảo là hợp pháp, chỉ cần không phải vị thành niên, chỉ cần là tự phát tự nguyện, vì vậy gia tộc hồ ly Mạc thị không ngừng mở rộng quy mô, trong tộc có rất nhiều hộp đêm xa hoa, những khách sạn tình nhân, quán bar cùng những quán ăn khuya kinh doanh ở những nơi sang trọng, còn có rất nhiều nam nữ hồ ly yêu thú mỹ mạo lấy thân phận là ‘công chúa’, ‘thiếu gia’ vì những người háo sắc đến nơi đó để chờ đợi được phục vụ đặc biệt. Dựa vào vốn thiên nhiên, hàng năm Mạc thị đều kiếm được một số tiền rất lớn.

Trầm Sở Thiên vò vò tóc, “Tôi như thế nào lại quên, Tiểu Mạc mang họ Mạc, nguyên lai cậu ấy là hồ ly trong bộ tộc Mạc thị.”

“Cậu ta chỉ ở đó khi còn nhỏ, khoảng chừng ba tuổi, đã bị đuổi ra, bọn chúng không chấp nhận cậu ta.”

“Vì sao?”

“Cậu không phải đã đọc hồ sơ của cậu ta sao? Hẳn phải biết cậu ta là hồ ly lai cầu, mang một phần tư huyết thống của cầu. Trong giới hồ ly, coi trọng nhất chính là huyết thống, từ khi Mạc gia nắm quyền, những hồ ly mất xanh mới có được chấp nhận. Huyết thống của Mạc Ngữ Luân không tinh khiết, bọn chúng không muốn thừa nhận cậu ta.”

“Sao lại như vậy được!” Trầm Sở Thiên kêu lên, trong lòng tức giận lạ thường, “Còn nhỏ như vậy đã bị đuổi ra ngoài, đáng giận!”

“Cấp bậc trong thế giới yêu thú cũng rất nghiêm ngặt, chuyện này không là gì cả, còn có những chuyện đáng khinh hơn, những người trong gia tộc hồ ly đó coi thường loại hỗn huyết, Mạc Ngữ Luân từ nhỏ đã bị gọi là ‘cầu tạp chủng’.

Nói đến đây, Trầm Sở Thiên đột nhiên nhớ đến chuyện gì, anh la to bất mãn, “Ai nha, tôi nhớ rồi, khi Tiểu Mạc ở gần tôi, chúng tôi có tranh cãi, tôi có nói một câu ‘Cậu là con chó sống trong bụng người ta’, sau đó tôi thấy mắt cậu ấy rừng tưng, thiên a! Tôi sai rồi tôi sai rồi, tôi không nên nói như vậy, trách không được cậu ấy lại ghét tôi.”

Lãnh Tinh Hồn trừng mắt liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, “Sau này đừng nhắc đến chữ ‘cầu’ trước mặt Tiểu Mạc, sẽ làm tổn thương trái tim cậu ta.”

“Cậu ấy còn nhỏ như vậy đã bị đuổi đi, sống đơn độc, cậu ấy trải qua như thế nào?” Trầm Sở Thiên đau lòng nói.

Lãnh Tinh Hồn nhú mày, chậm rãi nói, “Còn trải qua như thế nào nữa, tự chịu đựng mà lớn lên.”

Nhớ đến tình cảnh Mạc Ngữ Luân phải lục lọi thức ăn trong thùng rác, Trầm Sở Thiên cảm thấy cái mũi xót xót, tiểu hồ ly thật đáng thương.

“Chỉ là gần đây,” Lãnh Tinh Hồn tiếp tục nói, “Tôi nghe một ít bằng hữu yêu thú nói qua, ban đầu Mạc thị không chịu thừa nhận Mạc Ngữ Luân là hồ ly, đem cậu ta đuổi đi. Sau đó, bọn chúng phát hiện bộ dáng của Mạc Ngữ Luân rất tốt, đã nghĩ bắt cậu ta trở về gia tộc, làm công tác cung cấp phục vụ tình sắc, Mạc Ngữ Luân không chịu, nên những người trong Mạc gia đã nghĩ những biện pháp chính cậu ta, khi dễ cậu ta, thậm chí dùng bạo lực ép buộc cậu ta phải đi vào khuôn khổ.”

“A, đúng!” Trầm Sở Thiên gật đầu, “Vài lần tôi thấy có mấy tên côn đồ tìm cậu ấy gây sự, tôi cảm thấy kỳ quái, cậu ấy như thế nào lại chọc đến nanh vuốt của Mạc gia, nguyên lai là như vậy.”

Lãnh Tinh Hồn gật đầu, “Mạc Ngữ Luân rất kiên cường, không chịu khuất phục. Người của Mạc gia cũng biết nếu quá mạnh bạo sẽ phạm pháp, sau đó chúng đổi lại dùng ám chiêu, Mạc Ngữ Luân đến chỗ nào làm việc, bọn chúng đến chỗ đó quấy rối, cuối cùng khiến cậu ta không thể tiếp tục công tác. Bọn chúng chính là muốn bức Mạc Ngữ Luân đến đường cùng, không thể sinh sống, đành phải quay trở về Mạc gia. Kỳ thật, hồ ly của Mạc gia rất nhiều, xinh đẹp cũng rất nhiều, chỉ có một Mạc Ngữ Luân cũng không tính là gì. Hiện tại Mạc gia không muốn cho Mạc Ngữ Luân đi, có thể là do cảm thấy cứ như vậy để cậu ta tự do, để cho cậu ta không đi theo lối cũ của hồ ly là chuyện rất mất mặt, hơn nữa bọn chúng lo lắng sẽ tạo thành tiền

lệ, sau này nếu có tiểu hồ ly không nghe lời sẽ không thể hảo dạy dỗ, cho nên nhất định phải bắt Mạc Ngữ Luân trở về.”

Trầm Sở Thiên đập mạnh xuống giường, “Đáng giận! Vì sao lại không chịu buông tha cậu ấy!”

“Xem ra tiểu hồ ly này rất có cá tính, cậu ta không muốn theo con đường tình sắc mà bán thân, cậu ta một mực phản kháng vận mệnh phía trước, không khuất phục.” Lãnh Tinh Hồn khen.

Nhớ đến bộ dáng của Mạc Ngữ Luân, lại nghĩ đến có lẽ cậu ta sẽ phải bán thân để duy trì mạng sống, Trầm Sở Thiên cả kinh, nghiêng chặt răng. Không nói đến Mạc Ngữ Luân sẽ không chịu, hiện tại Trầm Sở Thiên cũng tuyệt đối sẽ không để Mạc Ngữ Luân làm chuyện này.

Nhìn thấy sắc mặt đen thui của Trầm Sở Thiên, Lãnh Tinh Hồn cười nói, “Thật khó cho Tiểu Mạc, kiên cường nhiều năm như vậy, không van xin, lại càng không buông tha cho chính cậu ta, giữ thân như giữ ngọc không dễ dàng gì. Tôi nói, ông bạn già, nếu thích người ta, đối xử với người ta hảo một chút, tính tình ôn hòa một chút hơn là gào thét với người ta, có nghe hay không?”

Trầm Sở Thiên ngẩn ra, nói lảng đi, “Cái gì a, bát tự còn chưa quăng đi đâu nha! Cái gì thích hay không thích, thiệt là.” Trầm Sở Thiên đỏ mặt hiềm thấy, quay mặt đi tránh né.

Lãnh Tinh Hồn thấy bộ dáng quần bách của hảo bằng hữu, cười ‘phốc’ một tiếng, thản nhiên nói: “Bát tự đã có thêm một nét phết rồi!”

Không muốn để Lãnh Tinh Hồn tiếp tục đem anh ra trêu chọc, Trầm Sở Thiên đổi đề tài, hỏi: “Cậu còn biết chuyện gì khác nữa không?”

Lãnh Tinh Hồn lắc lắc đầu, “Cũng chỉ có bao nhiêu đó, đều đã nói cho cậu hết rồi.”

“Kỳ quái, nếu cậu biết, vì sao lại không chịu giúp cậu ấy!” Trầm Sở Thiên quát Lãnh Tinh Hồn, vẻ mặt oán giận.

Lãnh Tinh Hồn cười cười, “Bạn già, yêu thú có thể giới của yêu thú, thân là Âm Dương sư tôi không tiện can thiệp vào chuyện gì hết. Lại nói, vấn đề của Tiểu Mạc, cuối cùng vẫn phải để tự Tiểu Mạc đối mặt với nó.”

Trầm Sở Thiên gật gật đầu, sau đó nét mặt trở nên buồn bực, “Không biết phải làm như thế nào đây, hình như Tiểu Mạc rất sợ tôi.”

“Đương nhiên là sợ cậu rồi, hỏa bạo lảng tử, vừa hỏa bạo, vừa lảng tử, tiểu hồ ly thanh thuần có thể không sợ sao.” Lãnh Tinh Hồn liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, cười nói, trong lòng cũng không vì hoàn cảnh của hảo bằng hữu là kiềm chế được vui vẻ.

“Mới không phải!” Trầm Sở Thiên phủ nhận, “Có lúc tính tôi hơi gấp gáp, thanh âm lúc nói chuyện có chút lớn, nhưng đó cũng không phải là khuyết điểm. Lại nói, tôi cũng không hại cậu ấy, cậu sợ tôi cái gì chứ.”

Lãnh Tinh Hồn tắc lưỡi, “Coi đó, coi đó, cho dù với Tiểu Mạc cũng đừng lớn tiếng như vậy, khiến người ta sợ, nói chuyện phải ôn nhu. Cậu nghĩ lại coi, hồ ly còn nhỏ như vậy, một mình lặn lội mà lớn lên, ăn không đủ no, không có chỗ ở, tìm một công việc để kiếm một ít tiền còn phải bị người khác cản tới cản lui, động hay không động cũng bị người ta gây sự, khi dễ, cậu ta có thể không cảnh giác sao? Cậu nha, nếu muốn theo đuổi tiểu hồ ly, ôn nhu là vũ khí duy nhất.”

Bị Lãnh Tinh Hồn giáo huấn một phen, Trầm Sở Thiên không nói gì. Một lát sau, Trầm Sở Thiên ảo não nói: “Tiểu Mạc nhìn thấy hình xăm của tôi, cậu ấy nói tôi có hình xăm thì là người xấu, hồng bét. Còn có, tôi bắt quá chỉ kéo cậu cậu ấy một chút cậu ấy liền kêu to, giống y như điện giật, thiệt là, tôi nhìn giống sắc lang lắm sao?”

Lãnh Tinh Hồn phốc cười, “Sắc lang thì không giống, cậu đẹp trai như vậy, hút người khác dâng lên cho mình, cậu không sắc của người ta. Cậu a, mấy năm nay cậu ở cảnh cực đều nói một không hai, những anh em cùng phòng đều sợ cậu, còn có, đến hắc bang giang hồ càng sợ cậu hơn, có thể xem như là khắc tinh. Chuyện hình xăm cậu đã nói cho cậu ta biết chưa?”

“Tôi chưa có cơ hội để nói.” Trầm Sở Thiên mang vẻ mặt ủy khuất.

Đưa lên vuốt môi, mắt Lãnh Tinh Hồn đột nhiên sáng lên, “Cậu vừa nói, khi cậu kéo Tiểu Mặc, cậu ta tựa như bị điện giật?”

“Đúng vậy, còn kêu lớn hơn nữa. Lần trước tôi gặp cậu ấy, dẫn về nhà tôi để cậu ấy ngủ một đêm, cậu ấy hình như rất sợ bộ dáng của tôi, có lẽ là thấy được hình xăm của tôi đi, cậu ấy đều tránh tôi, tránh rất xa. Ai, bộ tôi không đủ tư cách sao?” Trầm Sở Thiên trong lòng thập phần không cam lòng.

Lãnh Tinh Hồn cười rộ lên, liên tục vỗ Trầm Sở Thiên, “Ông bạn, duyên phận tới rồi.”

“Cái gì?” Trầm Sở Thiên khó hiểu.

“Yêu thú nếu gặp đúng người định mệnh, sẽ có cảm ứng tâm linh với người đó, chuyện này cậu cũng biết đi.”

Trầm Sở Thiên gật đầu.

Đôi mắt hoa đào của Lãnh Tinh Hồn cười đến loan loan, “Tôi nghĩ a, có lẽ cậu nhất định chính là người kia của Tiểu Mặc! Cho nên khi các cậu đến gần nhau, cậu ta sẽ cảm thấy như bị điện giật, cậu ta sợ cậu cũng bởi vì lý do này. Hồ ly có tính mị, mỗi khi cậu ta đến gần cậu có lẽ là muốn được ở trong lòng cậu. Chính vì gia tộc của cậu ta một mực ép buộc cậu ta làm những chuyện cậu dẫn người khác, hiện tại mà nói, cậu ta chủ động yêu thương nhớ nhung một nam nhân khác cảm thấy đó là chuyện xấu đáng hổ thẹn, cho nên cậu ta sẽ trốn tránh cậu.”

Nghe Lãnh Tinh Hồn phân tích xong, Trầm Sở Thiên liên tục gật đầu, trong lòng như nở hoa, “A, đúng vậy! Chính là thế. Tôi và Tiểu Mặc quả nhiên có duyên phận.”

Thấy Trầm Sở Thiên vui vẻ, Lãnh Tinh Hồn cũng vui vẻ hơn, “Lão hữu, mạnh mẽ lên, nếu thích thì hảo theo đuổi, duyên phận có thể thấy mà không thể cầu, thấy rồi phải quý trọng.”

Trầm Sở Thiên liên tục gật đầu, cuối cùng vui mừng ly khai bệnh viện sủng vật Sao sáng của Lãnh Tinh Hồn.

Về đến nhà, Trầm Sở Thiên nằm trên giường, lại liên tục lăn qua lộn qua không ngủ được. Sau lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân, thân ảnh Mạc Ngữ Luân liền khắc sâu là lòng Trầm Sở Thiên. Từ lần đầu tiên gặp mặt, Trầm Sở Thiên cũng đã rất để ý đến tiểu hồ ly kia rồi.

Trầm Sở Thiên nhớ lại chuyện xảy ra giữa anh và Mạc Ngữ Luân, những lời Lãnh Tinh Hồn nói vẫn còn vang trong đầu. Nghĩ đến Mạc Ngữ Luân còn rất nhỏ đã bị đuổi ra ngoài sống một mình, lại nghĩ đến cậu ấy bị những hồ ly xấu xa khác khi dễ, nghĩ đến người Mạc gia buộc cậu ấy bán thân theo nghề tình sắc, nghĩ đến Mạc Ngữ Luân đã tìm được một công việc lại bị người Mạc gia phá hỏng, bọn chúng muốn cậu ấy cùng đường. Càng nghĩ, Trầm Sở Thiên càng khó chịu.

Rất cục, Trầm Sở Thiên nằm không được, anh đứng lên nhìn đồng hồ, đã gần hai giờ sáng. Ngồi trên giường, Trầm Sở Thiên thử tập trung tinh thần, nghĩ đến Mạc Ngữ Luân, muốn dùng cảm ứng tâm linh trong truyền thuyết để tìm Mạc Ngữ Luân. Một lúc sao, trong lòng Trầm Sở Thiên có cảm giác mơ hồ, anh cảm thấy được Mạc Ngữ Luân đang rất lạnh, còn rất rất đau. Khẳng định Mạc Ngữ Luân có thể đang bị khi dễ, Trầm Sở Thiên rất cuộc ngồi không yên, rời giường thay quần áo, lấy chìa khóa xe rồi chạy ra khỏi nhà.

Lái vòng vòng qua những con hẻm nhỏ ra đường lớn trong đêm, Trầm Sở Thiên vẫn dùng cảm ứng tâm linh giống như tiềm thức để tìm Mạc Ngữ Luân, những cố gắng cuối cùng cũng có kết quả, anh đi theo cảm giác chạy về phía bắc thành phố.

Xe chạy qua cầu vượt, cảm giác trong lòng càng ngày càng mạnh mẽ, Trầm Sở Thiên dừng xe lại ven đường. Anh xuống xe đứng trên lề, nhìn qua cầu vượt. Hơi xa, càng nhìn càng không thấy rõ, nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên đơn giản leo qua thanh chắn bảo vệ rồi đi xuống cầu.

Gần đến trụ cầu, Trầm Sở Thiên thấy một đám gì đó đen thui. Trong lòng anh đã xác định được, rồi bước đến. Nghe được tiếng chân, đám đó bắt đầu tản ra. Trong bóng tối, Trầm Sở Thiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân đang cuộn người lại dựa vào trụ cầu, trên mặt có vài vết thương, áo khác trên người bị xé rách mấy chỗ, một tay đặt lên trên mắt cá chân trái. Cậu ấy bị thương. Trầm Sở Thiên gần như có thể khẳng định đằng trước chính là tay chân của người họ Mạc đánh Mạc Ngữ Luân, khẳng định bọn chúng đang trả thù.

Nhìn đôi mắt trong suốt của Mạc Ngũ Luân, trong lòng Trầm Sở Thiên thấy chua chát, anh cởi áo khoác trên người, đắp lên vai Mạc Ngũ Luân. Chiếc áo ấm áp mang theo nhiệt độ cơ thể bao lấy Mạc Ngũ Luân, tiểu hồ ly bị thương một trận ủy khuất trong lòng, đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ Trầm Sở Thiên. Trong lòng Trầm Sở Thiên kích động một trận, kìm lòng không được gất gao ôm lấy Mạc Ngũ Luân, sau đó anh ôm cậu đi dọc theo sườn núi lên trên, đem Mạc Ngũ Luân đặt vào trong xe, lái thẳng một đường đến bệnh viện sủng vật Sao Sáng.

Lãnh Tinh Hồn cũng không phải bị lôi ra khỏi giường mà sinh khí, anh thay quần áo, khử trùng, sau đó vào trong phòng kiểm tra thân thể cho Mạc Ngũ Luân. Trầm Sở Thiên lo lắng, đứng chờ ngoài cửa, Ô Mễ quan tâm mang một ly trà nóng cho Trầm Sở Thiên.

“Thế nào?” Thấy Lãnh Tinh Hồn bước ra, Trầm Sở Thiên liền chạy đến hỏi.

“Bị đánh, trên người đều là vết thương ngoài da, không thương đến bên trong. Chân trái bị trật, phải dùng băng cố định, cần tĩnh dưỡng một thời gian.”

Trầm Sở Thiên cắn răng, “Tôi sẽ không tha cho đám bại hoại kia.”

“Cậu định làm gì bây giờ?” Lãnh Tinh Hồn hỏi, anh muốn biết Trầm Sở Thiên có muốn đem Mạc Ngũ Luân về Trầm gia tĩnh dưỡng hay không.

Nghĩ đến Mạc Ngũ Luân sợ anh, rất có thể không muốn cùng anh ở chung một nhà, hơn nữa bọn họ lúc này có hiểu lầm chưa giải tỏa được, Trầm Sở Thiên lắc đầu, hỏi lại, “Ồ chỗ này của cậu tĩnh dưỡng được không?”

Lãnh Tinh Hồn gật đầu, “Không thành vấn đề.”

Trầm Sở Thiên nhướn mắt nhìn Lãnh Tinh Hồn, biểu tình đau thương thấp giọng thỉnh cầu: “Lão hữu giúp tôi chiếu cố cậu ấy, còn có, bảo hộ cậu ấy.”

Lãnh Tinh Hồn đã quen nhìn Trầm Sở Thiên hoặc mạnh mẽ như sấm chớp, hoặc bộ dáng cà lơ phất phơ, giờ thấy anh như vậy, thâm tình như thế, không khỏi xúc động, vươn tay khoác lên vai Trầm Sở Thiên, gật đầu: “Yên tâm, giao cho tôi đi.”

“Còn có, có thể nghĩ cách giữ cậu ấy lại một thời gian nữa được không?” Trầm Sở Thiên nghĩ đến Mạc Ngũ Luân vết thương lành sẽ rời đi, có thể sẽ lại bị người nhà đến phá rối, bức bách, anh muốn cậu ở lại nơi an toàn này.

“Không thành vấn đề. Tôi sẽ giữ cậu ta lại.” Lãnh Tinh Hồn cam đoan.

“Cám ơn, lão hữu.” Trầm Sở Thiên nói xong lại buồn rầu đứng lên, nhìn ra cửa, “Tôi đi trước đây.”

“Đi đi, tôi sẽ gọi điện thoại cho cậu.” Lãnh Tinh Hồn tiễn Trầm Sở Thiên rời đi.

Ô Mễ đỡ lấy Mạc Ngũ Luân đã được quấn băng nơi cổ chân ra phòng ngoài, Mạc Ngũ Luân đánh giá phòng khách, nói: “Trầm...”

“Cậu hỏi Trầm ca sao, anh ấy về nhà rồi.” Đến đây, tôi đỡ cậu lên khách phòng, Lãnh đại ca nói mắt cá chân cậu bị trật, phải tĩnh dưỡng một thời gian dài, thời gian tới chân trái không được gắng sức thì tốt hơn.” Ô Mễ nói xong liền đỡ Mạc Ngũ Luân lên lầu hai, “Đúng rồi, tôi có thể gọi cậu là Tiểu Mạc không? Cậu có đói bụng không, tôi nấu vài thứ cho cậu ăn.”

Cám ơn sự nhiệt tình của Ô Mễ, đáy lòng Mạc Ngũ Luân có chút thất vọng, Trầm Sở Thiên... Anh ta sao lại đi.?

4. Chương 4

Mạc Ngữ Luân ở lại trong bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn dưỡng thương, cậu đã biết Lãnh Tinh Hồn chính là đại danh鼎鼎 Âm Dương sư của Lãnh Thị bộ tộc, trong lòng các yêu thú đều đặc biệt sùng kính Âm Dương sư, Mạc Ngữ Luân đối với Lãnh Tinh Hồn càng phi thường tôn trọng.

Trong bệnh viện của Lãnh Tinh Hồn còn có hai thành viên yêu thú khác, một là khuyển yêu Lôi Khắc Tư, hình dáng yêu thú là một Đốm Tàn khuyển (Doberman)* màu đen, nhân hình là một nam nhân cao lớn thành thực, anh ta là thức thần bảo hộ của Lãnh Tinh Hồn; còn lại từng thú yêu thú Ô Mễ, nhân hình là một tiểu nam sinh tuấn tú dễ thương, cậu ta là trợ thủ của Lãnh Tinh Hồn. Ô Mễ nhiệt tình cởi mở lại hiếu khách, rất nhanh đã trở thành bằng hữu với Mạc Ngữ Luân.

Một thời gian sau, Trầm Sở Thiên cũng không đến, Mạc Ngữ Luân có chút nghi hoặc, như thế nào, Trầm Sở Thiên bỏ mặc cậu sao? Là do cậu biểu hiện quá sợ hãi Trầm Sở Thiên, còn nói những lời quá đả thương người, cho nên Trầm Sở Thiên không hề xuất hiện? Trong lòng cảm thấy Mạc Ngữ Luân có chút thất lễ.

“Anh ấy... không đến?” Nhìn Lãnh Tinh Hồn giúp cậu băng bó lại chân trái, Mạc Ngữ Luân kim lòng không được bèn hỏi.

Lãnh Tinh Hồn không ngừng tay, nhướn mày liếc mắt nhìn Mạc Ngữ Luân, ngữ khí trên chọc hỏi: “Như thế nào, cậu muốn cậu ta đến, hay không muốn cậu ta đến?”

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, nói không nên lời.

“Cậu ta cũng không rảnh rỗi như vậy, cậu ta là cảnh sát phụ trách những án hình sự của yêu thú, có trách nhiệm bảo hộ mọi người bình an, mặc kệ có vụ án lớn hay không, cậu ta gần như đều đem hết sức lực tập trung vào công việc, cố gắng làm cho những vụ án ác độc biến mất khi vừa phát sinh. Công việc của cậu ta làm hết phận sự cũng rất vất vả.”

Mạc Ngữ Luân im lặng nghe Lãnh Tinh Hồn nói.

Qua vài ngày, chân trái của Mạc Ngữ Luân cùng những vết thương khác trên người đã tốt hơn rất nhiều. Lãnh Tinh Hồn biết Mạc Ngữ Luân là bị những người trong tộc Mạc thị đánh, anh nghĩ Mạc Ngữ Luân khẳng định không muốn nhắc đến, anh chỉ chăm sóc mà không hỏi gì nhiều. Biết Mạc Ngữ Luân muốn rời đi, Ô Mễ khuyên cậu ở lại.

“Vậy cũng không tốt lắm, cái gì tôi cũng không biết làm.” Mạc Ngữ Luân do dự. Đến bây giờ Trầm Sở Thiên cũng chưa một lần đến thăm, Mạc Ngữ Luân vừa cảm thấy mất mát, lại vừa sợ sẽ gặp anh ở chỗ này, tâm tình thập phần mâu thuẫn.

“Không biết thì học, khi tôi vừa mới đến cũng không biết gì hết.” Ô Mễ cố hết sức khuyên Mạc Ngữ Luân ở lại.

Bản thân cũng không muốn tiếp tục một cuộc sống lang thang, nghĩ đến người Mạc gia lại càng không dám đến nơi này gây rắc rối, Mạc Ngữ Luân đồng ý. Lãnh Tinh Hồn cũng là người nhiệt tình hiếu khách, Mạc Ngữ Luân ở đây cảm thấy ấm áp và an toàn, thậm chí anh còn mua sách để Mạc Ngữ Luân và Ô Mễ cùng nhau học.

“Lãnh đại ca là người rất tốt.” Khi vừa mới đến Mạc Ngữ Luân vẫn gọi Lãnh Tinh Hồn là ‘Âm Dương sư đại nhân’, sau khi đã quen thân hơn liền sửa lại, gọi ‘Lãnh đại ca’ giống Ô Mễ.

“Àn, anh ấy rất tốt, bề ngoài thoạt nhìn sẽ khiến người ta cảm thấy hơi lạnh lùng, ánh mắt có chút tà mị, kỳ thật a, đối với người rất ôn nhu.” Mỗi khi Ô Mễ nhắc đến Lãnh Tinh Hồn là khen không dứt lời.

“Cậu thích Lãnh đại ca?” Mạc Ngữ Luân hỏi.

Ô Mễ sững sốt, sắc mặt thay đổi, sau đó đẩy Mạc Ngữ Luân một cái, “Cậu không được nói lung tung.”

“Rõ ràng là như vậy, ai cũng nhìn thấy.” Mạc Ngữ Luân đối với lời phủ nhận của tiểu từng thú cảm thấy kỳ quái.

Ô Mễ cúi đầu, “Cậu, cậu đừng nhắc đến nữa.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả, tóm lại, cậu không được nói.”

Mạc Ngữ Luân đoán hiện tại Ô Mễ vẫn còn đang thăm thương trộm nhớ, cậu gật gật đầu. Lúc này, Ô Mễ bị chọc đến ỉu xiu liền mở miệng, “Vậy còn cậu, cậu không phải cũng thích Trầm đại ca.”

“Cái gì!” Mạc Ngữ Luân kinh hãi.

“Trầm Sở Thiên đó, cậu không thích anh ấy? Anh ấy có lẽ là thích cậu, còn đặc biệt đưa cậu đến đây.”

“Mới, mới không phải, anh ấy thấy tôi đang bị thương, sau đó mới đưa đến đây. Yêu thú bị thương, đương nhiên phải nhờ Âm Dương sư khám, không thể đưa đến bệnh viện.” Mạc Ngữ Luân càng nói càng nhỏ, ngay bản thân mình cũng cảm thấy không tự tin.

“Khi anh ta đưa cậu đến đây khẩn trương muốn chết, Lãnh đại ca xem thương thế cho cậu, anh ta ở ngay phòng ngoài đi qua đi lại, anh còn cố ý nhờ Lãnh đại ca hảo hảo chiếu cố cậu, anh ta cũng chưa từng đối với những yêu thú khác như vậy. Còn nói là không thích?” Ô Mễ cũng thấy Mạc Ngữ Luân không thành thật. Yêu thú bị thương vẫn có thể đưa đến chuyên khoa yêu thú ở những bệnh viện lớn để điều trị, không cần phiền đến Âm dương sư đại nhân. Nếu yêu thú đều đến đây khám, Lãnh Tinh Hồn căn bản một giấc cũng không thể ngủ được.

“Có... có không?”

“Có chứ.” Ô Mễ nhìn trời.

Mạc Ngữ Luân trầm mặc.

Phát hiện Mạc Ngữ Luân tựa hồ có chút túng quẫn, Ô Mễ ngược lại nói: “Gần đây Trầm đại ca cũng không đến đây a! Anh ta và Lãnh đại ca là bạn thân, trước kia thường xuyên lui tới.”

“Bọn họ là bạn thân?”

“Đúng vậy, Lãnh đại ca nói người mà anh ấy thích nhất chính là Trầm đại ca.”

Nghĩ ngay cả Âm dương sư đại nhân cũng nói thích Trầm Sở Thiên, vậy rốt cuộc anh ấy là người tốt hay người xấu? Trong lòng Mạc Ngữ Luân vẽ một dấu chấm hỏi lên Trầm Sở Thiên.

Lại mấy ngày sau, không kiềm chế lo lắng trong lòng, Trầm Sở Thiên do dự mãi, vẫn là đến bệnh viện Lãnh Tinh Hồn. Ô Mễ và Mạc Ngữ Luân đang trong phòng bếp rửa hoa quả, đột nhiên phát hiện Trầm Sở Thiên dựa vào khung cửa nhìn bọn họ, hay người giặt nấy mình.

Ô Mễ sáng giọng, “Trầm đại ca thiệt là, đến đây rồi cũng không nói một tiếng, muốn làm chúng ta sợ a.”

Kỳ thật, Trầm Sở Thiên hy vọng có thể nhìn Mạc Ngữ Luân nhiều hơn một chút lát.

Ô Mễ mang hoa quả ra khỏi phòng bếp, để không gian lưu lại cho hai người kia.

Trầm Sở Thiên thấp giọng hỏi: “Thương thế của cậu tốt hơn chưa?”

“Ân! Tốt lắm, y thuật Lãnh đại ca giỏi lắm.”

Trầm Sở Thiên mỉm cười, “Cái tên đó. Thời gian vừa qua cậu đều ở lại đây sao?”

“Ân.”

Sau những câu thăm hỏi đơn giản, hai người không ai mở miệng tiếp. Nhìn nhau, lại ngượng ngùng làm đối phương phát hiện mình đang nhìn người kia, liền nhìn thẳng tránh né ánh mắt đối phương, không khí trong phòng bếp mang một loại lưu luyến không rời. Thời gian trôi qua một lúc lâu, Trầm Sở Thiên nhắc người ra khỏi khung cửa, nói với Mạc Ngữ Luân: “Cậu ra phòng khách ngồi đi.”

Mạc Ngữ Luân cúi đầu, đi lướt qua trước ánh mắt của Trầm Sở Thiên, thấy cổ đang cúi xuống của Mạc Ngữ Luân, tóc gáy nhung nhung cùng làn da trắng mịn khiến cho từ đáy lòng Trầm Sở Thiên dâng lên một trận kích động, rất muốn vươn tay giữ chặt lấy cậu, lại không dám lỗ mãng, mắt Trầm Sở Thiên mở lớn nhìn cậu bước ngang qua anh.

Lãnh Tinh Hồn không biết ở trong góc nào từ từ đi ra, đứng bên cạnh Trầm Sở Thiên, nhìn về phía Mạc Ngữ Luân vừa rời đi, anh ghé vào tai Trầm Sở Thiên nói: “Là thích đi.”

Trầm Sở Thiên nâng tay phải vỗ tai, sau đó đẩy Lãnh Tinh Hồn đang dựa sát vào mình ra, nhìn anh chăm chăm nói: “Đáng ghét.”

“Yêu, cậu mà cũng đỏ mặt a, hiếm thấy hiếm thấy, biết cậu lâu như vậy, tôi chỉ biết cậu bì thô nhục hậu, nóng nảy mạnh mẽ, ha ha.” Lãnh Tinh Hồn trêu chọc lão bằng hữu.

“Gần đây cậu ấy vẫn ở đây sao?” Trầm Sở Thiên cố không để Lãnh Tinh Hồn trêu chọc anh thêm nữa, anh truy hỏi về cuộc sống vừa qua của Mạc Ngữ Luân.

“Àn, vẫn không đi. Sau khi dưỡng thân thể hảo thì vẫn ở lại giúp tôi này nọ.”

“Đừng để cậu ấy vất vả.”

Lãnh Tinh Hồn liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, “Như thế nào, đau lòng? Cũng dễ thôi, toàn bộ công việc ở đây cậu gánh vác hết nha, như thế nào?” Lãnh Tinh Hồn nguyên bản chỉ nói vui, không nghĩ đến Trầm Sở Thiên tin thiệt, anh thẳng thắn gật đầu, “Đi đi.”

“Nha, cậu nghiêm túc?” Lãnh Tinh Hồn nói.

“Tôi... tôi không biết.” Trầm Sở Thiên không thẳng thắn thừa nhận.

“Tiểu hồ ly rất tốt, thật sự thích thì đối xử tốt với cậu ta.”

“Cậu toàn nói gì đâu!”

Trong lòng sợ làm cho Mạc Ngữ Luân hữu vi hòa cảm, lại lo lắng anh đến sẽ làm cậu chạy mất, Trầm Sở Thiên cũng không ở lâu, chỉ chốc lát sau liền cáo từ rời đi. Khi Trầm Sở Thiên ở đó, Mạc Ngữ Luân cảm thấy căng thẳng, anh vừa đi, trong lòng Mạc Ngữ Luân cũng tràn đầy thất vọng.

Lại qua vài ngày, Mạc Ngữ Luân cứ thắc mắc về Trầm Sở Thiên, cậu không biết Trầm Sở Thiên có phải do bận rộn công việc hay không. Nếu cảnh sát bận bịu, nghĩa là nguy cơ gặp nguy hiểm rất lớn. Thật rất muốn biết tình hình của Trầm Sở Thiên gần đây, Mạc Ngữ Luân do dự mãi, cuối cùng vẫn đến hỏi Lãnh Tinh Hồn.

“Nga, cậu ta nha, gần đây có án, công việc bận rộn thôi.” Lãnh Tinh Hồn thản nhiên đáp, ánh mắt lạnh lẽo quan sát biểu tình của tiểu hồ ly. Quả nhiên là tiểu hồ ly lo lắng. Lãnh Tinh Hồn thâm buồn cười, hai người này, tôi nghĩ về anh, anh nghĩ về tôi, lại không thẳng thắn thừa nhận.

“Có án...”

“Trầm Sở Thiên là cảnh sát giỏi không phải là thùng rỗng nha, cậu ta luôn luôn xung phong trước tiên. Tuy rằng cậu ta không có linh lực, nhưng đối phó với yêu thú, đặc biệt là các yêu thú hắc bang cực kỳ giỏi, trong cảnh cục tương đối coi trọng cậu ta.”

Thế là thế nào? Mạc Ngữ Luân nhớ đến hình xăm của Trầm Sở Thiên, không hé răng.

Mấy ngày sau, vào một buổi chiều, Lãnh Tinh Hồn nhận điện thoại, sau đó nói với Mạc Ngữ Luân muốn dẫn cậu ta đến bệnh viện.

“Có chuyện gì sao?”

“Trầm Sở Thiên bị thương, cậu và tôi đến thăm cậu ta đi.”

Vừa nghe nói Trầm Sở Thiên bị thương, Mạc Ngữ Luân cực kỳ khẩn trương, theo sau Lãnh Tinh Hồn ra ngoài. Chạy đến bệnh viện, Mạc Ngữ Luân phát hiện trong phòng bệnh cao cấp Trầm Sở Thiên ở đã có rất nhiều cảnh sát đến thăm. Có người nhận ra Mạc Ngữ Luân từng giúp cảnh sát phá án, còn đến nói lời cảm ơn.

Đột nhiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên vừa mừng vừa lo. Thấy Trầm Sở Thiên nằm trên giường bệnh tinh thần rất tốt, Mạc Ngữ Luân thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Mạc Ngữ Luân ngồi trên ghế, nghe Trầm Sở Thiên và những cảnh sát đến thăm khác tán gẫu về chuyện phá án.

“Vẫn là Trầm ca gan dạ nhất, lấy một địch ba.”

“Trầm ca, anh hảo hải nghỉ ngơi, dưỡng thân thể hảo rồi trở về.”

“Gần đây trong cảnh cục không nghe tiếng gào thét của Trầm ca, thật đúng là không quen.” Vài cảnh viên cười nói.

Trầm Sở Thiên nhìn những viên cảnh khác, “Các cậu không được vì không có tôi ở đó mà lơ lửng!”

“Chúng tôi nào dám.” Các cảnh viên cười đáp.

Nhìn thấy các đồng sự của Trầm Sở Thiên đều phi thường kính trọng anh, trong lòng Mạc Ngữ Luân có chút kinh ngạc, như thế nào, bọn họ đều không nhìn thấy hình xăm đầu rồng rất rõ ràng trên đầu vai Trầm Sở Thiên đang xích lõa nửa người trên sao?

Mọi người ngồi một lúc, khi Lãnh Tinh Hồn đề nghị ‘Để người bệnh an tĩnh nghỉ ngơi’ liền cáo từ ly khai, Lãnh Tinh Hồn quăng lại một câu ‘Tôi ra ngoài một chút’ liền biến mất sau cánh cửa, trong căn phòng mới rồi còn rất náo nhiệt trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Lúc này Mạc Ngữ Luân mới dám lén cẩn thận đánh giá Trầm Sở Thiên một chút, tay anh quần băng vải trắng như tuyết kín mít, những chỗ khác không thấy có thương tích gì, tâm Mạc Ngữ Luân rất cục cựa cũng thả lỏng.

Ngửi thấy hương vị nam nhân trên người Trầm Sở Thiên hòa lẫn với mùi thuốc sát trùng trong phòng bệnh, Mạc Ngữ Luân vì cảm giác linh mẫn của mũi mình mà ngượng ngùng, cậu nắm chặt tay cúi đầu ngồi trên ghế, muốn nói vài câu an ủi, nhưng một chữ cũng không nói được. Trầm Sở Thiên cũng không nói ra lời, anh nhìn Mạc Ngữ Luân cúi đầu ngồi đó, anh rất muốn vươn tay ra sờ sờ tay Mạc Ngữ Luân, lại sợ cử chỉ đó quá đường đột, sẽ dọa tới tiểu hồ ly.

Qua một lúc lâu, Lãnh Tinh Hồn quay lại, anh nhìn hai người im lặng ngồi đối diện, nhin không được cười thành tiếng.

Trầm Sở Thiên liếc mắt trừng Lãnh Tinh Hồn một cái, “Cậu chạy đi đâu, cũng không quan tâm tôi đang bị thương hơn một chút.”

“Cậu cần tôi quan tâm sao?” Lãnh Tinh Hồn một câu hai ý nói,

Đầu Mạc Ngữ Luân cúi càng thấp hơn.

Đánh giá Trầm Sở Thiên cao thấp một phen, Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Cậu sẽ sinh long hoạt hổ mà quay về cảnh cục ngay tức khắc thôi, tôi yên tâm rồi, tôi về đây.”

“Từ từ,” Trầm Sở Thiên vội vàng kêu lên, sau đó liếc nhìn Mạc Ngữ Luân một cái, ngữ khí khẩn cầu, “Ngồi thêm một chút nữa thôi.”

“Thấy thương thế của cậu cũng không quá nặng như vậy, không ngồi.” Ném cho Trầm Sở Thiên một ánh mắt ‘Cậu thực không biết nắm lấy cơ hội’, Lãnh Tinh Hồn dẫn Mạc Ngữ Luân ly khai.

Để ý thấy tiểu hồ ly có tâm sự, Lãnh Tinh Hồn khẳng định có liên quan đến Trầm Sở Thiên. Biết Mạc Ngữ Luân đối Trầm Sở Thiên có chút hiểu lầm, lại thấy hai người họ ngượng ngùng không được tự nhiên, cũng không ai chịu mở miệng trước, Lãnh Tinh Hồn quyết định ra tay, tháo bỏ khúc mắc. Sau bữa cơm tối, Lãnh Tinh Hồn pha trà, cùng Mạc Ngữ Luân lên phòng khách nhỏ trên lầu hai xem TV, bắt đầu tán gẫu câu được câu không.

Đầu tiên là hàn huyên chuyện đông chuyện tây, sau đó, Lãnh Tinh Hồn làm như vô tình hỏi thăm: “Hình xăm của cậu ta rất đẹp đi.”

Mạc Ngữ Luân lắc đầu, “Tôi không thấy rõ.”

Làm ra vẻ kinh ngạc, “Yêu, tôi còn nghĩ tên gia hỏa kia đã cho cậu xem. Như thế nào, hôm nay cậu ta không có ý xoay lưng lại cho cậu thấy hả?”

Cảm thấy Trầm Sở Thiên sẽ không làm mấy chuyện con nít nhằm chán đó, Mạc Ngũ Luân lắc lắc đầu, “Tôi chỉ nhìn thấy đầu rồng trên vai và cái đuôi ở thắt lưng thôi.”

“Nga.”

“Lãnh đại ca, cảnh sát cũng có thể xăm mình sao? Hẳn là không được đi.” Mạc Ngũ Luân đem vấn đề vẫn tồn tại trong lòng hỏi ra.

Lãnh Tinh Hồn bắt đầu kể lại tỉ mỉ, “Hình xăm kia của Trầm Sở Thiên là cần thiết, đã được thượng cấp cảnh cục đặc biệt phê chuẩn. Ba năm trước, trong thành phố có một tội phạm yêu thú lưu nhập, lên các kế hoạch cướp bóc, cậu ta nhận lệnh giả làm tù nhân trà trộn vào trong đó, phải có hình xăm, mà phải là hình xăm thật, không có cách nào khác, vì nhiệm vụ thôi. Sau khi vụ án kết thúc thành công, cậu ta muốn xóa hình xăm đó đi, nhưng diện tích quá lớn, cuối cùng phải từ bỏ. Sau này, hình xăm đó có tác dụng tốt ở chỗ, hiện tại phạm là yêu thú hắc bang ở thành phố Hương Đảo nhìn thấy hình xăm con rồng đó, là biết Trầm Sở Thiên, bọn họ lập tức sẽ trở nên thành thật.”

Nguyên lai là như vậy, Mạc Ngũ Luân nhớ Trầm Sở Thiên đã từng nói “Cậu biết vì sao tôi lại có hình xăm không”, hiểu lầm Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân cảm thấy thật ngượng ngùng.

Lãnh Tinh Hồn tiếp tục nói: “Trầm Sở Thiên vừa trở thành cảnh sát đã được chuyển đến khoa hình sự yêu thú, liên tục xử lý những vụ án hình sự, giao tiếp với hắc bang. Có thể người ngoài nhìn cậu ta, sẽ thấy cậu ta có chút đáng dấp lưu manh, có chút vô lại, nhưng này là chuyện vô pháp. Nếu làm cho có nề nếp, người còn chưa tiếp cận được với côn đồ, bọn chúng đã chạy trước, như thế nào tra án? Nếu muốn thống trị bọn chúng, đầu tiên ngoại hình phải làm sao để chúng không đề phòng được. Có người vừa nhìn thấy được tính tình cậu ta, đã hiểu lầm cậu ta trước rồi, kỳ thật cậu ta không thuộc kiểu nam nhân phóng đảng, thái độ làm người của cậu ta rất nhiệt tình thẳng thắn, có một tấm chân tình.”

Nguyên lai là vậy, Mạc Ngũ Luân nghe, thầm gật đầu.

“Mấy năm nay, Trầm Sở Thiên hoàn thành công việc rất xuất sắc, bất kể là ở cảnh cục hay trong hắc bang cậu ta đều có uy tín. Phải tiêu diệt hoàn toàn tội phạm chính là lý tưởng, tôi nghĩ cậu hiểu được chuyện này. Sự có mặt của Trầm Sở Thiên rất quan trọng, bất kỳ chỗ nào – chỉ cần có cậu ta, tội phạm yêu thú luôn được khắc chế ở mức thấp nhất, cậu ta dẫn đầu đội cảnh sát thống trị rất tốt yêu thú hắc bang trong thành phố. Tuy rằng không phải không có xảy ra chuyện các băng nhóm sống chết với nhau, không có những cuộc mua bán ngầm, nhưng có thể cố định số lượng tội phạm ở mức tiêu chuẩn, là đã phải bỏ ra rất nhiều công sức. Trầm Sở Thiên có trí tuệ, có can đảm, tầm nhìn xa, cũng nỗ lực thực hiện. Cậu ta là kiểu người thích hợp đứng ở tuyến đầu xông pha. Vì phi thường được nể trọng, cậu ta thực vất vả, thường xuyên bị thương. Vết thương trên người cậu ta, cậu nhìn qua chưa? Đều là móng vuốt hoặc răng nanh lợi hại của yêu thú lưu lại, cậu ta cũng rất lợi hại.”

Nói xong, Lãnh Tinh Hồn đột nhiên cười phì một cái, anh hỏi Mạc Ngũ Luân: “cậu có biết biệt danh của Trầm Sở Thiên không?”

Mạc Ngũ Luân ngoài mặt lắc đầu, trong đầu lại nhớ đến cái tên ‘Hỏa bạo lăng tử’ nghe được từ A Lãm.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Biệt danh của Trầm Sở Thiên là ‘Hỏa bạo lăng tử’, ha ha, tôi rất muốn biết là do ai đặt cho cậu ta, rất có ý tứ. Tính tình cậu ta nóng nảy là thật, bất quá cho đến bây giờ chỉ đối với công việc chứ không phải với người. Phá án đương nhiên phải nhanh chóng, đối phó với hắc bang phải coi trọng việc vừa đấm vừa xoa, bên trong cảnh cục Trầm Sở Thiên được gọi là ‘mặt đen’. Cậu đừng thấy cấp dưới của Trầm Sở Thiên sợ cậu ta, đồng thời bọn họ cũng biết đội trưởng của bọn họ là người khá mạnh. Về phần lăng tử, hi hi, cậu ta còn chưa quen bạn gái đâu! Cậu ta rất tuấn tú, mạnh mẽ, là một hán tử xương bằng thép gỗ nghe boong boong, rất có vị nam nhân, tôi biết không ít các nữ nhân thầm mến cậu ta, bất quá cậu ta đều khéo léo cự tuyệt. Ha ha, Trầm Sở Thiên luôn cà lơ phất phơ, thoát nhìn giống sắc lang, kỳ thật a, là một quân tử.”

Cuối cùng, Lãnh Tinh Hồn nói với Mạc Ngũ Luân vẫn luôn yên lặng: “Trầm Sở Thiên, nam nhân kia vào sinh ra tử, cũng không phải vì chính cậu ta. Tiểu Mạc, tôi nghĩ cậu hiểu được ý tôi muốn nói.”

Nghe Lãnh Tinh Hồn kể mấy chuyện cũ của Trầm Sở Thiên, tối đó sau khi nằm xuống, Mạc Ngũ Luân vẫn không ngủ, những lời Lãnh Tinh Hồn nói thỉnh thoảng vang lên trong đầu. Nguyên lai, Trầm Sở Thiên là

một nam nhân như thế, Mạc Ngũ Luân vì những hiểu lầm về anh mà cảm thấy xấu hổ.

Nhớ đến câu nói của Lãnh Tinh Hồn “Cậu ta vào sinh ra tử, cũng không phải vì chính cậu ta.”, tâm Mạc Ngũ Luân bỗng trở nên ấm áp, trước mắt dường như xuất hiện dáng người cao lớn của Trầm Sở Thiên, ấm áp, ôn nhu, hơn nữa lại mạnh mẽ.

Tiểu hồ ly phát hiện, hắn đã thật sự yêu nam nhân thoát nhìn thì xấu xa, kỳ thật lại rất rất tốt. Cảm thấy trong lòng vừa ngọt lại vừa chát, Mạc Ngũ Luân không khỏi đem mặt vui vào trong gối.

Nên làm gì bây giờ? Mạc Ngũ Luân thầm tự hỏi mình.

Thân thể Trầm Sở Thiên bình phục, lại quay về làm việc. Ngày đầu tiên trở lại cảnh cục, anh đến văn phòng thượng cấp chào hỏi.

“Thân thể tốt rồi sao?” Thượng cấp ngồi sau bàn làm việc, biểu tình thập phần thân thiết.

Trầm Sở Thiên không để ý vung vung tay, “Đều tốt lắm.”

“Cũng vừa lúc, có vụ án đặc biệt đang chờ cậu.”

Trầm Sở Thiên hơi bất mãn trừng thượng cấp, “Còn tưởng chú quan tâm tôi, nguyên lai lại muốn tôi nhận một vụ án nữa.”

Thượng cấp buông tay, “Không có biện pháp, ai biểu cậu là người phụ trách khoa yêu thú làm chi.”

“Vụ án gì, nói đi.”

Thượng cấp mở ngăn kéo lấy ra một tập hồ sơ, đưa đến trước mặt Trầm Sở Thiên, “Gần đây, tổ trọng án vẫn luôn phái người theo dõi một nhóm buôn lậu thuốc phiện. Có một nhóm người từ ngoài thành phố Hương Đảo, thường xuyên lui tới những quán bar hộp đêm lớn nhỏ, bán thuốc lắc hoặc heroin. Phái cảnh viên đến điều tra thì thu được những tin tức đáng tin, nhóm người kia là yêu thú hóa nhân hình. Tổ trọng án đề nghị cùng tổ của cậu kết hợp phá án.

“Nga, vậy không thành vấn đề.” Trầm Sở Thiên trả lời khá sáng khoái.

Ở thành phố Hương Đảo, buôn lậu thuốc phiện là một trọng tội, nhưng vì lợi nhuận rất lớn, vẫn có người hoặc yêu thú bí quá hóa liều làm những chuyện xấu gây hại đến những người khác.

“Cậu chủ yếu vẫn dựa vào tuyến yêu thú sao?” Thượng cấp hỏi.

“Sao vậy?”

“Là vậy, chúng tôi đã điều tra được địa điểm yêu thú giấu thuốc phiện, là một quán ăn khuya lớn, chỗ đó thường có người lui tới rất phức tạp. Có cảnh viên cải trang trà trộn vào, tựa hồ bị những yêu thú có khứu giác linh mẫn phát hiện. Thời gian gần đây, tuy rằng bọn chúng vẫn đến mỗi ngày, nhưng làm việc đã cẩn thận hơn. Sợ dả thảo kinh xà, ý tổ trọng án muốn đánh lạc hướng, phái yêu thú xâm nhập vào hộp đêm làm bầu nóng không khí trong đó, làm người cảnh giới để diệt trừ nhóm buôn thuốc phiện.”

Trầm Sở Thiên suy nghĩ lời thượng cấp nói, “Chuyện này có chút nguy hiểm.”

“Cũng không coi là nội ứng chính thức. Hộp đêm kia cũng có thể sẽ có người phát hiện sự tồn tại cảnh sát mang thường phục, không khí giảm xuống không ít, có điều thanh tĩnh hơn, đối với việc điều tra chứng cứ cùng tìm vật chứng phi thường bất lợi. Chỉ cần là yêu thú có thể vào quán ăn, khuấy động không khí, làm cho đám người kia muốn uống rượu thì uống, muốn nhảy thì nhảy, tóm lại không khí càng náo nhiệt càng loạn càng tốt, như vậy những cảnh viên trà trộn vào trong có thể nghe ngóng được, tiến hành thu thập chứng cứ. Cậu hiểu ý tôi không?” Thượng cấp hỏi.

Trầm Sở Thiên gật gật đầu, “Hiểu.”

“Tôi biết cậu nắm trong tay không ít tin tức từ những yêu thú, khẳng định sẽ chọn được người thích hợp.” Thượng cấp bắt đầu tăng bốc Trầm Sở Thiên, hy vọng anh không cự tuyệt.

“Nữ cảnh sát không được sao?” Trầm Sở Thiên hỏi, “Không có em gái thích hợp nào nguyện ý nhận nhiệm vụ này?”

Thượng cấp nhún vai, “Hộp đêm kia có nhiều gay thường lui tới.”

Trầm Sở Thiên ho khan, “Khụ khụ! Chú nói cái gì?”

“Sao, coi thường gay? Gay lại không phạm pháp, phạm pháp chính là bọn người buôn lậu thuốc phiện đầu độc người khác.” Thượng cấp không khách sáo nhìn coi thường, giống như đang cười nhạo Trầm Sở Thiên, “Ý cấp trên muốn nhanh chóng phá án, những cảnh sát ngầm đã gần tiếp cận mục tiêu, không thể để cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Nhất định phải nhanh chóng gây rối loạn để che mắt.” Cuối cùng, thái độ của thượng cấp đã còn để cho anh có đường cựa tuyệt.

Trầm Sở Thiên gật đầu, cầm hồ sơ rời đi.

Trở lại văn phòng của anh, Trầm Sở Thiên bắt hai tay sau gáy, gác hai chân lên bàn, trong đầu tự kiểm tra lại những yêu cầu anh quen, xem ai có thể hoàn thành được nhiệm vụ mang tính nguy hiểm này. Trái lo phải nghĩ, Trầm Sở Thiên vẫn không tìm được người thích hợp. Muốn đến hộp đêm tạo bầu không khí náo nhiệt, đầu tiên phải tìm người có bộ dáng phi thường phiêu lưu, tiếp đó, phải biết khiêu vũ giỏi, tiếp rượu, những chuyện đó không thể chỉ học là sử dụng được, hơn nữa người đó phải thông minh, dũng cảm, người ra vào ở hộp đêm toàn là loại tam giáo cửu lưu, phải hoàn thành nhiệm vụ, hơn nữa phải an toàn trở ra, thực sự rất khó.

Buổi tối, Trầm Sở Thiên tự mình cải trang, đến hộp đêm kia xem xét trước. Quả nhiên giống y như trong báo cáo, phải nói không giống một hộp đêm lắm, giống trà quán hơn. Khách đến cũng không ít, có người ca hát, có người uống rượu, có người đánh nhau, nhưng không khí không đủ high, sàn nhảy chỉ có vài người cả trai lẫn gái khiêu vũ qua lại. Trầm Sở Thiên thầm lo, khi không khí ở đây yên tĩnh lại, những cảnh sát lên vào thật sự không dễ làm việc.

Một ly whiskey sang trọng được đặt xuống quầy bar, Trầm Sở Thiên cười cười hướng người pha chế rượu hỏi dò, “Sao người khiêu vũ lại ít vậy?”

Người pha chế rượu mê muội nhìn khí chất tà tà cùng hương vị nam nhân toát ra khắp người Trầm Sở Thiên, lộ ra nụ cười nịnh nọt, “Khụ, ai biết đâu. Sinh ý hoàn hảo. Nhưng không khí đột nhiên xuống, không ai muốn khiêu vũ thôi.”

“Mở nhạc lớn lên lên.”

Người pha chế vắn vắn người, lắc lắc ngón tay, “Hừ, tôi nói cho anh, nguyên bản chỗ này là sân chơi về đêm, mấy tiểu tử khiêu vũ đáng yêu muốn chết luôn. Đáng tiếc, nghe nói trước đây có một trận bị cảnh sát thường phục đến, hộp đêm này có kinh doanh thứ cấm, mấy tiểu gia hỏa kia đều bị dọa một trận. Anh nếu muốn, chờ vài ngày nữa lại đến chơi, àn?” Người pha chế nói xong nháy mắt với Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên thầm buồn cười, mấy cảnh viên ngầm có lẽ còn chưa kinh động đến mấy tên bán thuốc phiện, lại kinh động đến mấy tên bán xuân.

Về đến nhà, Trầm Sở Thiên tắm rửa sạch sẽ, cầm ly trà ngồi suy tư ở sofa. Anh nhớ đến A Lãm, lại lập tức gạt đi, A Lãm tuy rằng đủ thông minh cũng có can đảm, chính là cậu ta không đủ xinh đẹp, tướng mạo lại nam tính, là tiểu tử hấp tấp, nếu để cậu ta đến hộp đêm, chưa hẳn đã đạt đến hiệu quả mong muốn.

Đột nhiên, trong đầu Trầm Sở Thiên hiện lên một khuôn mặt khác. Kia cũng là một hồ ly, ánh mắt và đôi môi quyến rũ, vòng eo mảnh khảnh, khuôn mặt tuấn tú, là cậu ta. Trong lòng cảm thấy hình như có chút không ổn, cân nhắc hồi lâu, Trầm Sở Thiên vẫn quyết định đến tìm Mạc Ngữ Luân nhờ hỗ trợ.

Ở chỗ Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Thiên tìm Mạc Ngữ Luân một mình trao đổi. Anh không tiện đem tất cả mọi chuyện nói cho cậu ta, chỉ nói là cần cậu đến làm việc ở một hộp đêm một thời gian. Mạc Ngữ Luân đoán có lẽ liên quan đến kế hoạch của cảnh sát, cần đến cậu có thể giúp đỡ Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân bắt đầu kích động, ngay lập tức đáp ứng.

Buổi tối, Mạc Ngữ Luân diện một chút rồi đi đến hộp đêm mục tiêu để thăm dò tình hình, cậu vừa tiến vào liền thu hút ánh mắt mọi người. Mái tóc đen mềm kiểu của những nam hài trung học thường cắt, vài sợi lông phất trước trán, đôi mắt trong veo mang theo nét quyến rũ đặc biệt của hồ ly, làn mi dài nơi khóe mắt cong lên, liếc mắt nhìn rất câu nhân, khí chất tiểu nam sinh sạch sẽ lại thanh sáng toát ra vài phần phong tình trưởng thành sớm. Mạc Ngữ Luân mới ngồi xuống, lập tức có người mời rượu với cậu, trong lòng không

muốn uống, nhưng Mạc Ngũ Luân vẫn cầm ly nhấp môi một chút. Có người sắp lại, Mạc Ngũ Luân như nữ vương không thèm để ý.

Ngồi đến gần khuya, DJ của hộp đêm phát những vũ khúc mang tiết tấu mạnh mẽ, Mạc Ngũ Luân bước ra sàn nhảy vài điệu. Kỳ thật Mạc Ngũ Luân cũng không biết nhảy, cậu cảm thấy mình vụng về lắc lắc nhảy nhảy, nhưng những người khác xem vào trong mắt, lại bị cái mông nhỏ được ôm chặt trong chiếc quần jean bó sát lại tràn đầy hấp dẫn.

Nhảy xong một bản, Mạc Ngũ Luân ngồi trở lại quầy bar nghỉ ngơi, có người bước đến chào, “Nhĩ hảo, tôi là quản lý ở đây.”

Mạc Ngũ Luân cố ý chớp chớp mắt nhìn y, “Có việc gì?”

“Người muốn đến chỗ chúng tôi làm dance hay không?”

Mạc Ngũ Luân cười khê một tiếng, bày ra nét mặt con buôn, giơ tay phải lên, ngón trỏ xoa xoa vào ngón cái, “Cấp bao nhiêu tiền?”

Nam nhân quản lý chỉ nói vài từ, “Chỉ cần cậu làm cho bầu không khí nơi này high lên, muốn bao nhiêu đều được.”

Lời nói của nam nhân làm tâm Mạc Ngũ Luân kích động, đây chẳng phải là mục đích của cậu sao? Mạc Ngũ Luân cố tình do dự một chút, gật đầu, “Hảo a, khi nào làm? Nói trước một chút, tôi rất sợ mệt, chỉ có thể nhảy một chút thôi.”

“Ngày mai. Nếu cậu lo lắng, chúng tôi sẽ tính tiền mỗi ngày cho cậu, hơn nữa hôm nay tôi có thể chi tiền lương trước cho cậu.” Quản lý sợ Mạc Ngũ Luân chỉ đáp ứng bằng miệng, ngày mai sẽ không đến, tấn công bằng tiền trước.

“Còn có, tôi cũng không bán.” Mạc Ngũ Luân nói xong liếc mắt nhìn người quản lý.

“Đương nhiên, chỗ chúng tôi đặc biệt không buôn bán, sẽ không để cho người ta làm sinh ý ở trong đây.” Nam nhân quản lý vội vàng nói rõ.

Nghe nam nhân nói như vậy, Mạc Ngũ Luân thăm bữu môi. Cậu đã nhìn được chỗ này thường có trai bao trong bộ dáng nam hài lui tới.

Trở về bệnh viện sủng vật, Mạc Ngũ Luân gọi điện thoại cho Trầm Sở Thiên, báo cáo tình hình ngày hôm nay, đây là việc hai người đã hẹn nhau trước đó.

“Cái gì? Khiêu vũ?”

“Đúng vậy. Chung quy cũng không thể mỗi ngày đến uống rượu.”

Trầm Sở Thiên không dự đoán được nhanh như vậy đã có tin tốt, anh suy nghĩ một chút, cảm thấy cũng được, dặn dò: “Vậy, cậu phải cẩn thận.”

“Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Mạc Ngũ Luân vui vẻ nghĩ có thể giúp được Trầm Sở Thiên, nghĩ sau này mỗi ngày đều có thể nói chuyện điện thoại với Trầm Sở Thiên, tâm tình liền tốt hơn.

Bên này, Trầm Sở Thiên lại càng bất an hơn. Tiểu hồ ly phải nhảy cho người khác xem? Cậu đáng yêu lại mê người như vậy, thả vào một chỗ như hộp đêm, hơn nữa quán kia lại có gay thường xuyên đến, nếu bị kẻ nào nhìn trúng, ăn luôn... Trầm Sở Thiên càng nghĩ càng khó chịu. Vì để nhanh chóng kết thúc vụ án này, anh đành nhẫn nhịn.

Sáng hôm sau, Trầm Sở Thiên liền vội vàng phân phó tất cả anh em dưới trướng, đem ảnh của Mạc Ngũ Luân cho bọn họ xem, sau đó tỏ vẻ nếu nhìn thấy có người gây bất lợi cho Mạc Ngũ Luân, phải lập tức giúp đỡ cậu ta hơn nữa phải thông tri cho Trầm Sở Thiên.

“Trầm ca, vì sao vậy? Tiểu hồ ly này làm sao?” Có cảnh viên khó hiểu hỏi lại.

“Không vì sao hết! Tóm lại, tôi tuyệt đối không muốn cậu ấy gặp chuyện không may!” Trầm Sở Thiên còn cẩn thận dặn bọn họ.

5. Chương 5

Đến đêm, Trầm Sở Thiên lo lắng liền lặng lẽ đến hộp đêm thăm dò.

Mạc Ngữ Luân thật sự ra nhảy. Cậu và người phụ trách tiết mục biểu diễn của hộp đêm đã thỏa thuận mỗi ngày nhảy nhiều nhất chỉ ba mươi phút, vì Trầm Sở Thiên đã dặn dò an toàn là trên hết, Mạc Ngữ Luân không dám ở trong này quá lâu. Người quản lý yêu cầu trang phục nhảy phải theo quy định, hơn nữa còn giao cho Mạc Ngữ Luân một số lượng lớn những chiếc váy rất ngắn. Mạc Ngữ Luân thực sự kháng cự chuyện giả thành nữ ra nhảy, nguyên bản vẫn kiên quyết cự tuyệt, thế nhưng người phụ trách vẫn tỏ ý cậu mặc vào nhất định nhìn rất đẹp, không thể làm gì khác, Mạc Ngữ Luân chỉ có thể đồng ý.

Sàn nhảy sau nửa đêm, Mạc Ngữ Luân mặc một chiếc sườn xám cực ngắn màu đen thêu hoa kiểu Trung Quốc bước vòng quanh một cột thép, uốn éo theo tiếng nhạc. Trầm Sở Thiên vừa nhìn thấy, ngay lập tức đem toàn bộ bia vừa uống vào miệng phun ra hết.

Thật quá đáng! Không thể chịu được!

Mặc dù bị người quản lý yêu cầu trang điểm, nhưng Mạc Ngữ Luân cũng không trang điểm gì kỳ quái, chỉ là đánh một chút phấn nhẹ nhàng, dung mạo thanh thuần đáng yêu kết hợp với điệu nhảy lả lơi dụ nhân, phi thường đặc biệt, cũng phi thường gợi cảm. Thắt lưng Mạc Ngữ Luân nhỏ nhắn và mềm mại, đôi chân thon dài, đôi chân trần vũ động thân thể trong tiếng nhạc, nhìn như vũ đạo đơn giản, nhưng Mạc Ngữ Luân làm lại hé ra nét phong tình không nói thành lời. Cậu rõ ràng là một nam sinh, vì tướng mạo tuấn tú, đáng người lại hảo, mặc chiếc sườn xám ngắn bó sát người lại không làm cho người ta thấy được sự khác biệt, mà dụ nhân ngoài ý muốn.

Quả nhiên hồ ly vẫn là hồ ly, trời sinh sẽ mị nhân.

Những khách trong quán nhìn say mê, nhao nhao kêu gào, thỉnh thoảng có người huýt sáo, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, không khí nguyên bản vẫn vô vị đã high rồi lên đến đỉnh điểm. Người quản lý đem tất cả thu vào trong mắt cũng khá cao hứng.

Nhảy hơn mười phút, Mạc Ngữ Luân ngừng lại, hôn gió với khách, sau đó biến mất trong một thông đạo bên hông dãy ghế lô.

Trầm Sở Thiên ngồi đó há hốc mồm, không biết nên khóc hay nên cười. Nguyên bản tưởng rằng mục đích đã hoàn toàn đạt được, hoa nở trong đêm, không khí nơi này rất nhanh sẽ tăng vọt, không gian càng hỗn loạn càng có lợi cho cảnh viên trà trộn vào; thế nhưng, nghĩ đến bộ dáng mê người kia của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên thật phần không yên lòng.

Trầm Sở Thiên lặng lẽ ly khai, chờ ở cửa sau hộp đêm, không lâu sau anh liền nhìn thấy Mạc Ngữ Luân đã thay đổi trang phục bằng chiếc sơ mi ngắn tay quần dài ngó qua ngó lại bước ra, anh lập tức nghênh đón. Phát hiện đó là Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân ngăn người, hai người nhìn nhau, ai cũng không nói gì.

Vẫn là Trầm Sở Thiên mở miệng trước, “Có muốn ăn khuya hay không?”

“Tôi... tôi không quá đói.”

“Tôi đưa cậu về.”

Trên đường lái xe về bệnh viện sủng vật, thỉnh thoảng Trầm Sở Thiên nhìn lên Mạc Ngữ Luân qua kính chiếu hậu, nhớ đến thân hình nam hài trong chiếc sườn xám ngắn ngây ngô lại vừa quyến rũ, Trầm Sở Thiên đột nhiên cảm thấy rất hối hận, anh không muốn bất kỳ ai nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

“Tiểu Mạc, cậu có sợ không?” Trầm Sở Thiên hỏi.

“Anh muốn nói ở hộp đêm kia?” Trong lòng Mạc Ngũ Luân thật sợ hãi, ở một nơi trước ánh mắt như sói của những nam nhân mà uốn éo thân thể, cậu có cảm giác như bị thị gian (cường gian bằng mắt). Nhưng sau đó cậu suy nghĩ kiên định hơn, cho dù cậu có đói đến chết cũng không trở lại Mạc thị, bước theo con đường tình sắc của những hồ ly kia, lợi dụng vào vốn tự có để đổi lấy một cuộc sống thoải mái. Mà hiện tại, Mạc Ngũ Luân càng kiên cường hơn, là vì Trầm Sở Thiên.

“Nếu không muốn, thì không cần đi nữa.” Trầm Sở Thiên rất hy vọng Mạc Ngũ Luân không quay về hộp đêm nữa.

“Anh bảo tôi đến hộp đêm, có liên quan đến án kiện không?” Mạc Ngũ Luân hỏi.

Trầm Sở Thiên gật đầu.

“Rất quan trọng?”

“Ân.”

“Nhanh chóng phá án?”

“Ân.”

Nghe được câu trả lời chắc chắn của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân càng thêm cứng cổ quyết tâm là phải hoàn thành nhiệm vụ này, cậu muốn trợ giúp Trầm Sở Thiên, giúp anh nhanh chóng phá án, cậu cũng không hy vọng Trầm Sở Thiên sẽ bị thương lần thứ hai. Cho dù cảm thấy thống khổ trước những ánh mắt ở nơi có chút *** ô, Mạc Ngũ Luân cũng không định sẽ từ bỏ.

“Đã đáp ứng anh rồi, tôi sẽ hoàn thành.” Mạc Ngũ Luân nhẹ giọng nói.

Trong lòng thầm trách tiểu hồ ly cố chấp, Trầm Sở Thiên đành phải dặn đi dặn lại: “Mọi chuyện đều phải để ý, đừng để kẻ khác đến gần cậu, những thức uống người ta mời cũng không cần uống, có người hút thuốc phải tránh đi, hiểu chưa? Mỗi ngày tôi sẽ đến đón cậu.”

Nghe được câu cuối cùng, trong lòng Mạc Ngũ Luân cảm thấy thực ngọt ngào. Mỗi ngày đều có thể ngồi chung xe với Trầm Sở Thiên, quá tốt.

Điệu múa cột của Mạc Ngũ Luân trở thành cơ hội để hộp đêm khôi phục sân khấu biểu diễn đêm khuya, sau đó những tiết mục đêm khuya càng ngày càng nhiều, không khí trong hộp đêm cũng càng ngày càng tốt hơn, khách đến ngày càng nhiều. Trầm Sở Thiên xem trong mắt chỉ thấy toàn là bọn yêu ma quỷ quái, chướng khí mù mịt nặng nề. Nhưng tình hình hiện tại chính là đúng ý muốn của cảnh sát, Trầm Sở Thiên không thể làm gì khác.

Tiết mục múa cột của Mạc Ngũ Luân rất được chào đón, ngoài cậu ta ra, trong hộp đêm cũng có thêm nhiều tiểu nam sinh xinh đẹp đến nhảy, bên cạnh đó còn có những thanh niên khỏe mạnh đẹp trai biểu diễn đấu sức. Ánh mắt của khách nam bị phân tán, ít nhiều cũng làm cho tâm Trầm Sở Thiên thư thái hơn một chút.

Vào một đêm mấy ngày sau đó, Mạc Ngũ Luân nhảy xong, nhìn đồng hồ, dự định thay quần áo sau đó lẳng lẽ chờ Trầm Sở Thiên đến đón, cậu vừa mới bước đến căn phòng nhỏ bên ngoài đã biến trở thành phòng thay quần áo, đột nhiên phát lạnh một trận, sau đó cậu liền thấy một khuôn mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt.

Tay chân của Mạc gia!

“Yêu, Tiểu Mạc, đã lâu không gặp, nguyên lai mày ở chỗ này a.” Hồ ly yêu thú cầm đầu chào Mạc Ngũ Luân, trên mặt là điệu cười hèn hạ.

Lại bị bọn chúng tìm thấy rồi!

Mấy nam nhân kia vây Mạc Ngũ Luân vào giữa, bắt đầu cột nhả.

“Không nghĩ đến tiểu tạp chủng còn biết câu dẫn người khác, nhìn người xoay đến chóng mặt!”

“Vũ điệu đẹp mắt đến nỗi thú vị, thật là lẳng lơ.”

“Sao phải đến mấy nơi ô hợp như vậy, Tiểu Mạc, nếu muốn nhảy, về hộp đêm nhà chúng ta mà nhảy, đảm bảo mày kiếm tiền nhiều gấp đôi.”

“Thứ lẳng lơ trời sinh!”

“Hiện tại mày còn có thể nổi tiếng nha, kiểu đồn tiểu xử nam, ha ha ha ha...”

“Còn tưởng mày rất thanh thuần như vậy, cuối cùng vẫn phải lộ ra bản tính *** đàng của hồ ly. Tiểu tạp chủng, thật khó cho mày trước đây còn giả vờ trinh liệt đến như vậy, chúng tao đều bị mày lừa hết rồi.”

Mạc Ngữ Luân cắn chặt môi, mặc cho những tiếng mắng chửi bằng những từ ngữ ô uế, cậu cảm thấy ủy khuất này vẫn có thể chịu đựng được, nghĩ đến Trầm Sở Thiên, trong lòng cậu trở nên ấm áp hẳn lên.

Mấy kẻ kia nói xong, bắt đầu động tay, kéo lấy Mạc Ngữ Luân, lúc này Mạc Ngữ Luân kinh hoàng, bắt đầu vùng vẫy.

“Ít giả vờ đi, đi theo chúng tao.”

Bỏ mặc mấy kẻ cạy mạnh kéo Mạc Ngữ Luân đi, ở nơi hộp đêm hỗn loạn này, ép buộc người khác là chuyện thường xuyên xảy ra, không ai quản. Lúc này, có người đột nhiên đi đến, quát hỏi: “Làm gì vậy?”

“Cút ngay, không phải chuyện của mày.”

“Chỗ này không có giấy phép, không được kinh doanh tình sắc, muốn bán thì ra khỏi hộp đêm mà giao dịch.” Người nọ nói xong liền kéo lại Mạc Ngữ Luân đang bị dùng sức lôi đi.

Mấy người Mạc gia cũng bu lại, bị người nọ ngăn lại, Mạc Ngữ Luân thừa dịp chạy trốn ra cửa sau, cậu nhìn thấy xe Trầm Sở Thiên đã chờ ở đằng kia, vội vàng chạy lại mở cửa xe trốn vào trong.

Trầm Sở Thiên nhìn thấy Mạc Ngữ Luân thất kinh, ngay cả quần áo cũng chưa thay, anh lập tức hiểu Mạc Ngữ Luân đã gặp chuyện phiền phức, Trầm Sở Thiên một bên oán hận mắng chửi trong lòng, một bên lập tức khởi động xe chạy đi. Khi xe vừa cách xa hộp đêm, Mạc Ngữ Luân nhìn qua chiếc kính chiếu hậu thấy bọn tay chân của Mạc gia vọt ra, bất quá, bọn chúng đã không thấy được Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân thở một hơi nhẹ nhõm trong bụng, nhìn Trầm Sở Thiên cảm kích.

“Đến chỗ Lãnh Tinh Hồn sao?” Trầm Sở Thiên liếc nhìn chiếc sườn xám thêu hoa màu xanh ngọc Mạc Ngữ Luân đang mặc, “Nếu không, tôi chở đến nơi nào đó thay quần áo rồi về?”

Không muốn để Âm dương sư đại nhân cậu tôn kính nhìn thấy bộ dáng cậu lúc này, Mạc Ngữ Luân gật gật đầu.

Lại chở tiểu hồ ly về nhà, tâm tình Trầm Sở Thiên đột nhiên tốt hẳn lên, gần như muốn huyết sáo.

Về đến nhà Trầm Sở Thiên, Trầm Sở Thiên lấy ra một bộ quần áo sạch đưa cho Mạc Ngữ Luân, sau đó đi xuống phòng bếp làm bữa khuya, anh muốn giữ tiểu hồ ly ở lại đây ăn cơm, đương nhiên, chủ yếu là muốn nhờ vào bữa khuya mà được ở bên cạnh tiểu hồ ly lâu hơn một chút.

Trong phòng tắm thay quần áo xong xuôi, Mạc Ngữ Luân bước ra, cậu nhìn thấy Trầm Sở Thiên nấu nấu nọ trong phòng bếp, liền bước đến dựa vào khung cửa nhìn anh.

Trầm Sở Thiên đang dùng cháo ăn liền nấu thành món cháo hải sản, tay anh thuần thục lột vỏ tôm, dùng rượu ướp, rửa rong biển, lại xắt rau. Biết Mạc Ngữ Luân đang nhìn, Trầm Sở Thiên cố tình tỏ ra xuất sắc, anh muốn trước mặt tiểu hồ ly thể hiện một chút, để tiểu hồ ly biết anh là nam nhân tốt thời đại mới có thể quản lý được cả phòng bếp.

“Anh biết nấu cơm nha.” Mạc Ngữ Luân khen, cậu không nghĩ nam nhân với cá tính hấp tấp nóng nảy, cư nhiên lại biết làm những chuyện này hẳn là kiểu nam nhân gương mẫu.

“Hi, đương nhiên. Như thế nào, cậu không biết sao?” Trầm Sở Thiên trêu.

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt cúi đầu, Trầm Sở Thiên biết Mạc Ngữ Luân vì lang thang suốt, căn bản không có cơ hội học, anh rửa tay thật sạch, lau khô, sau đó bước đến sờ sờ đầu Mạc Ngữ Luân, “Sau này tôi sẽ nấu cho cậu ăn.”

Những câu đối thoại giống như tình nhân với nhau càng làm mặt tiểu hồ ly đỏ hơn. Trầm Sở Thiên đứng một bên thầm đắc ý, lucky!

Ăn xong cháo hải sản thơm ngon, Trầm Sở Thiên lại pha ấm trà thượng hạng, tư tâm anh hy vọng tiểu hồ ly có thể ở lại đây một đêm. Hai người cùng nhau ngồi trên sofa uống trà, xem tin tức đêm khuya. Thấy Mạc Ngữ Luân không chú ý, Trầm Sở Thiên từ từ nhích người sát về Mạc Ngữ Luân, nhích nữa ngày, rốt cục cũng vai kề vai cùng Mạc Ngữ Luân thành công, không gian ấm áp giữa hai người làm Trầm Sở Thiên cười đến đơ luôn.

Mạc Ngữ Luân biết Trầm Sở Thiên nhích lại gần, lúc này cũng không còn cảm thấy khấn trương, cũng không muốn tránh né, nghiêng đầu hưởng thụ cảm giác tốt đẹp dựa vào Trầm Sở Thiên.

Cuối cùng, tiểu hồ ly vẫn trở về bệnh viện sung vật. Trầm Sở Thiên tuy rằng không cam lòng, nhưng nghĩ giữa hai người coi như đã tiến thêm một bước, trong lòng thầm thích thú.

Ngày hôm sau, Trầm Sở Thiên mặt mày rạng rỡ bước vào cảnh cục, có cấp dưới đến nói với anh: “Trầm ca, hôm qua tôi thấy có vài người quấy rầy tiểu hồ nhà anh.”

Trầm Sở Thiên vừa định rống lên, đột nhiên nghĩ đến từ ‘tiểu hồ ly nhà anh’, trong bụng phi thường đắc ý, cơn giận vừa bốc lên lập tức tiêu tán trong nháy mắt, “A, đến gây rối? Tình huống nào?”

“Xem ra là tự kiếm chuyện gây rắc rối. Tôi chặn bọn chúng lại. Trầm ca yên tâm, chỉ cần có người quấy phá tiểu hồ ly nhà anh, tôi sẽ khéo léo ngăn bọn chúng lại, để tiểu hồ ly rời đi bình an.”

Trầm Sở Thiên thập phần hài lòng, dùng sức đập tay lên vai cấp dưới, “Ân, hảo, cảm ơn cậu! Không ngừng cố gắng!”

Biết bọn tay chân Mạc gia nhất định sẽ còn đến gây chuyện rắc rối, Mạc Ngữ Luân vẫn kiên trì đến nhảy ở hộp đêm. Khách đến giải trí ở hộp đêm ngày càng nhiều, chuyện bán xuân bên trong rất lặng lẽ, bên ngoài lại thập phần náo nhiệt ồn ào. Trong tình hình hỗn loạn náo nhiệt như vậy, trừ bỏ bọn yêu thú cảnh giác vì đây là nơi giấu thuốc phiện, bọn chúng thừa dịp mua bán đủ loại hàng hóa, mà nhóm cảnh sát cũng thừa dịp hỗn loạn nhất nhất nắm bắt từng cử động của đối phương.

Biết các đồng nghiệp sẽ bảo vệ Mạc Ngữ Luân, nhưng Trầm Sở Thiên vẫn không yên tâm. Cách vài ngày, anh lại lặng lẽ cải trang đến hộp đêm, định sẽ nhìn trộm. Bên trong hộp đêm đang phát tờ rơi, viết rõ sân khấu đêm nay sẽ biểu diễn điệu múa sấm vai, nhìn thấy hai chữ ‘điệu múa’, Trầm Sở Thiên còn cảm thấy buồn cười, mấy tiểu tử kia cùng mấy tên cơ bắp lên nhún nhảy mà cũng dám gọi là múa sao?

Qua nửa đêm, Mạc Ngữ Luân bước ra, nhìn thấy trang phục của cậu, Trầm Sở Thiên lại lần nữa phun hết rượu trong miệng.

Đêm nay, Mạc Ngữ Luân hóa thành y tá, cậu mặc một chiếc áo y tá cực ngắn màu hồng phấn, còn đội mũ y tá, chiếc nón vuông nhỏ xíu đội lên trên mái tóc ngắn học sinh của Mạc Ngữ Luân nhìn đẹp đến bất ngờ. Nhìn Mạc Ngữ Luân mặc chiếc váy ngắn gần như không qua khỏi hông, bên dưới mang đôi vớ quần màu trắng, Trầm Sở Thiên thầm nguyện rửa người chuẩn bị trang phục cho Mạc Ngữ Luân, đồng thời, đối với trang phục đáng yêu mà Mạc Ngữ Luân mặc lại cảm thấy mình có chút biến thái.

Mạc Ngữ Luân xoay xoay thắt lưng theo tiếng nhạc mị hoặc, động tác cuộn người quanh cột ngay trên sân khấu khiến từ trong đáy lòng cậu thấy xấu hổ. Cậu không cần phải cố tình chứng tỏ mình nhảy đẹp. Hấp dẫn chính là bản năng của hồ ly, Mạc Ngữ Luân hoàn toàn biết nên làm thế nào để có thể dễ dàng thu hút những ánh mắt nam nhân hảo nam sắc. Cậu hành động như vậy mà chính mình cũng cảm thấy sợ hãi. Có thể tiếp tục kiên trì hoàn toàn là vì Trầm Sở Thiên, đồng thời, từ trong thâm tâm, Mạc Ngữ Luân tuy rằng không muốn thừa nhận, cậu cũng đã hiểu được bản tính trong nội tâm mình. Bản tính này làm cho Mạc Ngữ Luân cảm thấy thống khổ, thống hận, đồng thời, cậu cũng hiểu cậu không thoát khỏi dòng máu trong người mình.

Trầm Sở Thiên phát hiện tất cả khách trong đại sảnh của hộp đêm đều đang nhìn Mạc Ngữ Luân, rất nhiều nam nhân đều dùng ánh mắt mang theo dục vọng rõ rệt chăm chú nhìn cậu, Trầm Sở Thiên cảm thấy cực kỳ không thoải mái trong lòng. Anh sợ, rất sợ sẽ đột nhiên xuất hiện những nam nhân khác, vậy bản tiểu hồ ly của anh.

Không được, tiểu hồ ly là của anh, anh phải chắc chắn có được, anh không thể cứ tiếp tục theo đuổi, nếu không ra tay, Trầm Sở Thiên sợ rằng anh sẽ phải hối hận. Anh tuyệt đối sẽ không đem tiểu hồ ly tặng cho bất kỳ ai. Trong nháy mắt, Trầm Sở Thiên đã ra quyết định.

Sau khi đưa Mạc Ngữ Luân trở về chỗ Lãnh Tinh Hồn, Trầm Sở Thiên lặng lẽ tìm Lãnh Tinh Hồn kể ra những bất mãn trong lòng, “Tôi ghen tỵ, ghen tỵ, ghen tỵ! Ghen đến nỗi như có lửa trong ngực, ngay cả chính tôi cũng cảm thấy tôi không đúng! Trước kia chưa từng có cảm giác thế này. Nếu đổi là người khác, cần bản tôi sẽ không để ý, khi xem nhảy múa có lẽ tôi sẽ cùng huyết sáo ồn ào chung với mọi người. Lão hữu, tôi bị sao vậy? Là tình yêu sao?”

“Vô nghĩa.” Lãnh Tinh Hồn nửa đêm còn bị dựng đầu dậy đi tư vấn tình yêu cho lão hữu cảm thấy có chút bức bối, tức giận trả lời.

Trầm Sở Thiên gục đầu xuống, “Không xong...”

“Thừa nhận đã yêu tiểu hồ ly?” Lãnh Tinh Hồn chọc lão bằng hữu.

“Phải!” Trầm Sở Thiên gật đầu thật mạnh. Anh đã sớm yêu tiểu hồ ly kia, anh đã không còn muốn đấu tranh với chính trái tim mình, anh để ý tiểu hồ ly này, phi thường phi thường để ý. Đã đến mức này, nói không yêu thì chỉ là gạt người.

“Thẳng thắn chút đi, lão hữu. Cậu và cậu ta có duyên phận, hai người đều có cảm ứng tâm linh với nhau, cậu chính là người cậu ta cần, mà cậu ta cũng chính là người cậu muốn, đừng nghĩ quá rắc rối, cùng một chỗ là tốt rồi. Cậu hảo hảo chiều cổ tiểu hồ ly.”

“Tôi định để cho cậu ta nhập tịch.” Trầm Sở Thiên bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai.

Lãnh Tinh Hồn cảm thấy buồn cười vì cái tính nôn nóng của Trầm Sở Thiên, đồng thời, cũng cảm động với tình cảm chân thật của anh, “Àn, rất tốt, tôi biết cậu nghiêm túc, cậu ta cũng cần sự chấp thuận này. Sở Thiên, cậu là một hảo nam nhân.”

Trầm Sở Thiên cười phốc một cái, “Nói một nam nhân là hảo, nghe ra giống như không phải chuyện tốt.”

“Lão hữu, đừng hiểu lầm, ý của tôi là – cậu là người đáng được quý trọng, xứng đáng đến nỗi là một nam nhân tuyệt đối sẽ không làm người ta hối hận, tiểu hồ ly thực may mắn.”

“Tôi cũng rất may mắn, vận mệnh đã không bắt tôi phải chờ đến năm năm mươi tuổi.”

“Như thế nào, còn muốn lang thang đến năm mươi tuổi?” Lãnh Tinh Hồn trêu.

Trầm Sở Thiên sờ sờ gáy, “Từng nghĩ như vậy. Kết hôn sẽ gặp nhiều phiền phức, liên lụy a. Hiện tại không nghĩ như vậy.”

“Hảo hảo thổ lộ với tiểu hồ ly, hai người sẽ hạnh phúc.”

“Cám ơn lời chúc phúc của cậu.”

“Người nhà cậu không thành vấn đề đi?”

“Hẳn là sẽ không. Mẹ tôi rất tiến bộ, anh tôi là thuận theo tự nhiên, ba tôi... mẹ và anh tôi cũng chưa có ý kiến, ba tôi tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến.” Đối với người nhà, Trầm Sở Thiên tự tin thuyết phục được họ chấp nhận Mạc Ngữ Luân, anh bắt đầu hy vọng vào một tương lai tốt đẹp.

Nhớ đến Trầm phụ, Lãnh Tinh Hồn cười, “Nói cũng đúng.”

Hôm sau, vừa đến cảnh cục, Trầm Sở Thiên liền đến văn phòng của thượng cấp trước, yêu cầu ngưng nhiệm vụ nội ứng lại.

“Cái gì! Sao có thể như vậy! Các cảnh viên thật vất vả mới trà trộn vào được, hôm qua tổ trọng án mới báo cáo với tôi đã bắt đầu kế hoạch tóm gọn, bây giờ cậu lại nói ngưng?” Thượng cấp la lớn, tức giận với Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên xua tay, “Chú đừng hiểu lầm, tôi không phải ý này, tôi muốn nói là không cho yêu thú đến hộp đêm nữa.”

“Nga,” Thượng cấp hạ khẩu khí, một lần nữa ngồi xuống ghế dựa, sau đó ông lập tức bật dậy, “Không được, không được, Trầm Sở Thiên, lần này yêu thú thực hiện nhiệm vụ rất tốt, tình hình ở hộp đêm đã quay về đúng mong muốn của chúng ta, trước khi còn chưa thực hiện được kế hoạch thì cậu ta không thể ngưng được.”

“Không đi thì sẽ không đi, không thể đi được.” Trầm Sở Thiên nói ngắn gọn, giọng điệu phân phó, giống như thượng cấp là hạ cấp của anh.

Thượng cấp không hiểu, “Tại sao?”

“Tôi không muốn.”

Trước lý do đơn giản như thế, thượng cấp dù bình tĩnh cũng muốn nổi nóng, “Cậu nói cái gì?”

Trầm Sở Thiên nhướng mắt, liếc nhìn thượng cấp một cái, “Chú gào cái gì chứ.”

Thượng cấp bị mắc nghẹn, nuốt một ngụm nước miếng sau đó mới trả lời, “Thanh âm của tôi không lớn.” Một bên biện bạch, một bên nghĩ thầm: Cả cảnh cục ai mà không biết công phu sư tử hồng của cậu.

“Dù sao chính là tôi không cho cậu ta đi.” Biểu tình Trầm Sở Thiên tỏ vẻ không thể thương lượng, miệng cười đến mang tai, đôi mắt đen loé lên một đạo hàn quang, đáng sợ đến mức thượng cấp khẽ quay mặt đi.

Biết tính Trầm Sở Thiên nóng nảy, thượng cấp quyết định dùng nhu thắng cương, từ từ khuyên nhủ, “Nhiệm vụ có sự đột phá, vì sao phải gây thêm rắc rối? Bất quá chỉ là nhảy nhảy múa múa thôi mà. Hiệu quả cậu ta mang đến rất rõ, tiểu hồ ly này thật không tệ, vừa đến, đã đem không khí nóng lên, lập tức khách đến ngày càng nhiều, càng có nhiều người, bọn chúng càng mất cảnh giác. Tôi thấy cậu ta nhảy cũng không lâu nữa, Sở Thiên, đừng như vậy, nếu cậu có yêu cầu khác, như tăng công tác phí vân vân, chúng ta hảo hảo bàn bạc, nhưng nhiệm vụ thì không thể không hoàn thành a, cậu nói, có đúng không? Nhiều anh em đã bỏ ra thời gian, tính mệnh, thật vất vả mới làm cho vụ án đến được tình huống này, cậu cũng không hy vọng tâm huyết của mọi người hoá thành công cốc hết đi.” Thượng cấp một bên nói, một bên nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, lòng tràn đầy hy vọng khuyên bảo có lý lẽ của mình có thể thuyết phục hạ cấp luôn khiến người ta đau đầu này.

“Không được!” Trầm Sở Thiên nghe xong một câu dài kia, mí mắt cũng không nhếch lên được một chút, trầm đĩnh tịet thiết cự tuyệt.

“Tại sao chứ?” Thượng cấp cũng nổi nóng.

“Tôi nói không được là không được, không đi sẽ không đi!”

“Còn cậu ta đâu? Là do cậu ta không muốn đi sao? Để tôi nói với cậu ta.” Thượng cấp dự định tự mình thuyết phục.

“Chỉ không muốn để cậu ta đi, không thương lượng gì thêm.” Trầm Sở Thiên một câu cự tuyệt thẳng ý định muốn gấp tiểu hồ ly của thượng cấp.

“Cậu để tôi tự nói với cậu ta.”

“Tôi chính là người phát ngôn của cậu ta.”

“Thúi hoắc!” Thượng cấp nóng nảy thốt ra một câu không nên nói.

Trầm Sở Thiên dậm một dậm lên bàn, mạnh đến nỗi khiến mấy vật dụng trên bàn nảy bật lên, “Tôi – nói – không – đi!”

“Dù sao cậu cũng phải cho tôi lý do chứ, Trầm Sở Thiên, dù sao vụ án này vẫn phải phá, cậu cho cho cậu ta đi, là sợ nguy hiểm sao? Vậy cậu cho tôi có được không, vụ án này sắp phá được, cậu...” Thượng cấp nói đến mức môi run rẩy, ánh mắt uỷ khuất nhìn Trầm Sở Thiên.

“Chuyện phá án giao cho tôi, trong vòng mười ngày tôi nhất định giải quyết gọn bằng nhóm đó. Tiểu Mạc sẽ không đến đó khiêu vũ nữa, tôi không thể để cậu ta đi, cứ như vậy đi.” Nói xong, Trầm Sở Thiên xoay người muốn đi, lại bị thượng cấp một phen kéo tay áo lại.

“Trầm Sở Thiên, cậu định làm gì? Mười ngày? Thật sự có thể làm được? Rốt cuộc vì sao lại không cho, dù sao cũng phải nói cho tôi biết, lại nói, tôi dù sao...” Thượng cấp sợ hãi liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, “Lại nói, tôi dù sao cũng là thượng cấp của cậu, nói cho tôi biết cũng không có gì là không đúng quy định.”

“Tôi không muốn cậu ta đi.”

“Cái gì?!” Thượng cấp hét lên.

Trầm Sở Thiên ngoáy ngoáy lỗ tai, “Chú rống cái gì? Một chút phong độ cũng không có.”

Thượng cấp tức giận đến mức thở hồng hộc, “Trầm Sở Thiên, người..”

“Tôi không thích Tiểu Mạc nhảy trong đó, những nam nhân kia nhìn hấn giống sói săn mồi, hừ, thật sự muốn móc mắt bọn chúng ra. Không đi, cậu ta không được đi.” Trầm Sở Thiên phát phát tay giống như đuổi ruồi.

“Nháo nửa ngày mới biết thì ra đó là chủ ý của cậu.” Thượng cấp cuối cùng cũng hiểu ra một chút, không khỏi trừng mắt nhìn Trầm Sở Thiên.

“Đúng thì sao!” Trầm Sở Thiên một dấu hiệu yếu thế cũng không có.

“Trầm Sở Thiên người!” Thượng cấp giơ tay lên muốn đập bàn thị uy cộng với biểu lộ bất mãn.

Trầm Sở Thiên hung hăng nhìn thượng cấp, thượng cấp sợ tới mức rút cổ lại, thả bàn tay đang giơ cao xuống, đặt móng ngò lại xuống ghế.

“Sẽ không ảnh hưởng đến chuyện phá án, tôi cam đoan với chú! Tiểu Mạc cũng không nhảy nữa!”

“Vì sao?” Thượng cấp vẫn không cam lòng bỏ qua.

“Vì sao là vì sao, chú có thấy phiền không, không cần biết lý do, tôi không thích nam nhân khác nhìn cậu ta.”

“Cậu ta là hồ ly, trời sinh đã mị nhân, đương nhiên...” Ánh mắt hung hăng của Trầm Sở Thiên khiến thượng cấp đem những lời đang nói nuốt ngược trở lại.

“Tôi nói với chú, người khác có thể tiếp tục nhảy, Tiểu Mạc thì không, đó là người của tôi! Chú hiểu chưa? Trầm Sở Thiên tôi là ai, tôi có thể để người của tôi tùy tiện cho người khác nhìn sao? Hừ! Được rồi, chuyện đó tôi tự lo được, Tiểu Mạc sẽ không đi, vụ án tôi sẽ phá, chú hiểu chưa?” Đối với chuyện phá án, Trầm Sở Thiên đã tính sẵn trong đầu, anh đã nghĩ tới nghĩ lui trong đầu mấy ngày nay để lên kế hoạch thật tốt trong đầu, mà anh nỗ lực liều mạng nôn nóng muốn chấm dứt vụ án như thế hoàn toàn đều vì Mạc Ngữ Luân.

Thượng cấp chỉ có thể gật gật đầu, nhìn Hỏa bạo lãng tử ly khai, ông ngồi xuống ghế lầm bầm: “Hai chúng ta, ai là thượng cấp vậy không biết...”

Đến tối, Mạc Ngữ Luân đang định đi đến hộp đêm, Trầm Sở Thiên đến, nói cậu không cần đi nữa.

“Vụ án đã phá được?” Mạc Ngữ Luân kinh hỉ hỏi.

Trầm Sở Thiên vờ ậm ừ một tiếng, Mạc Ngữ Luân lập tức cảm thấy dường như anh đang giấu cậu, mắt húng nhìn chăm chăm Trầm Sở Thiên, “Anh nói thật chứ?”

Trầm Sở Thiên nâng tay nhu nhu chớp mũi, “Khụ, vụ án vẫn chưa phá, bắt quá không cần đến đó nhảy nữa.”

“Tôi không tin.” Biểu tình Mạc Ngữ Luân bắt đầu cương quyết.

“Thật sự không cần.” Nói xong, Trầm Sở Thiên từ trong túi lấy ra một bao thư, “Đây là phần của cậu, là công tác phí mà cảnh sát trả.”

Nhìn bao thư trong tay Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân cảm thấy rất chói mắt. Cậu chỉ muốn giúp Trầm Sở Thiên, nhưng anh lại không cho cậu cơ hội đó. Vì sao chứ? Không tin cậu sao? Vì cảm thấy cậu làm không tốt? Sự vũ nhục khó có thể chịu được nhưng vẫn phải chịu trong mấy ngày qua là vì ai? Mạc Ngữ

Luân cảm thấy tức giận, vừa không cam lòng lại vừa ủy khuất, hốc mắt cậu trong trận nóng rực, đột ngột ‘ba’ một tiếng hất bao thư trong tay Trầm Sở Thiên đi, hành động này làm Trầm Sở Thiên sửng sốt.

“Anh... có phải anh coi thường tôi, cảm thấy tôi sẽ liên lụy các anh không hoàn thành nhiệm vụ?” Mạc Ngữ Luân ngược mặt nhìn Trầm Sở Thiên, lệ ý trong đáy mắt làm Trầm Sở Thiên luống cuống tay chân.

“Không... không... không có!” Trầm Sở Thiên vội vàng giải thích.

Mạc Ngữ Luân nhìn chằm chằm Trầm Sở Thiên, cậu không tin lời anh nói, “Vậy tại sao không để tôi tiếp tục, ban đầu không phải là anh tìm đến tôi sao?”

“Tiểu Mạc, cậu hiểu lầm rồi.” Mồ hôi Trầm Sở Thiên đều túa ra.

Mạc Ngữ Luân cảm thấy cực kỳ ủy khuất, “Tôi biết tôi ngốc, không thể giúp gì hơn, tôi vô dụng, vậy anh sao còn tìm tôi! Cảm thấy tôi không được thì đừng tìm tôi a. Tôi chỉ là một hồ ly, trời sinh lẳng lơ, tôi cũng tự biết mình như vậy. Tôi bị người nhà đuổi đi, lưu lạc khắp nơi, không chốn dung thân, không học không hành, không công việc ổn định. Tôi không có cha, không có mẹ, tôi cũng không biết bản thân mình là ai. Anh thương hại tôi sao? Không cần! Nếu tôi đã đáp ứng anh thì tôi sẽ cố gắng thực hiện thật tốt, sao anh có thể quyết định như vậy? Tôi không cần tiền của anh!” Nói xong câu cuối cùng, Mạc Ngữ Luân đã không còn biết cậu đang nói gì, chỉ cảm thấy buồn bã cần phát tiết.

Trầm Sở Thiên nhú chặt mày, “Tiểu Mạc, cậu đang nói gì vậy.” anh cúi người nhặt phong thư lên, “Đây là tiền cảnh sát đưa cho cậu, nhận lấy đi.”

“Tôi không cần!” Mạc Ngữ Luân không chịu nhận, cậu cảm thấy căn bản cậu vẫn chưa làm được chuyện gì.

“Tiểu Mạc!”

“Tôi ghét anh!” Trong thanh âm của Mạc Ngữ Luân mang theo tiếng nức nở, Trầm Sở Thiên nghe thấy mà xót xa trong lòng, anh biết tiểu hồ ly lại hiểu lầm anh.

“Tiểu Mạc, nghe tôi nói đã, ban đầu tôi tìm cậu đến nhảy ở hộp đêm, đó một kiểu nhiệm vụ làm nội ứng, mang tính nguy hiểm, tôi không nói với cậu tình huống thật sự ở hộp đêm, tôi vẫn cảm thấy áy náy. Hiện tại, không để cậu đến đó nữa là vì lo lắng cho cậu, cậu nghĩ nhiều quá, thật đó. Nếu cậu ở đó xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi thực có lỗi với cậu. Trước đây tôi giấu cậu, là tôi sai. Tiền vẫn phải đưa cho cậu, không được cảm thấy chưa làm nên chuyện gì rồi lại không nhận.”

Nghe Trầm Sở Thiên giải thích, tự đáy lòng Mạc Ngữ Luân báo cho cậu biết Trầm Sở Thiên nói là thật, nhưng Trầm Sở Thiên vẫn có điều giấu cậu, anh không đem mọi chuyện nói ra hết. Nhìn thẳng vào đôi mắt nhìn chằm chú nhìn mình của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân hỏi: “Thật không?”

“Thật!”

“Gạt người! Anh không nói hết toàn bộ!”

“Ách...” Trầm Sở Thiên ngẩn người.

Nghĩ đến chuyện bắt quá cậu hy vọng có thể giúp Trầm Sở Thiên, vậy mà anh cũng không cho cậu cơ hội, Mạc Ngữ Luân cảm thấy không cam tâm, lại cảm thấy chắc chắn là Trầm Sở Thiên không tin tưởng cậu, “Anh vì sao lại không cho tôi đi?”

“Cậu đừng hỏi, tóm lại là tôi có kế hoạch khác, vụ án tôi sẽ giải quyết.”

“Tôi muốn giúp anh.”

Nhức đầu với tiểu hồ ly cổ chấp, cũng cảm động với sự kiên quyết của tiểu hồ ly, Trầm Sở Thiên không biết phải nói gì.

“Anh xem thường tôi, tôi biết, vì tôi là hồ ly.” Mạc Ngữ Luân cúi đầu.

Trầm Sở Thiên nổi nóng, “Hồ ly thì làm sao?”

“Hồ ly mà ngay cả chuyện nhỏ đó cũng không làm được, vô dụng.” Mạc Ngữ Luân tự ti.

Thấy Mạc Ngũ Luân để tâm những chuyện vụn vặt, Trầm Sở Thiên rốt cục nhịn không được, anh hơi hơi cúi người, hai tay nắm chặt vai Mạc Ngũ Luân, nhìn vào mắt Mạc Ngũ Luân thật sâu, “Hồ ly, chỉ là tôi không muốn để cậu đến hộp đêm đó nữa, hiểu chưa? Không liên quan gì đến vụ án cả, ta do tôi, do tôi.” Trầm Sở Thiên chỉ vào ngực mình, “Tôi không muốn để cậu đến đó, vì sao ư? Vì tôi ghét ánh mắt nhìn cậu của những người kia, ghét đến nỗi muốn móc mắt chúng ta. Cậu muốn biết lý do? Đó chính là lý do!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Mạc Ngũ Luân liền giật mình, sửng sốt một lúc, sau đó cả hai đều ngượng ngùng quay mặt đi, người nhìn sang trái, kẻ nhìn sang phải.

Xấu hổ mà căng thẳng một lúc, Trầm Sở Thiên kéo Mạc Ngũ Luân, “Đi thôi, đi ăn khuya với tôi. Từ ngày mai, một thời gian dài tôi sẽ không thể đến đây được.”

Sau khi biết Trầm Sở Thiên chắc chắn sẽ bận rộn phá án, không rảnh rang, Mạc Ngũ Luân ngoan ngoãn theo sau anh.

Trầm Sở Thiên chạy xe đến chợ đêm gần bến tàu, dẫn Mạc Ngũ Luân đi ăn hải sản nướng, anh chỉ một con cua thật lớn, lại thêm tôm nướng. Mạc Ngũ Luân lần đầu tiên ăn cua nướng, Trầm Sở Thiên quan tâm lột vỏ cua cho cậu. Mạc Ngũ Luân bắt chước người khác lấy thịt cua ra chấm một chút dầu cùng dấm rồi ăn, phát hiện mùi vị ngon quá sức tưởng tượng.

“Ăn, ăn rất ngon.”

Nhìn Mạc Ngũ Luân ăn cua, khỏe miệng còn dính một chút dầu mỡ, Trầm Sở Thiên cười rút khăn tay ra lau cho cậu.

Động tác ôn nhu như tình nhân làm cho tiểu hồ ly đỏ mặt.

Ăn xong bữa khuya, vốn tưởng Trầm Sở Thiên sẽ chở cậu quay trở về chỗ của Lãnh Tinh Hồn, Mạc Ngũ Luân lại phát hiện Trầm Sở Thiên lái xe hướng lên núi, nguyên lai, anh chở cậu đi ngắm cảnh đêm. Xen dừng nơi sườn núi, nhìn lại phía chân núi, cảnh đẹp cả thành phố cùng hải cảng thu hết vào trong tầm mắt, ánh đèn rực rỡ tựa như ảo mộng, đẹp không sao tả xiết, làm động lòng người.

Lặng lẽ nghiêng mặt nhìn, Mạc Ngũ Luân phát hiện Trầm Sở Thiên đầy ắp tình nhìn lại cậu, Mạc Ngũ Luân đỏ mặt, cúi đầu xuống.

Trầm Sở Thiên cảm thấy hạnh phúc tràn đầy, nói như thì thầm với Mạc Ngũ Luân, “Khi vừa mới nhận thức, còn không nghĩ chúng ta sẽ được như thế này.”

Mạc Ngũ Luân cười, “Tôi còn hiểu lầm anh,” nói xong, cậu nhướn mắt liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, “Chuyện của anh tôi đều biết hết rồi.”

Trầm Sở Thiên cũng cười, “Tôi cũng biết chuyện của cậu.”

Câu nói đơn giản này như chạm vào nỗi đau chôn sâu trong lòng Mạc Ngũ Luân, ánh mắt cậu lướt ngang qua kính chiếu hậu, cậu thấy khuôn mặt mình, đột nhiên động lòng. Nếu cậu không phải hồ ly, là loài vật nào cũng được, có lông cũng được, không có cũng không sao, mập, ốm, xấu... là cái gì cũng được, chỉ cần không phải là hồ ly. Giấy phúc này, Mạc Ngũ Luân cảm thấy cực kỳ chán ghét dòng máu đang chảy trong người mình. Cậu cực kỳ mong muốn trong cảm nhận của Trầm Sở Thiên, cậu là một tiểu động vật thanh thuần lại nhu thuận đáng yêu, chứ không phải là hồ ly lẳng lơ trời sinh hảo ***, Mạc Ngũ Luân đột nhiên muốn khóc.

Thấy sắc mặt Mạc Ngũ Luân thay đổi, Trầm Sở Thiên nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Mạc Ngũ Luân không nói.

“Muốn trở về sao?”

Mạc Ngũ Luân lắc đầu.

“Xin lỗi, là do tôi nói bậy?” Trầm Sở Thiên có thể cảm giác được trong lòng Mạc Ngũ Luân lúc này rất khó chịu, anh vội vàng xin lỗi.

Mạc Ngũ Luân cúi đầu xuống, “Không, không phải anh, là bản thân tôi thôi.”

Trầm Sở Thiên nâng tay đặt lên gáy Mạc Ngũ Luân, nhẹ nhàng vuốt ve an ủi, giống như đang an ủi một bằng hữu, “Tiểu Mạc, đừng suy nghĩ nhiều, cậu chính là cậu, chính là cậu mà thôi.”

Mạc Ngũ Luân hít hít mũi, “Tôi là hồ ly, nhưng là lai hồ ly, từ nhỏ tôi đã biết mình không có cha, không có mẹ, không có lấy một người thân, những người trong tộc khinh bỉ tôi, gọi tôi là tạp chủng. Tôi không biết tại sao cha mẹ tôi lại không cần tôi, lại càng không biết bọn họ là ai. Có một lần, có một người trong tộc chỉ vào một nữ nhân và nói đó chính là mẹ tôi, nhưng mà nàng ta cũng chỉ bước ngang qua tôi mà không liếc mắt một cái, tôi nghĩ có lẽ người đó gạt tôi, nữ nhân kia căn bản chỉ là người xa lạ.”

“Từ nhỏ, tôi đã biết gia tộc kinh doanh tình sắc. Nhóm hồ ly gần như đều đi theo con đường này, nhưng mà tôi không muốn. Tôi ghét làm chuyện này, tôi không tin đó là sự lựa chọn duy nhất của tôi. Ban đầu, khi tôi bị gia tộc đuổi ra, cảm thấy rất ủy khuất, cực kỳ bất công, sau này lại cảm thấy nếu như vậy mà có thể không bán mình làm thiếu gia phục vụ nam nhân trong các hộp đêm thì tốt lắm, nhưng sau đó bọn chúng lại không chịu buông tha tôi, bắt tôi phải trở về. Tôi lang thang đến quá mệt mỏi, quá mệt mỏi, tôi chưa từng có một giấc ngủ an ổn, thật sự rất mệt mỏi, rất mệt mỏi...” Trong thanh âm Mạc Ngũ Luân lộ ra bi thương cùng một nỗi sâu sắc, giống như một lũ nhân phải đi trên con đường quá dài, không được nghỉ ngơi, không có nước uống.

Trầm Sở Thiên xúc động, vươn tay kéo tiểu hồ ly bên cạnh vào trong lòng.

Dựa vào bờ ngực rộng ấm áp của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân trầm nghĩ, nếu có nam nhân này bên cạnh, cho dù theo anh lang thang, nhất định cũng có thể ngủ yên hàng đêm. Nhưng mà thân thể của mình phức tạp như vậy, Mạc Ngũ Luân cực kỳ tự ti.

Mơ hồ cảm thấy Mạc Ngũ Luân đang suy nghĩ gì đó, Trầm Sở Thiên lên tiếng trước, “Tiểu Mạc, chúng ta kết giao được không?”

Mạc Ngũ Luân trầm mặc, cậu vẫn đang cảm thấy tự ti, cảm thấy mình là tạp chủng hồ ly có hoàn cảnh phức tạp, không thể đường đường chính chính sánh đôi với Trầm Sở Thiên.

“Tôi không nói đùa, thật đó, nếu chưa thể đáp ứng ngay lập tức, thử một chút cũng được.” Trầm Sở Thiên tha thiết nói, tay nắm chặt vai Mạc Ngũ Luân, nhìn thấy ánh mắt anh, vẻ mặt nhiệt tình mà nóng, giống như nhân viên tiếp thị kênh mua sắm trên TV, Mạc Ngũ Luân hận không thể đồng ý ngay tức khắc.

“Cho cậu thử một chút cũng được, ân, thử một chút thôi. Nếu thử rồi cảm thấy tốt, thì theo tôi nhập tịch đi.” Trầm Sở Thiên tận lực đem ngữ điệu ôn hoà và hấp dẫn hết mức.

“Để tôi suy nghĩ...” Mạc Ngũ Luân nói.

“Thử lâu một chút cũng không sao, tôi không ngại.” Trầm Sở Thiên nói xong, xòe ngón trở ra, “Cho cậu thử một trăm năm cũng được.”

Mạc Ngũ Luân bị anh làm cho bật cười, lập tức cảm thấy nơi khoé mắt hơi xót, cậu vội vàng cúi đầu xuống.

Trên đường đưa Mạc Ngũ Luân về bệnh viện, Trầm Sở Thiên nghĩ trong lòng muốn nói Mạc Ngũ Luân đừng ở nhà Lãnh Tinh Hồn nữa, anh muốn Mạc Ngũ Luân chuyển đến nhà anh, tiểu hồ ly đáng yêu vẫn luôn ở trong tầm mắt thì anh mới có thể yên tâm. Nhưng, anh lại lo sau khi nói ra sẽ khiến tiểu hồ ly cảm thấy mình quá nóng vội, sẽ để lại ấn tượng không tốt, Trầm Sở Thiên quyết định sau khi kết giao một thời gian sẽ đề cập đến lần nữa.

6. Chương 6

Đám lâu la của Mạc gia lại đến hộp đêm, lần này bọn chúng không nhìn thấy Mạc Ngũ Luân, hỏi thăm mới biết cậu ta đã nghỉ việc, đám hồ ly xấu xa đều rất tức giận.

“Chết tiệt, tên tiểu tử kia lại chạy thoát!”

“Có phải lần đó đã dọa nó sợ rồi không?” Có người hỏi.

“Không chắc, sau ngày đó không phải nó còn nhảy thêm vài ngày nữa hay sao, nếu muốn trốn, đã sớm chạy rồi.” Có kẻ phũ phình.

Tên hồ ly cầm đầu nghiêng rằng, “Tiểu tạp chủng đáng chết, chính là thứ ko biết nghe lời. Lần này nhất định phải bắt nó về! Kỳ quái, có phải người trong Mạc gia có kẻ bán tin cho nó? Vì cái gì đúng thời điểm muốn bắt hần thì hần lại bỏ trốn. Đây cũng không phải lần đầu tiên.”

Mấy tên kia đều phân bua, “Không phải tao, không phải tao.”

“Nhưng, chúng ta việc gì phải tức giận vì nó?”

Tên hồ ly cầm đầu vung tay, “Chúng ta đi! Hừ, tao không tin không bắt được nó!” Lần này mà bắt được, hần nhất định sẽ hảo hảo xử lý y.

Trầm Sở Thiên liên thủ với tổ trọng án xác định đã đến thời điểm hốt gọn bọn yêu thú buôn lậu thuốc phiện, anh đã lập ra mấy phương án hoàn hảo, hơn nữa còn nhờ Lãnh Tinh Hồn theo hỗ trợ.

Tập trung vào vụ án, Trầm Sở Thiên không hề lui tới bệnh viện sủng vật.

Từ lần Trầm Sở Thiên chính thức đưa ra lời thỉnh cầu kết giao, trong lòng Mạc Ngữ Luân luôn có chút mâu thuẫn, cậu vẫn chưa chính thức trả lời anh. Trong lòng thật sự nguyện ý, lại cảm thấy hơi do dự. Mạc Ngữ Luân hỏi Ô Mễ những chuyện về Trầm Sở Thiên, nhất là hỏi về hoàn cảnh gia đình của Trầm Sở Thiên, cậu sợ người Trầm gia sẽ không chấp nhận cậu là hồ ly.

Những chuyện Ô Mễ biết cũng không nhiều lắm, “Tôi biết gia đình Trầm đại ca có bốn người, cha, mẹ và anh trai, những người khác thì không biết. Trầm đại ca là cảnh sát, người nhà cần được bảo vệ, anh ấy rất ít khi nhắc đến.”

“Anh ấy còn có anh trai?” Mạc Ngữ Luân kinh ngạc, cảm thấy nếu đúng là hai anh em, có lẽ sống chung cũng không khó khăn lắm.

“Sao vậy? Cậu hỏi mấy chuyện này làm gì?” Ô Mễ đoán ra chút gì đó, đột nhiên nhìn chằm chằm Mạc Ngữ Luân.

“Anh ấy, anh ấy nói muốn kết giao, còn nói đến chuyện nhập tịch.” Khi Mạc Ngữ Luân nói ra những lời kia, trong lòng không phải không thấy hạnh phúc.

“A!” Ô Mễ phi thường hâm mộ, “Nhập tịch, vậy sau này cậu sẽ chính thức trở thành người Trầm gia. Trầm đại ca thật tốt.”

Lời nói Ô Mễ làm Mạc Ngữ Luân xao động, cậu hồ thẹn vì là hồ ly Mạc gia, từ nhỏ cậu chỉ biết Mạc gia kinh doanh tình sắc, vì chuyện này, Mạc Ngữ Luân bị không ít nhóm yêu thú ở tộc khác cười nhạo. Nếu có thể trở thành hồ ly của Trầm gia, như vậy...

Nghĩ đến có thể sống bên cạnh Trầm Sở Thiên, đáy lòng Mạc Ngữ Luân dâng lên khát khao vô hạn, nghĩ đi nghĩ lại có thể người Trầm gia sẽ không đồng ý, tính tự ti của Mạc Ngữ Luân lại trở lên mãnh liệt. Sau khi kết thúc vụ án, Trầm Sở Thiên sẽ đến tìm cậu, Mạc Ngữ Luân thầm nghĩ chờ đến lúc gặp mặt Trầm Sở Thiên, chắc chắn cậu sẽ có câu trả lời. Rối loạn trong lòng, chạng vạng Mạc Ngữ Luân liền ra ngoài nhàn nhã tản bộ.

Mạc Ngữ Luân không biết, mới vừa bước ra khỏi cửa bệnh viện sủng vật, cậu đã bị theo dõi.

Một mình cúi đầu bước dọc theo con phố nhỏ, Mạc Ngữ Luân vẫn luôn nghĩ đến những chuyện của cậu và Trầm Sở Thiên, đắm chìm trong mớ suy nghĩ của mình. Cho đến khi Mạc Ngữ Luân để ý thấy mình bị một đám người vây xung quanh, thì đã quá muộn.

“Lại là các người!” Mạc Ngữ Luân nhìn nam nhân trước mặt.

“Hừ, Tiểu Mạc, nhĩ hảo a. Chúng tao tìm mày thật rất vất vả nga.” Nam nhân cầm đầu gây sự với Mạc Ngữ Luân nhe răng cười, vung tay lên, vài đứa vọt lên, nhanh chóng bắt được Mạc Ngữ Luân. Lần này chúng

đã chuẩn bị sẵn, vắn nấp sau xe bánh mì liền chạy ra, Mạc Ngữ Luân bị thứ giống như bao tải trùm đầu và nhét vào trong xe, đám hồ ly kia cũng đều lên xe, nhanh chóng tẩu thoát.

Ở bên này, nhiệm vụ của Trầm Sở Thiên đã kết thúc viên mãn, anh đang ngồi trong văn phòng nói chuyện cùng Lãnh Tinh Hồn, “Thật không ngờ đến cư nhiên có một con cua, bộ dáng đó rất kỳ quái, hắc. Mấy hôm trước tôi còn cùng tiểu Mạc đến chợ đêm cạnh bên cảng ăn cua nướng.” Trầm Sở Thiên nói con cua này là một trong những thủ phạm chính tham gia vào vụ án buôn lậu thuốc phiện, y là một yêu thú.

Lãnh Tinh Hồn cười nói: “Kiến thức của cậu vẫn còn quá ít, nói cho cậu biết, hình thù kỳ quái gì các yêu thú đều có, đặc biệt là loại hỗn huyết, đó mới thực là thiên kì bách quái.”

Nghe thấy từ ‘hỗn huyết’, Trầm Sở Thiên liền nhớ đến Mạc Ngữ Luân. Nhiệm vụ kết thúc thuận lợi, anh sẽ tìm Mạc Ngữ Luân, anh thực sự mong chờ lần gặp nà, không biết Mạc Ngữ Luân có thể nói những lời anh muốn nghe hay không.

“Tiểu Mạc cũng là hỗn huyết.”

“Àn,” Lãnh Tinh Hồn gật đầu, “Tôi nghĩ cha hoặc mẹ cậu ta là hỗn huyết của cẩu và hồ ly, nên cậu ta có một phần tư huyết thống của cẩu. Ông bạn, chuyện tốt a.”

Trầm Sở Thiên khó hiểu, “Tốt cái gì?”

“Cẩu rất trung thành, Tiểu Mạc có huyết thống của cẩu, cậu ta nhận định cậu, thì chỉ một mình cậu, cậu ta chỉ nhận một mình cậu, cả đời cùng cậu, chẳng lẽ không tốt?”

Trầm Sở Thiên nghe, cười đến híp cả mắt lại.

Lãnh Tinh Hồn cười nhìn bạn, nói với anh một chuyện khác, “Tôi âm thầm tra xét một chút, không ai biết được cha mẹ Tiểu Mạc là ai, hình như người nhà cậu ta cố tình không nhận thức cậu ta, vứt bỏ cậu ta, giống như cảm thấy sự tồn tại của cậu ta là một sự nhục nhã. Tôi không biết cha mẹ cậu ta còn sống hay không nữa. Ông bạn, tiểu hồ ly không nơi nương tựa, cậu phải đối xử tốt với cậu ta.”

Trầm Sở Thiên gật đầu, “Chuyện đó là đương nhiên.”

Nói chuyện được một lúc, đột nhiên Trầm Sở Thiên cảm thấy trong lòng phát ớn lạnh, sau đó tay chân lạnh ngắt, anh ngạc nhiên mở lớn hai mắt, trong tiềm thức cho với Trầm Sở Thiên – đã xảy ra chuyện với Mạc Ngữ Luân.

“Không xong, Tiểu Mạc!” Trầm Sở Thiên hét lớn một tiếng, sau đó lập tức gọi điện thoại về bệnh viện, khi anh biết Mạc Ngữ Luân ra ngoài tản bộ vẫn chưa về, sắc mặt Trầm Sở Thiên thay đổi, “Tiểu Mạc đã xảy ra chuyện!”

“Sao vậy?” Lãnh Tinh Hồn cũng nôn nóng.

“Tôi không biết,” Trầm Sở Thiên vuốt trán, “Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy Tiểu Mạc đã xảy ra chuyện, cậu ấy rất sợ hãi, cậu ấy đang hướng tôi kêu cứu. Tôi đi tìm cậu ấy!” Nói xong, Trầm Sở Thiên bỏ chạy ra khỏi văn phòng.

Lúc này Mạc Ngữ Luân đã bị đưa đến tầng hầm trong một hộp đêm của Mạc gia, phòng giam chuyên dùng để dạy dỗ những tiểu hồ ly không chịu nghe lời, cậu bị trói hết chân tay ném trên sàn nhà. Trong lòng không biết bọn xấu này sẽ đối cậu như thế nào, Mạc Ngữ Luân cảm thấy có điềm xấu, đồng thời, cậu không ngừng thầm kêu cứu Trầm Sở Thiên, cậu biết Trầm Sở Thiên có thể cảm nhận được.

Mấy nam nhân nối nhau bước vào phòng giam. Nhìn thấy biểu tình khinh bỉ rõ ràng trên khuôn mặt chúng, Mạc Ngữ Luân quay mặt sang chỗ khác.

Nam nhân cầm đầu cười nham nhở, “Tiểu Mạc, rốt cục mày cũng về đến nhà.”

“Tiểu Mạc, lần này quay về, chúng tao sẽ không để mày thoát lần nữa.”

Thấy Mạc Ngữ Luân nhắm mắt không nhìn chúng, có đứa đá Mạc Ngữ Luân một cái, “Giả bộ cái gì hả tử cẩu?”

Nghe thấy từ ‘cầu’ này, Mạc Ngũ Luân mở bừng mắt, oán hận nhìn đồng tộc của cậu, mấy nam nhân kia đều cười ha ha.

“Tiểu tạp chủng, tạp chủng!”

“Cầu tạp chủng!”

“Không phải ai cũng hèn hạ! Nói cho mày biết, cho mày về nhà tức là cho mày một ân huệ, cứ nhiên mày còn nói không!”

Nam nhân cầm đầu ngồi xổm xuống trước mặt Mạc Ngũ Luân, nâng tay giữ chặt lấy cằm Mạc Ngũ Luân, khiến Mạc Ngũ Luân phải ngước mặt lên đối diện với y, “Đừng tưởng rằng dựa vào Trầm Sở Thiên là có thể làm gì cũng được, chẳng phải bây giờ mày cũng đã rơi vào tay chúng tao rồi sao, chúng tao muốn làm gì thì sẽ như thế với mày.” Nam nhân kia nói, ngón tay trượt vào trong áo Mạc Ngũ Luân, lướt dọc theo xương quai xanh của Mạc Ngũ Luân, khiến người ta có cảm giác lạnh lạnh lại có chút ẩm ướt trên đầu ngón tay, làm cho cả người Mạc Ngũ Luân run rẩy.

Nam nhân cười hạ lưu, “Yêu, có phản ứng, như thế nào, miễn cảm như vậy sao?”

Nam nhân cầm đầu vươn tay sờ soạng trong áo thun Mạc Ngũ Luân, sờ lên ngực cậu, “Thằng nhóc lẳng lơ, đã ngủ với Trầm Sở Thiên chưa? Y ôm ngươi như thế nào hả, nói chúng tao nghe, y có lớn hay không? Có thể thỏa mãn đòi hỏi của hồ ly mắt đen như mày không?”

Mạc Ngũ Luân vùng vẫy, nhưng tay chân bị trói rất chặt, chỉ phí công vịn vẹo vài cái.

“Như thế nào, vẫn là xử nam sao? Nghe người ta nói mày nhảy nhót trong hộp đêm, chiêu bài của tiểu xử nam mày chính là nhảy nhót cho đẹp, thật vậy không? Có phải là tiểu xử nam hay không cũng không sao, tao nói mày, loại lẳng lơ như mày chỉ cần hưởng qua tư vị nam nhân liền không thể quên được, về sau sẽ chủ động lắc lắc cái mông mà đón nhận. Hôm nay tụi tao sẽ hảo hảo làm cho mày biết hết tất cả, trong tương lai...” Nam nhân nở nụ cười bất hảo – *** đang, búng tay một cái, có đưa ra khỏi phòng gian, không lâu sau đó liền quay lại, đưa cho thằng cầm đầu một lọ thủy tinh nhỏ.

Bản năng Mạc Ngũ Luân cảm giác, trong lọ đó tuyệt đối không phải là thứ tốt.

Thằng cầm đầu vừa mở lọ ra, lại đột nhiên chửi thề một tiếng, “Giờ mặt hả? Sao lại thế này, rõ ràng không phải đây lọ sao? Như thế nào chỉ còn một nửa?”

Thằng đi lấy lọ gấp đến độ xua xua tay, “Tao không biết, tao không biết, tao chỉ biết đi lấy, nó nằm trong ngăn tủ mà.”

“Giờ chắc! Thật là, không biết đứa nào ăn trộm đi vui vẻ một mình!” Nam nhân phun nước bọt, đảo mắt, lại nhìn nhìn Mạc Ngũ Luân, nói: “Thực quý quái, mỗi lần muốn chinh đốn tiểu tạp chủng này lại xảy ra vài chuyện ngoài ý muốn. Lần trước đem nhốt nó lại, kết quả cửa sổ lại không khóa; đã đánh gãy chân nhưng nó vẫn trốn vào trong hẻm, cứ nhiên nó dùng thang leo nóc nhà trốn thoát; đem nó nhốt vào trong bao tải, kết quả miệng túi chỉ có một nút thông lọng! Là nó xui xẻo nhưng cuối cùng chúng ta lại xui xẻo, đáng giận!”

“Đúng, thực quý quái.” Mấy thằng kia liền phụ họa.

“Cho nên lần này tuyệt đối không được tha cho nó!” Nam nhân nói, một tay hung hăng đâm vào mũi Mạc Ngũ Luân, tay kia bắt nắp lọ. Mạc Ngũ Luân giãy dụa phản kháng, những đứa kia liền đè cậu lại, cuối cùng, Mạc Ngũ Luân bị giữ chặt đến không thể thở được liền theo bản năng hé miệng thở, sau đó chất bột màu hồng phấn liền dốc vào trong miệng cậu.

Cảm giác khi uống nó giống như nuốt nước hoa, đôi mắt Mạc Ngũ Luân mở lớn, cậu biết đó là gì, những chuyện sau đó khiến cậu bắt đầu sợ hãi.

“Tụi bây, cỡi trối hay không đây. Chất trong được này ức chế biến thân, nó không thể hóa thành hồ ly bỏ trốn được.” Một hồ ly đứng lên, một bên cỡi trối, một bên nói.

“Mày nghĩ kỹ chưa. Cỡi trối rồi nó chạy thì làm sao? Tiểu tử này rất ma mãnh, lần này phải cẩn thận.” Thằng cầm đầu trách móc.

“Được tính phát huy rất nhanh.” Nam nhân cởi áo, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh Mạc Ngữ Luân, vuốt ve tấm lưng trần của cậu, “Tiểu tử kia, nói cho mày nghe, lần này mày ăn trúng được mạnh nhất nga, mày đợi một chút cam đoan sẽ phiêu phiêu dục tiên. Trong thời gian dài như vậy vẫn không bắt được mày, lần này bắt được, hảo hảo thăm hỏi chúng tao một chút đi.”

Thân thể Mạc Ngữ Luân đã bắt đầu nóng lên, cảm giác xao động khác thường, chính là lưng được bị vuốt ve lại khiến cậu cảm thấy phi thường thoải mái, khát vọng dâng lên từ sâu trong nội tâm làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy sợ hãi lại cảm thấy xấu hổ.

“Ha ha, tiểu tạp chủng, cho mày hảo hảo nếm thử một chút hương vị nam nhân, sau này mày sẽ ngoan ngoãn nghe lời. Trong hộp đêm có rất nhiều khách sộp, chỉ cần mày làm cho họ hài lòng, nói mày muốn cái gì thì sẽ có cái đó.” Các nam nhân nói xong đều cởi hết quần áo, phân thân lồ lộ khiến Mạc Ngữ Luân cảm thấy ghê tởm.

Mạc Ngữ Luân hiểu, những tộc nhân này muốn lợi dụng thuốc để kích thích cậu, cho cậu biết đầy đủ tư vị tình ái, sau đó sẽ khiến cho cậu phải bộc lộ bản tính *** đang trong người cậu, rồi lợi dụng bản tính đó để khống chế cậu, khiến cậu phải trầm mê trong đó, vì theo đuổi những khoái hoạt tình ái mà phải làm việc trong những hộp đêm của gia tộc.

Mạc Ngữ Luân muốn cắn lưỡi của mình, lợi dụng cái đau đớn để đánh tan cảm giác tê rần khắp người này. Hiển nhiên những đồng tộc cũng đã sớm chuẩn bị, có người lập tức nhét vào miệng Mạc Ngữ Luân một nắm giẻ.

Nhìn mấy nam nhân lồ lộ xung quanh, ngửi được mùi thân thể trong không khí, Mạc Ngữ Luân bắt đầu có khao khát, cậu cố gắng ngăn lại những xúc cảm trong lòng, thống khổ nhúu chặt mày, ngơ ngơ kêu rên.

“Tiểu tạp chủng, đừng gấp, chúng ta đến đây.” Thanh âm hèn hạ đã rất gần, hai chân Mạc Ngữ Luân bị tách ra, nâng lên gần thắt lưng.

Trong lòng cảm thấy rất thực đau khổ, việc Mạc Ngữ Luân ghét nhất chính là bị những nam nhân mình không thích ôm, nhớ đến Trầm Sở Thiên, tâm tình Mạc Ngữ Luân càng cực kỳ rối rắm, nếu bị xâm phạm, Mạc Ngữ Luân không biết phải đối mặt với Trầm Sở Thiên như thế nào.

Khi ngay Mạc Ngữ Luân sắp bị những đồng tộc xâm phạm, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến vài thanh âm rất lớn, nghe giống như một vật gì rất nặng rớt xuống, lại giống như – tiếng súng.

“Trầm Sở Thiên đến rồi!” Không biết là tiếng của yêu thú hồ ly nào kêu lên, những nam nhân kia liếc nhìn nhau, sau đó luống cuống tay chân bắt đầu mặc quần áo vào.

Thằng cầm đầu la lớn: “Đứa nào nói bậy, Trầm Sở Thiên như thế nào có thể biết được nơi này! Cho dù y có muốn tìm cũng không nhanh như vậy?”

Miệng thì nói vậy, kỳ thật đám hồ ly đều rất hoang mang, sau đó đùn đẩy nhau chạy ra khỏi phòng giam, ra ngoài xem xét tình hình, chỉ để lại một người coi chừng Mạc Ngữ Luân.

Nghe thấy Trầm Sở Thiên đến, Mạc Ngữ Luân mừng đến mức nói không nên lời, cậu muốn chạy, bắt đầu giãy dụa, lại bị đá mấy cái. Biết cậu đã bị trói nên không có cách nào trốn được, Mạc Ngữ Luân nghĩ chỉ cần biến thân là có thể mở trói. Nghe mấy thằng kia nói được cậu uống lại có thành phần ức chế biến hình, Mạc Ngữ Luân vẫn thử, một lần không được thì thử thêm lần nữa, đồng thời vừa phải chống chọi với chất kích dục trong được cùng với hiệu lực ức chế biến thân làm Mạc Ngữ Luân phi thường phi thường mệt. Có lẽ chỉ mới uống một nửa lượng được, có lẽ do cố gắng của bản thân, rốt cuộc ‘phốc’ một tiếng, Mạc Ngữ Luân biến thành tiểu hồ ly, dây thừng rơi xuống đất.

Thằng canh giữ Mạc Ngữ Luân kinh hãi, vừa định nhào đến, Mạc Ngữ Luân linh hoạt nhảy ra, sau đó từ khe hở của chấn song phòng giam chạy trốn ra ngoài.

“Tiểu tạp chủng chạy trốn!” Nam nhân la lớn chạy theo sau.

Mạc Ngữ Luân liều mạng xông lên lầu, liếc mắt liền nhìn thấy một cửa sổ không đóng, cậu lúi nhanh vào dùng chân đẩy cánh cửa sổ, sau đó nhảy ra, thành công thoát ra ngoài.

Không cần biết có người truy đuổi phía sau hay không, Mạc Ngũ Luân cố gắng chạy về phía trước, trong lòng vẫn luôn lặp đi lặp lại tên Trần Sở Thiên.

Trong hộp đêm Mạc gia, khi biết Mạc Ngũ Luân lại một lần thừa loạn đào tẩu những hồ ly khác la lối liên tục, “Sao lại thế được! Rất kỳ quái! Tiểu tạp chủng lại chạy mất!”

“Vì sao cái tử trong văn phòng đột nhiên đổ xuống, có phải là điềm báo sẽ có chuyện phát sinh?”

“Phi phi, đừng nói lung tung!”

“Phanh một tiếng rất dọa người, tao còn nghĩ có người nổ súng trong phòng.”

“Chết tiệt, sao có thể khéo léo đến mức tiểu tạp chủng lại chạy được tới hành lang có cửa sổ trong đóng, nhảy một cái liền thoát ra ngoài, đáng giận!”

Mạc Ngũ Luân biến thành hồ ly chạy trốn trong bóng tối nơi ngã tư đường, thở hổn hển đến mức phổi cũng phát đau, cậu cứ cố gắng chạy và chạy.

Đột nhiên nghe tiếng còi hú, Mạc Ngũ Luân quay đầu lại, nhìn thấy đằng sau một chiếc ô tô màu đen, cậu cực kỳ vui mừng, lời nguyện cầu của cậu đã được đáp ứng, Trần Sở Thiên đã đến.

Ô tô dừng lại, Trần Sở Thiên vội vàng bước ra khỏi xe, tiểu hồ ly kích động nhào vào trong lòng anh.

“Tiểu Mạc!” Trần Sở Thiên ôm chặt tiểu hồ ly trong lòng. Dựa theo tiềm thức tìm thấy Tiểu Mạc, tâm Trần Sở Thiên cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

“Tôi đã biết em sẽ ở đây. Tiểu Mạc, em không sao chứ?”

Dựa vào lòng Trần Sở Thiên, cảm nhận được hơi thở cùng sự ấm áp của cơ thể, những xao động trong trái tim Mạc Ngũ Luân xiết chặt lấy từng cơn từng cơn, sự nhẫn nại của cậu sắp đến giới hạn. Nâng cái tay nhỏ lên kéo lấy vạt áo Trần Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân thấp giọng lẩm bẩm, “Về nhà, mau về nhà.”

Trần Sở Thiên ngẩn người, Mạc Ngũ Luân không có nhà, hiện tại cậu ấy đang nói đến nhà nào, là chỗ của Lãnh Tinh Hồn sao? Linh cảm cho Trần Sở Thiên biết không phải ý đó, như vậy, là chỗ của mình? Trần Sở Thiên một trận kinh hỉ, trong tình cảnh này, tiểu hồ ly nói muốn về nhà, nói như vậy – cậu ấy đã chấp nhận anh rồi?

Nằm phía sau xe, Mạc Ngũ Luân biến trở lại thành người, sau khi đấu tranh với được tính, cậu gần như kiệt sức. Theo những lần xóc nảy của xe, cảm giác cọ xát giữa da thịt và ghế trên xe khiến Mạc Ngũ Luân cảm thấy ngọt ngào.

Muốn vô cùng, muốn vô cùng... Rõ ràng cảm thấy thẹn, nhưng thật sự lại rất khát vọng.

Trong thang máy, Mạc Ngũ Luân cơ hồ không còn sức để đứng vững, cậu yếu ớt dựa vào vách kim loại, Trần Sở Thiên nghĩ Mạc Ngũ Luân mệt, liền vươn tay ra ôm cậu. Ngay khoảnh khắc được ôm vào lòng, Mạc Ngũ Luân cơ hồ bị đánh bại, cậu nín chặt lấy quần áo Trần Sở Thiên, ngước đầu nhìn Trần Sở Thiên.

Phát hiện sắc mặt Mạc Ngũ Luân đỏ đến mức có chút dị thường, màu đỏ thậm chí lan dài xuống đến áo cậu, ngay cả mí mắt cũng đỏ, ánh mắt ngập nước, dẫn theo sự quyến rũ cùng hấp dẫn khó nói thành lời, môi khẽ nhếch, tiếng thở dốc tinh tế giống như đang thúc giục chuyện gì. Trần Sở Thiên thầm nghĩ hoặc.

“Tiểu Mạc, em làm sao vậy?”

Mạc Ngũ Luân cắn môi. Cậu sợ sẽ bật ra thành lời, nói rằng muốn Trần Sở Thiên ôm cậu, nói cậu muốn anh.

Vào đến cửa, Trần Sở Thiên đỡ Mạc Ngũ Luân nằm xuống sofa, anh nghi hoặc hỏi: “Tiểu Mạc, em khỏe không, muốn đi khám bác sĩ không? Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho tôi biết được không? Là thằng vô lại nào bắt em, em nói cho tôi biết, tôi lập tức đi bắt chúng nó lại.”

Mạc Ngũ Luân lắc lắc đầu, giữ chặt cổ tay Trần Sở Thiên không buông. Rất cực, rất cực thì cậu không thể không chế bản thân mình, cậu cầm lấy tay Trần Sở Thiên ấn lên giữa hai chân mình, bộ vị bị quần jean ôm chặt truyền đến một trận xúc cảm tuyệt vời, sau đó, Mạc Ngũ Luân liền cảm thấy quần lót mình ẩm ướt. Nhanh như vậy, hơn nữa lập tức lại có dấu hiệu khôi phục, Mạc Ngũ Luân muốn khóc.

Trầm Sở Thiên đã hiểu ra.

“Tiểu Mạc, bọn chúng cho em uống gì vậy?”

Mạc Ngữ Luân cúi đầu thật thấp, vai co lại, thoạt nhìn như thập phần bất lực.

Trầm Sở Thiên vươn tay nâng cằm Mạc Ngữ Luân lên, để cậu ngẩng đầu đối diện với anh, “Tiểu Mạc, không phải em làm sai, đừng để trong lòng, chuyện này không là gì cả.”

Nheo mắt lại, cọ cọ cái cằm nhỏ trong tay Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân theo bản năng liên tục làm động tác này. Hiện tại, bất kỳ sự tiếp xúc nào với thân thể đều làm cậu trầm mê.

Trầm Sở Thiên nâng tay đỡ lấy thắt lưng Trầm Sở Thiên, cởi nút quần jean của cậu, kéo khóa xuống, dưới cái nhìn chăm chăm đầy kinh hoàng của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên nói, “Được chúng bắt em uống kháng định rất mạnh. Tiểu Mạc, tôi không có ý ‘giấu đồ bím leo’, tôi chỉ muốn giúp em thôi.”

Thấy Mạc Ngữ Luân thùy hạ mi mắt, ngằm tỏ ra đồng ý, Trầm Sở Thiên nâng chân Mạc Ngữ Luân lên, sau đó anh cởi quần lót và quần jean của cậu ra. Thấy nửa người dưới lỏa lồ trong mắt Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân tự dối gạt mình mà nhắm chặt mắt lại.

Trầm Sở Thiên ngồi xuống sofa, sau đó để Mạc Ngữ Luân đưa lưng về phía anh, ngồi khóa trên đùi anh, tách hai chân ra, một tay ôm Mạc Ngữ Luân, nhẹ nhàng giữ chặt cậu, tay kia trượt xuống dưới, nhẹ nhàng cầm phân thân đã đứng thẳng của Mạc Ngữ Luân lên.

Trầm Sở Thiên là cảnh sát, bàn tay của người có tập võ có chút thô ráp ma xát làn da non mềm, Mạc Ngữ Luân rõ ràng cảm nhận được một cổ khoái cảm vừa ngứa lại vừa tê từ thắt lưng chạy thẳng lên gáy, thân thể đang khát khao được thỏa mãn, Mạc Ngữ Luân không khỏi bật lên những tiếng rên rỉ.

Trầm Sở Thiên ôn nhu trêu động, để an ủi, tư vị tuyệt vời làm cho Mạc Ngữ Luân như bị hãm sâu trong đó, cậu vẫn còn thấy chưa đủ, nửa khép hờ đôi mắt, hai tay tự động tham tiến vào trong áo, tự phủ lộng nhũ thủ của mình. Khoái cảm gần như tê liệt lan khắp toàn thân, Mạc Ngữ Luân theo bản năng vịn vịn thắt lưng, dùng móng ma xát đùi Trầm Sở Thiên.

Mạc Ngữ Luân cảm thấy thỏa mãn khi toàn bộ phương vị cậu muốn được âu yếm, cậu trầm mê trong đó, quên hết tất cả.

Ôm Mạc Ngữ Luân trong lòng, tâm tình Trầm Sở Thiên có chút phức tạp. Anh chưa từng thấy tính cách này của Mạc Ngữ Luân, tiểu hồ ly trong trí nhớ của anh cô độc lại quật cường, u buồn lại ngây thơ, nhìn thấy Mạc Ngữ Luân sa vào trong bể dục, tán mát ra vẻ đẹp dị thường của cậu, Trầm Sở Thiên thầm cảm thấy may mắn, tính cách này của tiểu hồ ly chỉ một mình anh biết, mà anh cũng sẽ không để bất kỳ ai có cơ hội nhìn thấy được.

Chỉ chốc lát, chất lỏng trắng tinh tiết ra trên ngón tay Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân sau khi phóng thích liền dựa vào khuỷu tay Trầm Sở Thiên thở dốc.

“Em khỏe không?” Trầm Sở Thiên nhẹ giọng hỏi, hơi thở thoảng qua lỗ tai Mạc Ngữ Luân, sau đó cả hai đồng thời phát hiện, phân thân vừa mới nhuyển xuống của Mạc Ngữ Luân lại có xu thế ngẩng đầu.

“Sao có thể như vậy...” Mạc Ngữ Luân nức nở hỏi, cậu phi thường hận bản thân mình, lại càng không muốn Trầm Sở Thiên nhìn thấy được mặt khác của mình.

“Hừ, không thể trách em được.”

“Tôi ghét như vậy, tôi ghét phải như vậy!” Mạc Ngữ Luân thống hận khi cậu phải lộ ra bản tính hảo *** của hồ ly.

“Đây là một phần của thiên tính, không cần cảm thấy nó gian ác.” Trầm Sở Thiên có ý an ủi Mạc Ngữ Luân.

“Nhưng tôi ghét, tôi ghét tôi bị thành như vậy!”

Tuy miệng nói như vậy, Mạc Ngữ Luân – dưới sự khống chế của dược hiệu – lại bắt đầu cọ xát trong lòng Trầm Sở Thiên. Dục vọng đã được thỏa mãn hai lần trước đó, nên cả người giờ đây có cảm giác trống rỗng.

“Ngoan, đừng khóc, đừng nghĩ nhiều, chỉ cần đem tôi thành giải được là tốt rồi, Ân, coi tôi như một viên thuốc là được.” Trầm Sở Thiên nói xong, đỡ Mạc Ngũ Luân nằm xuống sofa, cởi áo Mạc Ngũ Luân, sau đó anh cúi người xuống, hôn lên môi Mạc Ngũ Luân.

Nguyên bản chỉ muốn hôn để trấn an, Trầm Sở Thiên không ngờ rằng Mạc Ngũ Luân lập tức hôn cuồng loạn lên môi anh, không chỉ dùng sức mút lấy môi anh, còn đem đầu lưỡi trượt vào trong miệng Trầm Sở Thiên mà đảo, cái hôn nồng đậm bằng lưỡi như một điếu báo cho sự bùng nổ tạo thành tình cảm mãnh liệt, thân thể Trầm Sở Thiên cũng bắt đầu nóng lên.

Khi môi Trầm Sở Thiên lướt dọc theo từng đường cong thân thể của Mạc Ngũ Luân, lập tức anh nghe được tiếng lầm bầm nhỏ khoát hoạt của cậu, khi đầu lưỡi uốn vòng quanh nhũ thủ, liếm mút, thân thể Mạc Ngũ Luân nhất thời vặn vẹo kịch liệt hơn, tiếng lầm bầm nhỏ biến thành tiếng rên rỉ sáng khoái.

“Thật lớn, chỗ đó, thật thoải mái...”

Nguyên bản muốn âu yếm thân thể Mạc Ngũ Luân lâu hơn một chút, để cậu thả lỏng, nhưng Trầm Sở Thiên rất nhanh phát hiện ra, nhờ được lực và tác động của anh đã cực kỳ buông lỏng. Ngón tay khẽ ấn nơi cửa vào, chỗ đó rất mềm mại, giống như đang chờ đợi.

Tách hai chân Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên chậm rãi tiến vào thân thể Mạc Ngũ Luân. Một khắc bị xỏ xuyên, Mạc Ngũ Luân nhìn thấy được yêu thương cùng thương xót, đột nhiên cậu cảm thấy tất cả đều không là gì cả, nam nhân này có thể hiểu được cậu, lại càng có thể đối đãi khoan dung với cậu, trong sự ôm ấp của Trầm Sở Thiên, có thể phóng xuất tất cả những áp lực.

Vừa ấm áp lại vừa chặt chẽ bao vây, từ từ co lại, chôn vào thật sâu, Trầm Sở Thiên cảm thấy tư vị này tuyệt vời đến mức khó thể hình dung, thoải mái đến mức làm người ta quên đi tất cả.

Cảm giác trống rỗng của thân thể được lấp đầy, Mạc Ngũ Luân thỏa mãn đến muốn khóc, nội bích được ma xát, điểm kích tình nằm sâu trong cơ thể một lần lại một lần được chạm đến, cậu gần như muốn thét lên, vươn tay nắm chặt lấy cánh tay Trầm Sở Thiên.

“Ôm em, ôm em...” Mạc Ngũ Luân rên rỉ, thân thể được lấp đầy, da thịt cũng cảm nhận được đầy đủ, cậu kéo tay Trầm Sở Thiên vuốt ve chính mình.

Trầm Sở Thiên nằm sấp người xuống, một tay đỡ thắt lưng Mạc Ngũ Luân, để chân cậu gác lên khuỷu tay mình, tay kia âu yếm thân thể quang lỏa của Mạc Ngũ Luân.

“Như vậy, có thoải mái không?”

“Ân, rất lớn, vẫn muốn, vẫn muốn...”

Âu yếm toàn bộ phương vị làm Mạc Ngũ Luân rất nhanh đã đến cao trào, cậu liền bắn ra. Nhìn thấy bộ dáng rướm rướm nước mắt của Mạc Ngũ Luân khi đến cao trào, từng trận co rút trong nội bích cũng làm cho Trầm Sở Thiên bắn ra ngay sau đó, thống khoái tràn trề.

Thở dốc ôm lấy Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên khẽ hôn lên hai má cậu, Mạc Ngũ Luân khép hờ mắt, môi khẽ nhếch, liên tục thở dốc.

Tay vuốt ve thắt lưng Mạc Ngũ Luân, vuốt đến khi cậu phát ra một trận nỉ non, Trầm Sở Thiên hỏi bên tai Mạc Ngũ Luân: “Tiểu Mạc, đã kết giao bạn gái chưa?”

Mạc Ngũ Luân không còn sức trả lời, chỉ thật lòng lắc đầu. Trầm Sở Thiên hài lòng với đáp án này.

“Còn bạn trai?”

Vẫn là lắc đầu, Trầm Sở Thiên càng thêm vừa lòng.

“Từ giờ trở đi, em đã có bạn trai, hiểu chưa?” Trầm Sở Thiên nói.

Mạc Ngũ Luân mở mắt, thoáng nhìn Trầm Sở Thiên, gật gật đầu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Trầm Sở Thiên thỏa mãn trong lòng, sau khi nghỉ một chút anh phủ thêm quần áo, ôm Mạc Ngũ Luân vào phòng ngủ, sau đó vào phòng tắm lấy khăn bông trở ra, định lau thân thể bị dơ của Mạc Ngũ Luân. Khi

Trầm Sở Thiên quay lại phòng ngủ, liếc nhìn Mạc Ngữ Luân trên giường, chiếc khăn trên tay anh nhất thời rớt xuống đất.

Mạc Ngữ Luân đang dựa vào đầu giường, hai chân mở ra, hai tay cầm lấy phân thân trượt lên trượt xuống, ánh mắt khép hờ, cậu chìm đắm trong khoái cảm mà ngứa cổ, cong thắt lưng lên.

Nhìn bộ dáng yêu dã của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên gần như không biết làm gì tiếp theo, anh cũng thâm oán hận, mấy con hồ ly xấu xa kia rốt cuộc đã cho Mạc Ngữ Luân uống cái gì, cứ nhiên lợi hại như vậy, hoàn hảo Mạc Ngữ Luân trốn thoát được, nếu không, còn chưa biết sẽ bị bao nhiêu người...

Mạc Ngữ Luân thấy Trầm Sở Thiên, tự gạt mình lấy tay che mắt, nức nở, “Anh không nên nhìn, anh không nên nhìn!”

“Tiểu Mạc, được hiệu vẫn chưa hết sao?” Trầm Sở Thiên bước đến.

Mạc Ngữ Luân một tay vung vẩy, giống như làm vậy sẽ ngăn được Trầm Sở Thiên, tay kia vẫn đang tự âu yếm mình, “Em không biết, em ghét như vậy, em ghét em phải như vậy, anh đừng nhìn a...”

Trầm Sở Thiên không nói nữa, anh kéo hai tay Mạc Ngữ Luân ra, thân thể đang sa vào trong áy dục lập tức khao khát, Mạc Ngữ Luân thuận thế nhào vào trong lòng Trầm Sở Thiên, “Em muốn, thật sự thật sự khó chịu, muốn a...” Một bên nói một bên cọ cọ trong lòng Trầm Sở Thiên, một bàn tay trực tiếp vói vào trong quần lót Trầm Sở Thiên.

Một bên tự mình làm ra những hành động trơ trẽn, một bên Mạc Ngữ Luân lại không thể khống chế bản thân mình. Thật sự là do được hiệu sao? Lúc này, ngay chính cậu cảm hồ đồ, rõ ràng đã xuất vài lần, rõ ràng đã rất mệt mỏi đến không chịu nổi nữa, vì cái gì vẫn chưa ngừng được mà vẫn còn muốn? Hay là trong lòng cậu vẫn muốn để Trầm Sở Thiên ôm cậu, cho nên dựa vào sự phát tác của được hiệu mà tận lực vui trong lòng Trầm Sở Thiên cầu mong anh thỏa mãn mình.

Trầm Sở Thiên ôm Mạc Ngữ Luân, để cậu khóa gối nơi thắt lưng mình, giống như tâm ý tương thông, Mạc Ngữ Luân bấu chặt vai Trầm Sở Thiên chậm rãi ngồi xuống, thân thể có thể cảm nhận rõ ràng phân thân Trầm Sở Thiên đang từ từ tiến vào thân thể cậu, kết hợp vô cùng chặt chẽ, giống như thân này là của đôi phương, cảm giác thoải mái khiến cả hai đều phát ra tiếng rên rĩ.

Ngưng một chút để thân thể thích ứng, sau đó Mạc Ngữ Luân liền ôm chặt cổ Trầm Sở Thiên chủ động vặn vẹo thắt lưng, khoái cảm từ nơi kết hợp như một luồng điện lan truyền toàn thân, Mạc Ngữ Luân càng vặn vẹo điên cuồng hơn, đồng thời cũng hôn lên môi, hai má và bờ ngực Trầm Sở Thiên cuồng loạn hơn nữa.

“Thích, thật sự rất thích...”

Trầm Sở Thiên ôm lấy Mạc Ngữ Luân, bàn tay to lớn âu yếm trên người cậu, “Àn, anh cũng thích...”

Khoảnh khắc lên cao trào, Mạc Ngữ Luân cảm thấy, mặc kệ là tự chủ hay là gì đi nữa, tất cả đều biến mất, khoái cảm cực hạn trên thân thể thậm chí còn làm tâm trí hoàn toàn thả lỏng. Những ủy khuất, vũ nhục, thương tổn trước đây, cộng với khoái cảm làm cho người ta thẹn thùng ngay lúc này để thể hiện rõ mồn một, bắn ra trên người Trầm Sở Thiên, cậu không kiềm chế được xúc cảm mà bật khóc thành tiếng.

Trầm Sở Thiên kinh ngạc, vội vàng ôm chân dỗ dành: “Tiểu Mạc, đừng khóc, Tiểu Mạc, có phải anh làm em đau không?”

Mạc Ngữ Luân lắc lắc đầu, vẫn không ngừng khóc, sau khi ý thức được rõ ràng, cậu hiểu được vừa rồi cậu đã làm những gì, nghĩ rằng mình *** đáng như thế sẽ bị Trầm Sở Thiên chán ghét, Mạc Ngữ Luân thống hận bản thân mình.

Nhìn Mạc Ngữ Luân khóc đến mức nước mắt mũi tèm lem, Trầm Sở Thiên biết suy nghĩ của cậu, một cơn sóng cảm xúc bùng lên trong ngực Trầm Sở Thiên, còn mãnh liệt hơn sự đồng cảm cùng thương tiếc trước đây của anh dành cho cậu, đây chính là – tình yêu.

Khi giúp Mạc Ngữ Luân lau thân thể, cậu vẫn còn nức nở khóc, sau đó vì quá mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ. Nhìn nước mắt còn đọng lại của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên lấy tay nhẹ nhàng lau đi, nằm xuống phía sau ôm lấy cậu, đắp hảo chăn.

Sáng sớm, Mạc Ngũ Luân tỉnh giấc, mở đôi mắt còn cay xót, trong nháy mắt cậu thấy mê man – đây là ở đâu? Sau đó, trí nhớ về tối hôm qua liền ùn ùn kéo về khiến cậu tỉnh lại, đau đớn trong người vì một đêm phóng đảng đã nhắc cậu nhớ tất cả mọi chuyện phát sinh đêm qua.

Nhìn thấy Trầm Sở Thiên bên cạnh cũng đã tỉnh lại, đang ôn hòa nhìn cậu, Mạc Ngũ Luân theo bản năng chôn đầu vào trong chăn, chỉ để lộ ra ngón tay đang nín chặt lấy góc chăn.

“Tiểu Mạc, em khỏe không?” Trầm Sở Thiên hỏi, sau đó không để ý sự phản đối của Mạc Ngũ Luân mà kéo chăn xuống, vươn tay sờ sờ trán Mạc Ngũ Luân, “Có cảm thấy nhức đầu hay không, có khó chịu không? Anh không biết rốt cuộc em uống phải cái gì, nếu thấy không thoải mái thì nói với anh, anh sợ sẽ có di chứng gì đó.”

Mạc Ngũ Luân lắc lắc đầu tỏ ý không sao cả, sau đó lại giấu đầu vào trong chăn, Trầm Sở Thiên nhìn cậu y như con đà điểu liền cười không ngớt.

Mạc Ngũ Luân không biết nên đối mặt với Trầm Sở Thiên như thế nào, cậu rất xấu hổ, đêm qua cậu đã cuồng dã tác cầu Trầm Sở Thiên, hoàn toàn lộ rõ thiên tính hồ ly, cho dù Trầm Sở Thiên đã biết nguyên nhân, nhưng anh đã nghĩ gì? Đương nhiên, cùng anh làm rất thoải mái, rất tuyệt vời, có lẽ từ lúc mới quen biết anh thì trong tiềm thức đã muốn làm cùng anh, căn bản cậu không có sức chống cự với thân thể của chính cậu, đối với thân thể của anh cậu lại càng không có sức kháng cự.

Hai má tiểu hồ ly ửng đỏ, đối với mấy suy nghĩ vớ vẩn lúc sáng sớm của mình càng thêm chán ghét.

“Tiểu Mạc,” Trầm Sở Thiên lại kéo chăn tiểu hồ ly ra lần nữa, “Em có đói bụng không, có muốn ăn gì hay không? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

Mạc Ngũ Luân sờ sờ bụng, thật sự đói, ngày hôm qua làm kịch liệt như thế mà. Nghĩ đến đây, cậu lại chui vào trong chăn, hận không thể tự đánh mình mấy cái.

Trầm Sở Thiên biết tiểu hồ ly ngượng, anh cười rồi đứng dậy, sau đó đi đánh răng rửa mặt rồi chuẩn bị bữa sáng.

Dựa vào thành giường uống sữa, Mạc Ngũ Luân nhướng mắt nhìn nhìn Trầm Sở Thiên, phát hiện vẻ mặt của anh phi thường tự nhiên, nhất thời không biết phải nói gì.

Đến khi Trầm Sở Thiên ngồi xuống bên cạnh, rót cốc Mạc Ngũ Luân mới mở miệng, “Anh, anh không, không đi làm?” cậu nghĩ nếu Trầm Sở Thiên rời đi, cậu có thể hảo hảo suy nghĩ một chút.

“Sao vậy, đó là câu đầu tiên em muốn nói với anh sao?” Trầm Sở Thiên cố tình lộ nét mặt ‘anh cảm thấy thương tâm’, nhưng ngay lập tức thu liễm biểu tình, còn thật tâm nói với Mạc Ngũ Luân: “Nếu em muốn làm cho anh, hoặc chúng ta, quên đi chuyện đêm qua, thì anh có thể nói với anh – không bao giờ. Tiểu Mạc, anh thích em, anh đơn giản chỉ là thích con người của em, đừng vì mình là hồ ly, cũng đừng vì thiên tính hồ ly gì gì đó mà lo sợ anh sẽ không thích. Anh thích tiểu hồ ly của anh, và anh tin tưởng tiểu hồ ly của anh.”

Mạc Ngũ Luân nghe xong, trong lòng liền ấm áp, cậu nghĩ nghĩ, rồi gật gật đầu, vẫn im lặng. Trầm Sở Thiên hiểu rõ, trong lòng Mạc Ngũ Luân đã xác định, chuyện phát sinh đêm qua có chút đột ngột, để tiểu hồ ly có thêm thời gian suy nghĩ cũng được, ít ra, thời gian có thể giảm bớt căng thẳng do chuyện phát sinh đêm qua tạo nên.

“Em muốn ra ngoài một chút.” Mạc Ngũ Luân nói.

“Àn.” Trầm Sở Thiên từ ngăn tủ nơi đầu giường lấy ra một vật, “Cái này cho em.”

Mạc Ngũ Luân vừa nhìn thấy, là một chiếc khuyên tai màu bạc hình hạt đậu, cậu không khỏi nâng tay sờ sờ lỗ tai, Trầm Sở Thiên đưa ra lên, tự mình đeo chiếc khuyên cho Mạc Ngũ Luân, “Mang nó theo, đó là bùa hộ mệnh.”

Trầm Sở Thiên không nói hết sự thật, khuyên tai này là anh nhờ phòng kỹ thuật cảnh cục làm. Thực tế là dụng cụ truy tìm. Trầm Sở Thiên sợ Mạc Ngũ Luân sẽ bị tộc nhân bắt về, anh chuẩn bị sẵn một cái máy dò tìm kiểu khuyên tai, tuy rằng giữa bọn họ có cảm ứng về tâm linh, nhưng Trầm Sở Thiên lo mình sẽ phản ứng chậm, đợi đến khi anh tìm được Mạc Ngũ Luân thì có thể đã xảy ra những chuyện không thể cứu vãn được nữa. Nên dùng máy dò tìm sẽ nhanh hơn, như vậy ngay lập tức Trầm Sở Thiên sẽ lấy được bản đồ từ

điện thoại đi động, tìm được vị trí của Mạc Ngũ Luân. Kết quả, còn chưa sử dụng, thì Mạc Ngũ Luân đã bị bắt, Trầm Sở Thiên chỉ muốn Mạc Ngũ Luân nhanh nhanh đeo nó lên.

Sờ sờ khuyên tai, nơi vành tai còn lưu giữ xúc cảm từ ngón tay Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân nhẹ giọng nói, “Em muốn ra ngoài một chút.”

“Ân. Cẩn thận nhé.”

“Em biết.”

7. Chương 7

Thay quần áo xong, Mạc Ngũ Luân liền bước ra ngoài. Trầm Sở Thiên đương nhiên không yên lòng, anh gọi điện thoại đến cảnh cục, sau đó đi theo Mạc Ngũ Luân.

Nhìn bóng Mạc Ngũ Luân chậm chậm bước trên đường, dáng người gầy guộc nhỏ bé, quần áo có chút rộng, Trầm Sở Thiên nghĩ, sau khi ở chung nhất định sẽ đem tiểu hồ ly dưỡng cho mập lên một chút.

Mạc Ngũ Luân bước đi vô định, cậu chỉ muốn đến một nơi nào đó yên tĩnh không có Trầm Sở Thiên, cân nhắc về chuyện sau này rồi sẽ làm gì. Nguyên bản thật sự là định sẽ trả lời Trầm Sở Thiên muốn kết giao hay không, không nghĩ tới trước khi nói ra đã xảy ra chuyện như vậy. Nếu không đồng ý kết giao, Mạc Ngũ Luân không thể nói được những lời trái ngược với lương tâm, hơn nữa, cậu lại thích Trầm Sở Thiên như vậy kia mà; nhưng nếu đồng ý kết giao, có bị nghĩ rằng dựa vào chuyện trên giường mà uy hiếp hay không? Mạc Ngũ Luân biết Trầm Sở Thiên sẽ không nghĩ như vậy, nhưng nhớ đến đêm qua cuồng dã mê loạn như vậy, cậu vẫn cảm thấy có chút ít không dễ chịu trong lòng.

Cứ đi tới rồi đi tới, Mạc Ngũ Luân đến một khu vui chơi, cậu nhớ đến tuổi thơ của mình. Tiểu hồ ly không cha không mẹ bị đuổi đi, không thể kết bạn cùng đồng loại, các nhóm yêu thú khác thì lại khinh thường gia tộc hồ ly chỉ biết kinh doanh về tình sắc, luôn luôn cô đơn lẻ loi. Cậu quá nhỏ, căn bản không có cách nào nuôi được bản thân, đàn phải biến thành hồ ly lưu lạc khắp nơi, khi đói khát cùng cực phải lục thùng rác kiếm thức ăn, riết rồi thành thói quen. Cho đến một ngày, ở ngay cạnh thùng rác gặp được Trầm Sở Thiên.

Nghĩ đến Trầm Sở Thiên, biểu tình Mạc Ngũ Luân trở nên ôn hòa hơn. Sau đó, cậu bước vào khu vui chơi, nhìn ngắm mọi thứ xung quanh, khi còn nhỏ cậu đã vô cùng hy vọng được đến khu vui chơi này, nhưng chỉ có thể đứng bên ngoài hâm mộ nhìn những đứa nhỏ khác chơi đùa trong tiếng cười rộn ràng của cha mẹ, tiểu hồ ly tự ti và cô đơn căn bản không có dũng khí bước vào trong. Bây giờ đã trưởng thành, Mạc Ngũ Luân đối với bánh xe đu quay, trò chơi cướp biển đã mất đi hứng thú, nhưng, từ trong đáy lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Trầm Sở Thiên bước theo sau Mạc Ngũ Luân, dừng lại trước bánh xe đu quay và vòng xoay ngựa gỗ, anh có thể cảm nhận được tâm Mạc Ngũ Luân đang khẽ xót xa, anh thật sự rất muốn bước đến ôm thật chặt lấy Mạc Ngũ Luân.

Đi một vòng hết khu vui chơi, Mạc Ngũ Luân phát hiện sắc trời có chút tối, cậu cũng đã mệt, nên từ từ quay trở về, một quán kem ven đường thu hút ánh mắt cậu. Mạc Ngũ Luân rất thích ăn kem, vì không bao giờ dư dả nên rất ít khi được ăn, cậu nhìn thấy, muốn mua, moi móc trong túi nhưng không có tiền. Mạc Ngũ Luân không khỏi cười khổ, cậu đã bao giờ có tiền đâu.

Lúc này, một thân ảnh xuất hiện bên cạnh, Mạc Ngũ Luân quay đầu lại, nhận ra Trầm Sở Thiên, cậu có chút kinh ngạc, nguyên lai Trầm Sở Thiên vẫn luôn đi theo cậu, lập tức Mạc Ngũ Luân thấy ngỡ ngàng, nói như vậy, này giờ cậu làm chuyện gì đều bị Trầm Sở Thiên nhìn thấy hết.

Trầm Sở Thiên mua một cây kem vị táo, đưa cho Mạc Ngũ Luân, Mạc Ngũ Luân nhận lấy. Cậu hơi ngạc nhiên, vì sao Trầm Sở Thiên biết cậu thích vị táo. Nghĩ rằng giữa hai người có lẽ thật sự tâm ý tương thông, Mạc Ngũ Luân cũng không còn ngạc nhiên khi thấy Trầm Sở Thiên có thể biết được những chuyện này.

Trầm Sở Thiên kéo tay Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân ngoan ngoãn đi theo anh, vừa đi vừa liếm cây kem có màu xanh nhạt cầm trên tay. Đi được một lúc, Mạc Ngữ Luân phát hiện họ đang đứng trước một tòa nhà, cậu vừa ngước lên nhìn, nhất thời ngây dại.

Là nơi đăng ký hộ khẩu, nói chính xác, là phòng đăng lý hộ khẩu đặc biệt, cũng chính là nơi đăng ký dành cho người và yêu thú. Khi đã đăng ký xong, người và yêu thú được coi như chính thức kết hôn, được pháp luật bảo vệ và được hưởng mọi quyền lợi liên quan giống như quan hệ hôn nhân giữa người và người.

Ngẩng đầu lên, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy Trầm Sở Thiên, cậu không biết nên nói gì, có chút mơ màng, lại có chút do dự.

“Sao vậy, không định đi vào sao?” Trầm Sở Thiên cười hỏi, nụ cười ấm áp làm cho tâm Mạc Ngữ Luân dậy sóng.

“Anh thật sự...”

“Đúng vậy.”

“Nhưng, tôi là hồ ly a.”

Trầm Sở Thiên cười cười xấu xa, “Anh đã sớm biết.”

Trong mắt Mạc Ngữ Luân toát lên nét u buồn, “Tôi... tôi là hồ ly, là một hồ ly háo sắc, một tạp chủng hồ ly, không cha không mẹ, chưa từng đi học một ngày nào, cái gì cũng không biết, rất ngốc, hơn nữa...”

Trầm Sở Thiên ấn nhẹ ngón trỏ lên môi Mạc Ngữ Luân, ý nói cậu không cần phải nói gì thêm nữa, sau đó nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, “Những chuyện đó đâu có liên quan gì? Anh thích em a, lý do như vậy là đủ rồi. Vì sao em cứ luôn mặc cảm? Vì sao chứ? Đi theo anh như vậy em thấy khó xử sao, là vì lời ra tiếng vào của người ta? Đã nói em cứ dựa vào anh, như dựa vào cây đại thụ vậy. A, nếu anh thật có thể làm một đại thụ che chắn tất cả gió mưa cho em, anh sẽ rất hạnh phúc. Tiểu Mạc, yêu một người, sẽ chịu trách nhiệm với người đó, sẽ quan tâm đến người đó, sẽ mang đến cuộc sống hạnh phúc, ấm áp và yên bình cho người đó. Anh hy vọng có thể mang đến cho em một gia đình, cho em một cuộc sống mà em hằng mong muốn.”

Mạc Ngữ Luân nghe Trầm Sở Thiên nói, những giọt nước mắt ứa ra đọng lại trên mi, cậu cố gắng chớp chớp mắt, quay mặt sang, dùng vạt áo của Trầm Sở Thiên lau nước mắt mình, cậu không muốn khóc trước mặt Trầm Sở Thiên.

“Tiểu Mạc ngốc...” Trầm Sở Thiên đặt cằm mình lên đầu Mạc Ngữ Luân, thở dài thật sâu, “Tiểu Mạc ngốc của anh...”

“Tôi là hồ ly, nhưng là hỗn huyết hồ ly, mang một phần tư huyết thống của cẩu, nhưng bản tính của tôi là của hồ ly, hồ ly...” Mạc Ngữ Luân lẩm bẩm nho nhỏ, như tự nói với chính mình, lại giống như đang nói với Trầm Sở Thiên.

“Anh yêu em.”

“Anh không khinh chê tôi?”

“Anh còn sợ em sẽ ghét bỏ anh, anh là kẻ thô kệch, đôi khi không biết khéo léo là gì, anh sợ sẽ không hiểu hết lòng em. Hơn nữa anh cũng có nhiều khuyết điểm, tính tình anh nóng nảy, lớn tiếng, khi ngủ còn ngáy... Ách, đây là do các anh em nói lại, nhưng cho đến giờ anh cũng chưa từng nghe thấy anh ngáy bao giờ.”

Mạc Ngữ Luân bị câu nói cuối cùng làm cho bật cười, sau đó xấu hổ lấy tay che mắt lại.

“Vậy cuối cùng có muốn đi theo anh hay không?” Thanh âm của Trầm Sở Thiên thật nhỏ, ngữ khí có điểm ủy khuất, dùng ánh mắt giống một con chó nhỏ vừa như lấy lòng vừa như tội nghiệp nhìn Mạc Ngữ Luân.

“Muốn...”

“Chúng ta đi đăng ký.”

“Thật không?”

“Thật. Như vậy, em sẽ chính thức là tiểu hồ ly của anh.”

Mạc Ngũ Luân gật gật đầu, đây là khát vọng lớn nhất từ sâu tận đáy lòng cậu, sau khi nhập hộ khẩu, cậu sẽ chỉ là người của Trầm Sở Thiên, là người mà nam nhân kia yêu thương, hơn nữa, cậu sẽ chính thức thoát khỏi những ràng buộc của Mạc gia, là một người tự do.

“Người nhà của anh...” Mạc Ngũ Luân nói, đây cũng là một trong những vấn đề cậu lo lắng.

“Yên tâm, anh sẽ dẫn em đi gặp họ.”

“Có được không?”

“Gạo đã nấu thành cơm, đừng lo.” Trầm Sở Thiên cười tiêu sái, thái độ của anh cũng ảnh hưởng đến Mạc Ngũ Luân, Mạc Ngũ Luân cũng nở nụ cười, nắm lấy tay Trầm Sở Thiên.

“Còn có, em không có chứng minh thư, em chỉ có giấy chứng nhận tạm thời, toàn bộ giấy khai sinh, chứng minh thư đều bị tộc nhân giữ hết...” Mạc Ngũ Luân lại nhớ đến một vấn đề khác.

“Không sợ, anh có cách.” Trầm Sở Thiên nháy mắt với Mạc Ngũ Luân, sau đó liền dẫn cậu đi thẳng vào phòng đăng ký hộ tịch.

Ở quầy đăng ký hộ tịch, Trầm Sở Thiên đưa hồ sơ chứng nhận của anh ra, sau đó lại thì thầm một trận với nhân viên đăng ký một cách lộ liễu, tiếp theo anh kéo Mạc Ngũ Luân qua phòng họp ngồi chờ.

Một lúc sau, có nhân viên nghiệp vụ đến mời hai người đi chụp hình, lưu vân tay và trao ấn, lại điền thêm một vài bản kê khai, cuối cùng, giấy chứng nhận nhập hộ khẩu của hai người cũng làm xong.

“Thế nào? Rất hiệu quả đi.” Trầm Sở Thiên cầm giấy chứng nhận, có chút đắc ý nói.

Mạc Ngũ Luân biết Trầm Sở Thiên chắc chắn đã lợi dụng thân phận cảnh sát đi đường tắt, cậu liếc anh một cái.

“Anh giúp em xin cấp một chứng minh thư khác, một tháng nữa mới có.”

“Cái trước kia...” Mạc Ngũ Luân nhớ giấy chứng nhận vẫn còn nằm trong tay tộc nhân.

“Tự động trở thành đồ bỏ.”

Trước khi rời phòng đăng ký hộ tịch, Trầm Sở Thiên lấy từ trong áo khoác ra một vật, là một cái vòng cổ, được thắt lại một cách tinh tế từ những sợi tơ màu đen, trên đó đính một khối ngân sức hình đầu rồng, trên ngân sức có khắc những ký hiệu kỳ quái. Trầm Sở Thiên đeo chiếc vòng lên cổ Mạc Ngũ Luân, Mạc Ngũ Luân nâng tay vuốt ve ngân sức, sau đó nhìn Trầm Sở Thiên như muốn hỏi.

“Đây là của mẹ anh, là bùa hộ mệnh, mẹ anh nói vật này đã thỉnh Âm Dương sư làm phép, rất linh nghiệm,” nói xong, Trầm Sở Thiên cười cười, “Tặng em rất thích hợp.”

“Không, là của anh...” Mạc Ngũ Luân vội vàng nói, ngay sau đó dưới ánh mắt chăm chăm của Trầm Sở Thiên liền nuốt mấy lời còn lại xuống.

Trầm Sở Thiên dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Mạc Ngũ Luân, anh tin Mạc Ngũ Luân hiểu được vì sao anh tặng bùa hộ mệnh đó cho cậu. Đối với Trầm Sở Thiên, bình an của người mình yêu còn lớn hơn chính bản thân anh. Khẽ nâng tay lau đi mồ hôi trên trán Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên nói: “Đi thôi.”

“Àn.”

“Tiếp theo em muốn đi đâu?”

Mạc Ngũ Luân suy nghĩ một chút, “Về nhà.”

Trầm Sở Thiên vui vẻ cười, “Hảo, chúng ta về nhà.” Anh nắm lấy tay Mạc Ngũ Luân, dắt cậu ly khai phòng đăng ký hộ tịch.

Cả thành phố chìm trong sắc vàng của hoàng hôn, hai thân ảnh thân thiết gắn bó cùng bước về nhà.

Đến tối, Trầm Sở Thiên bàn bạc với Mạc Ngũ Luân, “Anh muốn sửa nhà lại một chút, em thấy sao?”

“Em nghe theo anh.”

“Chỗ này rất đơn giản,” Trầm Sở Thiên nhìn quanh phòng khách, “Trước kia anh chỉ có một mình, công việc cũng nhiều, cũng ít để ý. Bây giờ đã là của cả hai, sửa lại nhà mới, sắp xếp lại một chút, em thấy sao?”

“Em nghe lời anh.”

Trầm Sở Thiên cười rộ lên, nâng tay vuốt tóc Mạc Ngữ Luân, “Tiểu Mạc, em thật đáng yêu.”

“Trong lúc sửa chữa, chúng ta sẽ ở đâu?” Mạc Ngữ Luân nghĩ đến vấn đề khác.

“Ở khách sạn là được.”

Mạc Ngữ Luân còn đang suy nghĩ không biết Trầm Sở Thiên sẽ nói đến nhà cha mẹ ở hay không, vừa nghe nói sẽ ở khách sạn, cậu thầm nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt, nhưng cậu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng đến gặp cha mẹ Trầm Sở Thiên.

Trầm Sở Thiên lấy thẻ tín dụng ra đưa cho Mạc Ngữ Luân, “Ban ngày anh còn phải đi làm, chuyện sửa sang em toàn quyền quyết định, ừ.” Bằng lòng để Mạc Ngữ Luân quyết định, Trầm Sở Thiên hy vọng có thể mang đến một ngôi nhà mới khiến cậu hài lòng.

Lo sợ Mạc Ngữ Luân sẽ cảm thấy xấu hổ, Trầm Sở Thiên cố tình tắm rửa thật lậu, anh muốn chờ đến khi Mạc Ngữ Luân ngủ rồi mới vào. Đến khi Trầm Sở Thiên bước vào phòng, Mạc Ngữ Luân dường như đã ngủ say, nhìn dáng ngủ cuộn người, hai chân cong gập lại, hai tay ôm bụng, lưng dựa sát vào tường, trong lòng Trầm Sở Thiên đột nhiên cảm thấy chua xót. Anh biết đó là thói quen khi ngủ của Mạc Ngữ Luân để tự bảo vệ mình, cậu lo sợ không biết khi nào tộc nhân sẽ bắt được cậu, sợ bọn chúng thừa lúc cậu ngủ sẽ giết cậu, thương tổn cậu.

Trầm Sở Thiên nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh Mạc Ngữ Luân, sau đó ôm lấy cậu, nhiệt độ cơ thể cũng tự nhiên thu hút Mạc Ngữ Luân nhích người sát qua, nhìn Mạc Ngữ Luân đang rúc vào lòng mình, Trầm Sở Thiên thầm quyết định sau này nhất định sẽ mang đến cảm giác an toàn cho cậu.

Sáng hôm sau, Mạc Ngữ Luân và Trầm Sở Thiên gần như thức giấc cùng lúc, nhìn bộ dáng mông lung vừa mới tỉnh dậy của đối phương, hai người đều cảm thấy có chút ngượng ngùng lại thấy rất ấm áp. Ngủ được hơi thở khiến cậu say mê từ trên người Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân buông rụt rè, chủ động nhào vào lòng Trầm Sở Thiên, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng Trầm Sở Thiên. Trầm Sở Thiên bị hành động này làm cho mừng rỡ đến phát điên.

Nhớ đến chuyện đêm trước, đã có những ân ái nồng nàn làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy giữa cậu và Trầm Sở Thiên đã không còn khoảng cách nào nữa, lúc đó cả hai dường như đã rất rất quen thuộc, cậu không kìm được lòng kéo vạt áo sơ mi Trầm Sở Thiên xuống, nhắm mắt lại, khẽ dán khuôn mặt mình lên.

Nhìn tiểu hồ ly đáng yêu làm nũng trong lòng mình, Trầm Sở Thiên cảm nhận được một tình yêu sâu sắc, anh ôm Mạc Ngữ Luân thật chặt, khẽ hôn lên tai Mạc Ngữ Luân. Sự thân mật khi vành tai và tóc mai chạm vào nhau khiến cả hai đều cảm thấy cả thế giới trở nên ngọt ngào hơn.

Trên đường đi làm, Trầm Sở Thiên cảm thấy mình như đang bay. Vừa mới ngồi vào chỗ của mình, cục trưởng cảnh sát thành phố Hương Đảo liền gọi điện cho Trầm Sở Thiên, bảo anh đến văn phòng của ông ngay lập tức.

“Tìm con?” Trầm Sở Thiên gõ cửa bước vào, sau đó liền tùy tiện ngồi xuống chiếc ghế đối diện với bàn cục trưởng.

“Hôm qua nhà người đã đi đăng ký kết hôn?” Cục trưởng hỏi thẳng.

“A, ngài biết rồi.” Ngữ khí Trầm Sở Thiên thật bình thản, giống như là một chuyện bình thường, như là đến chợ đêm ăn tôm nướng.

“Chuyện lớn như vậy, con cứ nhiên không báo trước!” Cục trưởng nhướng mày, nổi giận hệt.

“Đây là chuyện của con a.” Trầm Sở Thiên ngược nhìn trời, nâng tay ngoáy ngoáy hai lỗ tai.

“Con... thái độ của con là gì đây!”

“Nếu ngay cả chuyện này mà con cũng không được tự chủ, con sống còn ý nghĩa gì nữa.” Trần Sở Thiên dẹp bỏ sắc mặt đùa giỡn, nghiêm túc nói.

Cục trưởng sững sốt, sau đó chột dạ chuyển chuyển nhãn châu, “Nhưng... nhưng... con vẫn có thể bàn bạc với ta một chút.”

“Con thích Tiểu Mặc.”

“Cậu ta là hồ ly, còn là nam.”

“Thì sao, nếu ngài biết con đăng ký, cũng đã điều tra cậu ta rồi, cậu ta là hảo hồ ly.” Trần Sở Thiên nói xong, nhìn Cục trưởng một chút, “Trước đây không phải đã nói, chỉ cần con ổn định cuộc sống, sống cùng ai cũng được kia mà.”

Chân mày cục trưởng lại nhíu chặt, “Đó là... đó là vì lúc đó nhà người cứ lông bông, căn bản không ra dáng là người muốn thành gia lập nghiệp, thật sự là cho chúng ta lo lắng, chúng ta mới nói như vậy, nhưng bây giờ...”

“Như thế nào, hiện tại không muốn thừa nhận những lời mình đã nói?”

Cục trưởng nhìn thấy căn bản là không thể lay chuyển được anh, muốn nói gì đó, cuối cùng lại nuốt trở vào, “Ai, con... đứa nhỏ này, ta phải bắt con làm gì bây giờ a.”

“Mẹ chắc chắn sẽ không phản đối, ngài cũng sẽ đồng ý đi. Con đối với Tiểu Mặc là thật lòng, chúng con sẽ sống chung thật tốt, cha yên tâm.” Trần Sở Thiên chân thành nói.

“Khụ, hồ ly Mặc gia, con nha...”

“Hồ ly Mặc gia thì sao?” Trần Sở Thiên cảm thấy trong câu nói của Cục trưởng có ý gì đó, anh truy vấn.

Cục trưởng nheo mắt, không trả lời ngay, Trần Sở Thiên biết ông thừa nước đục thả câu, cố tình kích ông: “Thân thể Tiểu Mặc ngay cả Lãnh Tinh Hồn cũng không biết nhiều, khẳng định cha cũng không biết được bao nhiêu.”

“Ai nói, Âm Dương sư không biết, không có nghĩa người khác cũng không biết.” Quả nhiên, cục trưởng trúng kế.

“Vậy cha nói thử coi.” Trần Sở Thiên cũng rất muốn biết người nhà Mạc Ngũ Luân là ai, cho dù những hồ ly kia không nhận cậu, khi dễ cậu, nhưng, người đã cho cậu sinh mệnh, Trần Sở Thiên vẫn muốn biết đó là ai.

“Chuyện này... ta cũng biết chút ít.” Cục trưởng sờ sờ cằm.

“Đừng thừa nước đục thả câu, nói nhanh đi!”

“Con gấp cái gì?” Cục trưởng trừng mắt, đối diện với Trần Sở Thiên.

“Không nói thì con đi đây.” Trần Sở Thiên giả bộ như muốn đi.

“Con... con... hiếm khi con đến đây, gấp cái gì, uống một tách trà đã.” Cục trưởng nói, sau đó đi pha hai tách trà mang đến.

“Ai muốn uống trà trong văn phòng cha.” Miệng nói vậy, nhưng Trần Sở Thiên vẫn cầm lấy tách, “Ngô, trà mới cũng không tệ, ngửi thấy rất thơm, con nhớ cha vẫn thích Thiết Quan Âm.”

Cục trưởng hừ một tiếng, sau đó quay lại đề cũ, “Cha biết một chuyện – mẹ của Mạc Ngũ Luân chính là Monica, nàng ta, con đã từng nghe qua đi.”

“Là bà ta!” Trần Sở Thiên không khỏi kinh hô, đó là người phụ nữ mạnh mẽ nổi tiếng trong giới yêu thú, thân là cảnh sát yêu thú, Trần Sở Thiên cũng đã từng nghe đến danh tiếng của bà ta.

“Mạc gia mở những hộp đêm, đó là mô hình kinh doanh có nguồn lợi rất lớn. Vì tranh quyền đoạt lợi, bên ngoài thì gia tộc này có sự nghiệp lớn, thế lực hùng hậu. Nhưng thực tế, mỗi người đều có những toan tính nhỏ nhặt. Hồ ly trời sinh đa nghi, nội bộ vẫn luôn bất hòa, mà cảnh sát cũng lợi dụng điểm này, khéo léo dẫn dắt để khống chế thế lực bọn họ, bảo trì thế cân bằng.”

“Đừng dài dòng, nói vô trọng tâm!”

“Hừ!” Cục trưởng trừng mắt liếc Trầm Sở Thiên, “Monica là một nữ nhân tài giỏi, đại khí, can đảm, có nghĩa khí, bộ dáng của nàng rất xinh đẹp, có mị công của hồ ly, hiện tại nắm trong tay ba hộp đêm kinh doanh rất phát đạt, trong gia tộc cũng có địa vị. Trước đây, nàng đã từng là tình nhân của một hắc đạo đại ca, nữ nhân là có thủ đoạn, theo nam nhân kia được vài năm, mọi tiền đương nhiên không cần nói đến, nàng còn nhận được nhân mạch rất tốt. Mọi chuyện nàng làm đều ổn thỏa, sau khi chia tay, nam nhân kia vẫn còn quan tâm đến nàng, vì vậy, nàng đi lại trên giang hồ cũng khá thuận lợi.

“Vẫn không nói đến vấn đề chính.” Trầm Sở Thiên nhún mày.

“Con từ từ mà nghe,” Cục trưởng liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên một cái, tiếp tục chậm rãi nói, “Yêu thú hồ ly kết hôn rất ít, căn bản bọn họ không tin vào tình yêu. Rất lâu trước đây, khi Monica vẫn là thiếu nữ, nàng nhận thức một nam nhân, nga không, một yêu thú, nam nhân kia là hỗn huyết giữa cẩu và hồ ly, tựa hồ còn có quan hệ thân thích với Mạc gia. Nghe nói bộ dáng người nọ cũng không tệ, tính tình ôn nhu, rất biết quan tâm chăm sóc Monica, Monica thiếu nữ rơi vào lưới tình, nàng yêu nam nhân kia, thậm chí còn lên kế hoạch kết hôn, còn hoài đứa nhỏ với nam nhân đó. Không ngờ nam nhân kia lại là kẻ lừa tình lừa tiền, hất bỏ rơi Monica, cuồn sạch tiền bỏ trốn. Mạc gia treo giải thưởng bắt hắn, nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được.”

“Cho đến giờ, chỉ có hồ ly bọn họ đùa giỡn tình cảm người khác, cư nhiên cũng có hồ ly bị lừa, sự kiện đó gây ồn ào rất lớn trong nội bộ Mạc thị, gia tộc hồ ly vì nó mà cảm thấy vô cùng nhục nhã, chuyện Monica bị người ta lừa cho mất cả tiền lẫn tình không bị truyền ra ngoài, nhưng Monica bị người trong tộc chê cười rất lâu. Trong Mạc gia có người ghen tỵ với năng lực của Monica, tìm cách đối phó nàng, bắt được việc này làm yếu điểm của nàng, chính vì vậy Monica mất đi sự tín nhiệm của tộc trưởng, bằng không, bây giờ nàng không chỉ sở hữu ba hộp đêm thôi đâu.”

Cục trưởng nhấp một ngụm trà, nói tiếp: “Sau khi nam nhân kia rời đi không bao lâu, Monica nói rằng ra nước ngoài du lịch, đi gần hai năm, sau đó mang theo một tiểu nam anh trở về, chính là Mạc Ngữ Luân. Bên ngoài đều đồn đại Tiểu Mạc chính là hài tử của Monica và nam nhân kia, nhưng Monica không nhận, nói là tiểu hài tử nàng nhận nuôi. Khi đứa nhỏ được ba tuổi thì đuổi nó ra ngoài, không muốn nghe cũng không muốn nhắc đến. Có người từng đem tiểu hài tử uy hiếp nàng, ý muốn lợi dụng để khống chế Monica, Monica cũng không động tâm, cũng không theo sự điều khiển. Chuyện về Mạc Ngữ Luân, Monica làm đến tuyệt tình, sau này, rốt cuộc Tiểu Mạc có phải là con của nàng hay không, năm kia nàng đã bỏ đứa nhỏ đang mang trong bụng hay không, đều là bí ẩn.”

“Tiểu Mạc...” Trầm Sở Thiên nghe được chuyện cũ, kinh ngạc đến ngẩn người.

Nguyên lai, đây là thân thể của Mạc Ngữ Luân, cậu có một người mẹ lạnh lùng và thủ đoạn, cũng có một người cha lừa đảo. Nghĩ đến mẹ của Mạc Ngữ Luân vì yêu mà mang thai cậu, Trầm Sở Thiên cảm thấy vui mừng, cậu cũng không phải là hài tử được sinh ra sau chuyện tình một đêm của nhóm hồ ly; nghĩ đến Mạc Ngữ Luân sau khi sinh ra lại bị mẹ hất hủi, xem như người lạ, Trầm Sở Thiên lại cảm thấy đau lòng. Nữ nhân kia, cư nhiên có thể ác độc đến mức đứng nhìn Mạc Ngữ Luân bị đuổi đi, bị khi dễ trong nhiều năm như vậy.

Thật lâu sau, Trầm Sở Thiên mới hít một hơi, đứng lên, “Con đi đây.”

“Di, a, ở lại tâm sự một chút nữa.” Cục trưởng giữ lại.

“Không phải cha đã nói xong rồi sao?”

Cục trưởng trừng mắt, “Xú tiểu tử, liền như vậy thì không còn muốn nghe ta nói nữa.”

“Con đi làm việc, làm việc.” Trầm Sở Thiên nói, lộ ra biểu tình ‘Con làm việc mà cha còn không cao hứng sao’, đẩy tách trà trước mặt ra, “Lần sai sẽ tặng trà Ô Long cho cha.”

“Con... con... con đừng nghĩ dùng trà ngon là có thể hối lộ ta, Trầm... Trầm... Trầm Sở Thiên! Con... Xú tiểu tử...”

8. Chương 8

Tối về đến nhà, Trầm Sở Thiên thấy Mạc Ngữ Luân đeo tạp dề vụng xoay xở vụng về trong nhà bếp, nhớ đến những gì Cục trưởng đã nói lúc sáng, Trầm Sở Thiên định tạm thời sẽ không nói cho Mạc Ngữ Luân biết thân thế của cậu. Cậu biết rồi thì sao? Cha thì tìm không thấy, mẹ thì không nhận mặt. Ánh mắt Trầm Sở Thiên nhìn Mạc Ngữ Luân càng thêm yêu thương.

Phát hiện Trầm Sở Thiên ôn nhu khác thường với cậu, Mạc Ngữ Luân có chút khó hiểu, nên đến khi ăn cơm, cậu cố tình hỏi: “Anh... chắc không nhanh như vậy mà đã làm gì có lỗi với em đúng không?”

Trầm Sở Thiên thót bụng, anh sợ Mạc Ngữ Luân đã phát hiện ra chuyện gì, anh không muốn cậu biết, anh sợ sự thật sẽ khiến Mạc Ngữ Luân thương tâm

“Anh... anh có sao đâu? Anh không làm gì sai hết.” Trầm Sở Thiên buông đũa, gơ hai tay lên như đầu hàng.

“Nếu không làm chuyện gì có lỗi với em, sao anh...” Mạc Ngữ Luân cũng không nói tiếp, cậu muốn nói – vì sao lại chịu chuộc, vì sao lại ôn nhu với em như vậy.

“Anh luôn đối với em rất tốt mà.” Trầm Sở Thiên giải thích, lộ ra biểu tình của một nam nhân tốt luôn yêu chiều vợ.

Mạc Ngữ Luân bị Trầm Sở Thiên làm cho bật cười, cậu tiếp tục ăn cơm, Trầm Sở Thiên thâm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người chính thức cùng một chỗ, có rất nhiều thói quen cần hòa hợp, Mạc Ngữ Luân phát hiện Trầm Sở Thiên còn chu đáo hơn so với trước đây, anh để ý quan sát cậu, sau đó kiểm soát cậu, cho cậu sự ôn nhu, quan tâm đến tâm tư của cậu; mà Mạc Ngữ Luân cũng đối xử với Trầm Sở Thiên y như vậy, hai người đều cố gắng điều chỉnh để hòa hợp với đối phương, một đời sống hôn nhân như vậy làm Mạc Ngữ Luân cảm thấy hài lòng, trong cuộc sống luôn có những niềm vui bất ngờ.

Trầm Sở Thiên nói chuyện kết hôn của anh với nhóm đồng nghiệp, tổ chức liên hoan. Sau đó, chuyện Mạc Ngữ Luân trở thành hồ ly của Trầm gia được truyền ra ngoài, Mạc Ngữ Luân đi lại trên phố, cậu bỗng thấy không còn sợ hãi, mà đám tay chân Mạc gia cũng không thấy xuất hiện, khiến Mạc Ngữ Luân cảm thấy cậu như một chú chim nhỏ được bay lượn giữa trời xanh.

Nhận được giấy chứng minh mới, Mạc Ngữ Luân vui mừng cất cẩn thận, bây giờ cậu không còn phải lo lắng nữa, có thể đường hoàng đi xin việc, đi học bổ túc.

Nguyện vọng của Mạc Ngữ Luân là được đi học, tiếc rằng kiến thức căn bản của cậu hơi kém, nên trước tiên cậu mua sách về, tự bổ sung những kiến thức căn bản từ trên mạng.

Trừ bỏ mỗi ngày đúng giờ lên mạng học bài, công việc của cậu còn có – sửa lại phòng ở.

Hai người tạm thời chuyển vào ở trong khách sạn, mỗi ngày Trầm Sở Thiên đi làm, một mình Mạc Ngữ Luân khắp các cửa hàng mua sắm vật dụng. Ban đầu, Mạc Ngữ Luân chỉ muốn sửa nhà tắm cho rộng thêm một chút, lại mua thêm vài vật dụng, sau đó mua một ngọn đèn trang trí, rèm vải và vân vân, nhưng cậu mua đến không thể ngừng tay.

Mạc Ngữ Luân nhìn thấy một bức ảnh chụp chiếc bánh ngọt, thêm chảy nước miếng, cậu mua một cái lò nướng, dự định sẽ học nấu ăn, rồi dưới sự giới thiệu nhiệt tình của nhân viên bán hàng mua thêm cái máy pha cà phê, máy ép trái cây, sau đó lại bị bộ đồ ăn bằng pha lê long lánh thu hút, nên mua tất cả, cuối cùng đem đồ dùng trong bếp đổi mới toàn bộ.

Công ty nội thất giao giường đến tận nhà, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy chiếc giường king size kiểu cổ điển thì thập phần hài lòng, cậu vẫn thích loại giường kiểu dáng châu Âu, trụ ở bốn góc có thể hạ màn xuống, ngủ trên đó nhất định sẽ có cảm giác an toàn. Nằm xuống chiếc giường lớn, hai gò má dán xuống tấm drap, Mạc Ngữ Luân nhin không được ôm chặt gối đầu lăn lộn một cách vui vẻ.

Cảm giác có nhà, nguyên lai chính là như vậy.

Sau khi xếp những đồ vật nội thất được bổ sung vào đúng chỗ, Mạc Ngữ Luân bắt đầu sửa sang lại quần áo Trầm Sở Thiên, cậu đem những bộ đã cũ, mòn sòn vứt tất cả, sau đó kéo Trầm Sở Thiên xuống phố mua đồ mới, nào là áo sơ mi, áo khoác, áo lạnh, rồi mua thêm quần dài, thắt lưng, còn mua cả giày đá banh và vớ, đương nhiên Trầm Sở Thiên cũng mua thêm đồ mới cho Mạc Ngữ Luân.

Nhìn áo mơ mi mới được xếp gọn trong tủ quần áo, Trầm Sở Thiên chọc: “Em định biến anh thành người mẫu, hay thành ‘Kent’...”

Mạc Ngữ Luân biết ‘Kent’ là tên bạn trai của búp bê Barbie, cậu nhìn nhìn Trầm Sở Thiên, còn nói rất chân thành: “Bộ dáng anh đẹp trai hơn hẳn nhiều.”

Rời khách sạn chuyển về sống trong ngôi nhà đã đổi mới hoàn toàn, Mạc Ngữ Luân đợi Trầm Sở Thiên khen ngợi, phần thưởng cậu nhận được là một nụ hôn thâm thiết của anh.

Thích cảm giác mua sắm, nên sau khi mua thức ăn Mạc Ngữ Luân vẫn thường vào những cửa hàng trên phố, tìm những vật dụng cậu mơ ước. Cậu không phát hiện được đám tay chân Mạc gia đã xuất hiện, nghĩ rằng bọn chúng nhất định đã biết chuyện hắt kết hôn, trong lòng Mạc Ngữ Luân tràn ngập cảm giác tự do, rất cục cậu có thể tự nhiên bước đi trên phố, mà không cần phải lo lắng chuẩn bị sẽ có người nào đó từ một góc khuất nhảy ra khi dễ cậu.

Ô Mễ và Lãnh Tinh Hồn là nhóm đầu tiên đến mừng tân gia, Mạc Ngữ Luân mang cả phê sữa thơm phức cùng trái dâu dãi khách.

Để ý thấy Lãnh Tinh Hồn cứ nhìn cậu cười cười, Mạc Ngữ Luân hơi đỏ mặt, tìm cớ dẫn Ô Mễ tham quan ngôi nhà, kéo y ly khai phòng khách.

“Bạn già, cuộc sống tân hôn thế nào?” Lãnh Tinh Hồn cười hỏi.

“Thập phần tốt đẹp.” Trầm Sở Thiên đắc ý rung chân, còn cố ý đẩy tới đẩy lui, Lãnh Tinh Hồn nhịn không được đá một cái, khiến anh la lên: “Ừ!”

“Bài trí không tồi, so với cái gọi là phong cách giản dị trong thời gian làm người đàn ông độc thân của cậu thì cứng cõi hơn nhiều.”

“Đương nhiên, hiện tại có cảm giác là gia đình hơn đúng không?”

“Dẫn cậu ta về chưa?” Lãnh Tinh Hồn hỏi

“Đang tính dẫn cậu ấy về gặp cha mẹ.”

Ở bên kia, Ô Mễ thấy chiếc giường lớn do Mạc Ngữ Luân mua, kêu lên một tiếng, “A...”

Mạc Ngữ Luân đột nhiên ngưng, cậu hy vọng Ô Mễ sẽ không hiểu lầm.

“Thiệt là đã nha,” Ô Mễ vuốt vuốt tấm màn treo, “Lúc ngủ thì thả xuống sao?”

“Ừ.”

“Có khó chịu không?”

“Không, ngủ trong màn thì an ổn hơn.”

“Vậy a,” Ô Mễ gật đầu, “Công việc của Trầm đại ca bận rộn như vậy, anh ấy cần được ngủ ngon.”

Mạc Ngữ Luân gật đầu liên tục tỏ vẻ đồng ý.

“Nội thất trong nhà thật sự xa hoa nga.” Ô Mễ so sánh thời kỳ độc thân của Trầm Sở Thiên mà cảm thán.

Câu nói vô tình của Ô Mễ làm Mạc Ngữ Luân suy nghĩ, khách ra về rồi, cậu ngồi trên sofa lo lắng suy nghĩ. Đúng vậy, mua sắm thêm những vật dụng đã vượt xa dự đoán, Mạc Ngữ Luân chỉ kiểm sơ qua, thậm chí còn chưa cộg tất cả chi phí lại, nghĩ đến tính cách ham thích hư vinh của hồ ly, thói quen thích hào nhoáng bên ngoài, Mạc Ngữ Luân đột nhiên cảm thấy khó chịu trong lòng, cho dù không muốn nhìn thẳng vào sự thật, cố tình tránh né, thì cậu – vẫn là hồ ly.

Để ý thấy vẻ mặt sầu não của Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên bước đến ngồi xuống bên cạnh, kéo cậu ôm vào lòng để đầu cậu tựa vào ngực anh, “Tiểu Mạc, em làm sao vậy?”

“Anh, thật sự anh có thích không?” Mạc Ngũ Luân ngược mắt, nhìn Trầm Sở Thiên từ bên dưới.

“Đương nhiên rồi.”

“Anh không thấy là quá xa hoa, quá đẹp, quá...”

Trầm Sở Thiên khẽ nhún mày, anh vốn tưởng Mạc Ngũ Luân hỏi anh có thích cậu ấy không, thì ra không phải như vậy, “Áo sơ mi mới của em sao? Không đẹp.”

“Ai hỏi anh chuyện đó, em muốn hỏi, anh có thể trang trí trong nhà quá đẹp, quá xa xỉ. Em... em cũng chưa tính tổng cộng là bao nhiêu tiền...” Mạc Ngũ Luân bất an nói nhỏ.

“Sẽ không a, anh cảm thấy rất tốt, có phong cách cổ điển, dù sao em cũng không mua quá nhiều.”

“Em...” Mạc Ngũ Luân hơi hối hận, tuy rằng những món đồ kia là do cậu rất thích nên mới mua, nhưng hiện tại lại thấy hối hận, có lẽ lúc trước nên mua những món đơn giản hơn một chút, chứ không phải chọn những món cổ điển gì đó.

Trầm Sở Thiên xoa đầu Mạc Ngũ Luân, “Tiểu Mạc ngốc, mình thích là tốt rồi, nhà của mình mà, mình thích như thế nào là trang trí như thế đó. Cho dù chúng ta sơn nhà tẩm thành màu hồng, thì cũng là chuyện của chúng ta. Về phần xài tiền, dù sao thì anh kiếm tiền cũng để cho em, chỉ vậy thôi.”

“Em... em... Em thấy cái gì đẹp đẹp liền thích, cái gì lung linh liền thích, nhịn không được muốn mua ngay, hồ ly là như vậy, yêu thích hư vinh, hào nhoáng, hơn nữa...”

“Được rồi,” Trầm Sở Thiên ngăn Mạc Ngũ Luân lại, không để cậu nói tiếp, “Em chỉ cần trả lời anh một vấn đề là được rồi.”

“Cái gì?” Đôi mắt đen láy của Mạc Ngũ Luân nhìn Trầm Sở Thiên.

“Em có cảm thấy anh đẹp đến mức nhịn không được liền mua không?”

“Di...” Thấy biểu tình Trầm Sở Thiên đang từ nghiêm túc thoáng cái đã chuyển qua mặt quỷ, Mạc Ngũ Luân đánh lên tay anh, “Em đang nói chuyện nghiêm túc với anh.”

“Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc với em.” Trầm Sở Thiên buông tay.

“Hừ!” Biết không còn cách nào nói chuyện tiếp, cũng đã hiểu được tâm ý đối phương, Mạc Ngũ Luân cũng không nói tiếp nữa.

“Tiểu Mạc, cuối tuần này, anh muốn dẫn em về nhà.” Trầm Sở Thiên nói ra dự định của mình.

“A!” Mạc Ngũ Luân giật mình, biết sớm hay muộn cũng đến ngày này, nhưng khi đến rồi Mạc Ngũ Luân vẫn cảm thấy sợ hãi.

“Yên tâm, người nhà anh sẽ không phản đối.”

Nghe Trầm Sở Thiên nói như vậy, cảm giác bất an của tiểu hồ ly vẫn y nguyên đến cuối tuần.

Theo sau Trầm Sở Thiên bước vào Trầm gia, Mạc Ngũ Luân thấp thỏm lo lắng, ngay cả đầu cũng không dám ngước lên.

“Tụi con về rồi.” Trầm Sở Thiên tùy tiện tiện hô lên.

“Sở Thiên!” Một tiếng kêu nghe dễ thương, nữ nhân xinh đẹp từ phòng trong chạy ra, ôm lấy cổ Trầm Sở Thiên.

“Nghệt thở, buông.” Trầm Sở Thiên bối rối vùng vẫy thoát ra, mở to mắt nhìn nữ nhân, “Đừng có vừa thấy mặt liền nhào đến ôm được không.”

Nữ Nhân miệng nói “Được”, buông tay ra, ánh mắt niêm nở nhìn chăm chăm Trầm Sở Thiên, sau đó, nàng nhìn Mạc Ngũ Luân đang trốn phía sau Trầm Sở Thiên, “A, đây là Tiểu Mạc đi.”

“Ân.”

Nữ nhân xinh đẹp thét lên một tiếng chói tai, sau đó nhào đến ôm lấy Mạc Ngữ Luân, nàng có dáng người nhỏ nhắn đáng yêu giống búp bê, bị nữ sinh ôm chặt như vậy, Mạc Ngữ Luân không khỏi đỏ mặt.

“Yêu, Tiểu Mạc đáng yêu.” Nữ nhân vuốt mái tóc đen mềm mại của Mạc Ngữ Luân, khuôn mặt tươi cười.

Mạc Ngữ Luân lên đánh giá nữ nhân, tuổi nàng còn rất trẻ, bộ dáng giống như khoảng hai mươi, dung mạo xinh đẹp, mái tóc xoăn nhuộm thành màu café dùng kẹp tóc kẹp lại, mặc bộ quần áo ở nhà thất nơ, quả thực giống y như búp bê Barbie. Trong lòng Mạc Ngữ Luân tràn đầy nghi hoặc, cậu đã từng nghe Ô Mễ nói Trầm gia trừ bỏ cha mẹ thì còn một người, như vậy nữ nhân này là....

Đang suy tư, một nam nhân khác bước ra, khu một tiếng, làm ba người trong phòng khách chú ý.

Đó là nam nhân trung niên, dáng người trung bình, khuôn mặt tròn tròn có hàng ria mép nhỏ, tướng mạo có chút tương tự Trầm Sở Thiên, nhưng nếu đem nam nhân có tướng mạo có chút giống ‘chiêu tài miêu’ và Trầm Sở Thiên cao lớn anh tuấn ra so sánh, thật sự phải cần một chút tưởng tượng. Nhìn khuôn mặt đó, Mạc Ngữ Luân đột nhiên cảm thấy hình như đã từng gặp qua.

“Ngài là... Cục trưởng!” Mạc Ngữ Luân thốt lên, cậu nhớ ra, khuôn mặt này đã từng xuất hiện trên báo, vì tướng mạo có chút đặc biệt nên cậu nhớ kỹ, đúng vậy, ông chính là người cao nhất trong cảnh cục thành phố – Cục trưởng Cục cảnh sát.

“Ân. Tiểu Mạc, không thể gọi là Cục trưởng, phải gọi là ba.” Trầm Sở Thiên hừ một tiếng, chỉ bảo.

Mạc Ngữ Luân liền mở to mắt.

“Ba... Ba...”

“Ân.” Cục trưởng, cũng chính cha của Trầm Sở Thiên, gật gật đầu, sau đó ngồi xuống sofa. Mạc Ngữ Luân nhìn ông, lúc này mới phát hiện ông có vài phần bộ dáng của một vị trưởng bối.

“Rốt cục mi cũng biết đường về nhà rồi.” Cha Trầm bắt mồm lên tiếng.

“Con bận phá án, giờ mới có thời gian rảnh rỗi, đâu phải ba không biết.”

“Xú tiểu tử, lúc nào mi cũng có lý do.”

Trầm Sở Thiên cũng không hơn thua với cha, kéo Mạc Ngữ Luân đến đứng đối diện với ‘Barbie’, “Tiểu Mạc, đây là mẹ anh.”

Mạc Ngữ Luân ngạc nhiên đến ngây người, trăm triệu lần cậu cũng không nghĩ mẹ Trầm Sở Thiên lại trẻ như thế. Trong tưởng tượng của Mạc Ngữ Luân, mẹ của Trầm Sở Thiên hẳn phải gần trung niên, hơi mập, là người phụ nữ thành thị bình thường, kết quả, cư nhiên lại là chị gái nhỏ nhắn xinh đẹp trước mắt, nói nàng mà em gái của Trầm Sở Thiên thì không sai biệt lắm.

“Mẹ.” Mạc Ngữ Luân thưa.

“A, ngoan.” Mẹ Trầm cười tươi như hoa, “Đến đây, Tiểu Mạc, ngồi xuống, để mẹ chuẩn bị điểm tâm cho các con, Sở Thiên, ăn cơm tối rồi hãy đi, nếu muốn thì ngủ lại cũng được.”

Mẹ Trầm cười nói rồi đi. Ngồi bên cạnh cha Trầm, Mạc Ngữ Luân tự nhiên căng thẳng, cậu ngồi ngay ngắn, tay cũng ngoan ngoãn đặt lên đùi.

Cha Trầm nhìn Mạc Ngữ Luân từ đầu đến chân một lần, hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Mẹ Trầm mang trà bánh ra, sau đó ngồi xuống cạnh Mạc Ngữ Luân, nắm chặt tay Mạc Ngữ Luân, “Tiểu Mạc, để mẹ hảo hảo nhìn con một cái.”

Dưới cái nhìn chăm chú của mẹ Trầm, Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, sau đó nàng bị Trầm Sở Thiên kéo ra, “Mẹ, có cái gì đẹp hơn đâu, mỗi ngày mẹ đều soi gương chẳng lẽ vẫn chưa thấy đủ?”

“Di, tiểu tử, mẹ ngắm một chút thì sao? Con không cần bá đạo như vậy chứ?”

Nghe Trầm Sở Thiên cùng mẹ anh lời qua tiếng lại, trong lòng Mạc Ngữ Luân hâm mộ không thôi, cậu chưa từng có cơ hội được như vậy.

Bên cạnh mẹ Trầm được một lúc, Mạc Ngữ Luân bỗng cảm thấy nàng có chút khác biệt, không, đương nhiên không nói về cá tính của nàng, mà là... chung quy vẫn cảm thấy nàng không giống lắm.

“Tiểu Mạc, con cảm thấy được không?”

“A...” Mạc Ngữ Luân không biết phải nói như thế nào.

“Chúng ta a, là cùng loại nga.”

Một lần nữa Mạc Ngữ Luân mở to mắt nhìn, quả nhiên, suy đoán của cậu là chính xác, mẹ của Trầm Sở Thiên không phải như bình thường, mà giống như Mạc Ngữ Luân, là yêu thú.

“Ta là hải âu.” Mẹ Trầm kiêu ngạo nói.

Mạc Ngữ Luân ‘A’ một tiếng, mẹ Trầm Sở Thiên là yêu thú, như vậy vẻ ngoài trẻ trung của nàng cũng không kỳ lạ lắm. Mạc Ngữ Luân vừa rồi cũng đoán nàng có thể là bồ câu, lại cảm thấy không giống lắm, bồ câu thường yếu đuối một chút, mà mẹ Trầm lại làm người ta có cảm giác hoạt bát, dũng cảm, nguyên lai nàng chính là hải âu luôn quyết liệt giữa biển cả.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa mẹ Trầm và Mạc Ngữ Luân được kéo lại gần hơn, nàng trở nên thân thiện hơn trong mắt cậu.

“Vậy Trầm Sở Thiên...” Mạc Ngữ Luân nhin không được nhìn Trầm Sở Thiên.

“Nó, nó không được di truyền của mẹ, nó và anh nó chỉ được một chút gen lặn, bọn nó giống ba hơn. Bất quá, diện mạo bọn nó đều giống ta.” Mẹ Trầm vươn tay phải ra, dùng ngón trỏ so với ngón cái có ý như ‘một chút’.

Lúc này, thần sắc trên mặt Cục trưởng lộ ra sự ngưng ngừ.

Thái độ của Mạc Ngữ Luân tự nhiên hơn rất nhiều, bắt đầu nói chuyện với mẹ Trầm, rất nhanh cậu liền phát hiện, Cục trưởng đại nhân nghiêm nghị nguyên lai là thê nô, ông đối với hải âu yêu thú rất thương yêu.

Cả nhà đang nói chuyện, anh cả Trầm gia đã trở về. Y có bộ dáng phi thường giống Trầm Sở Thiên, thân hình cao lớn, mày kiếm mắt sáng, tuấn lãng đến nỗi làm người khác mê muội, nhưng khí chất cả hai lại không giống nhau. Trầm Sở Thiên kế thừa tính hoạt bát của mẹ, lạc quan và cởi mở, mà đại ca Trầm gia, anh ta nghiêm cẩn khác thường, đoan chính, hướng nội, không nói nhiều lời. Nếu nói Trầm Sở Thiên làm người ta cảm thấy thoải mái, thì đại ca Trầm gia có thể dùng tảng đá để hình dung, anh ta là một tảng đá.

Lúc ăn cơm, cha Trầm gấp một cái đùi gà đặt vào trong chén Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân biết, đây là ông tỏ ý chấp thuận.

Đêm đã khuya, Trầm Sở Thiên phải đi, mẹ Trầm kéo Mạc Ngữ Luân qua một bên, “Tiểu Mạc, mong con hảo hảo chiếu cố Sở Thiên, trước đây Sở Thiên như thế nào cũng không chịu yên ổn, thực sự làm người ta lo lắng. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng nó cũng thành gia.”

“Anh ấy chiếu cố con nhiều hơn.”

Mẹ Trầm vươn tay vào trong áo Mạc Ngữ Luân, đem vòng cổ Mạc Ngữ Luân đeo nhẹ nhàng rút ra, nhìn nhìn. Mạc Ngữ Luân biết bùa hộ mệnh đó là mẹ Trầm cho Trầm Sở Thiên, hiện tại, anh đưa cho cậu. Ôm Mạc Ngữ Luân gât gao, mẹ Trầm chân thành nói: “Hãy làm bùa hộ mệnh cho nó thay chúng ta.”

“Àn.”

Ngồi trong xe về nhà, Trầm Sở Thiên nói với Mạc Ngữ Luân: “Mẹ anh là hải âu, họ của nàng là Mực, là gia tộc hải âu kinh doanh ngọc trai, trong nhà có nuôi ngọc trai, còn có nhà máy gia công ngọc trai và công ty thiết kế trang sức, lại nói mẹ anh cũng là thiên kim đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, sau đó gả cho cha anh.”

“Tình cảm của họ rất tốt.”

“Đúng vậy.” Trầm Sở Thiên nói xong liền Mạc Ngữ Luân qua kính chiếu hậu, “Trầm gia có truyền thống yêu chiều vợ.”

“Thật đúng là không biết Cục trưởng kết hôn với yêu thú.”

“Địa vị của cha anh khác bình thường, không nên tiết lộ chuyện này.”

“Anh của anh, trước đây anh chưa nói qua.”

“Tăng đá đó có gì hay để nói.”

Nghe Trầm Sở Thiên nói về anh trai anh như vậy, Mạc Ngữ Luân bật cười, “Anh ấy cũng là cảnh sát đi.”

“Đúng, anh ta ở khoa thứ bảy.”

“Di, làm gì có khoa thứ bảy.” Hiện tại, trong cảnh sát hoặc quân đội có phòng nào Mạc Ngữ Luân đã biết rất rõ, cậu không khỏi phản đối.

“Đó là một khoa mà người ngoài không biết được.”

“Có một khoa thần bí như vậy, có phải là khoa bí mật không?”

“Linh – dị – khoa.” Trầm Sở Thiên nói từng từ, “Anh trai anh a, chuyên giao tiếp với quỷ, rất lợi hại đi. Thể chất của anh ta đặc biệt, thông linh.”

“A...” Mạc Ngữ Luân lại mở to mắt nhìn, miệng hé mở, như thế nào cũng không tin được.

Nguyên lai người của Trầm gia, mỗi người đều đặc biệt như vậy.

“Em không tin...”

Trầm Sở Thiên bật cười, “Yêu, tin hay không, dù sao anh cũng tin mấy chuyện anh ta nói linh tinh quái quỷ gì đó. Bất quá a, em đã biết chuyện trong nhà anh, hiện tại cảm thấy, là một hồ ly yêu thú cũng không có gì đặc biệt đi.”

Đúng, Mạc Ngữ Luân thừa nhận trong lòng, thật sự là như vậy.

9. Chương 9

Khi Mạc Ngữ Luân đang dần thích nghi với cuộc sống hiện tại, cậu không hề biết rằng, người của Mạc gia không hoàn toàn buông tha cậu.

Tại phòng họp nhỏ trong một hộp đêm xa hoa ở thành phố Hương Đảo, mười mấy hồ ly yêu thú phụ trách việc kinh doanh trong tộc của Mạc thị, đang bàn bạc những vấn đề kinh doanh cho quý sau.

Cuộc họp kéo dài được một lúc, đám hồ ly bắt đầu nói về những vấn đề khác.

“Nghe nói, gần đây trong tộc có đưa kết hôn cùng con người.”

“Ân, tao biết.”

“Tiểu tạp chủng thật cũng biết cách.” Khi người nói ra những lời này, thì ánh mắt đang hướng về nữ nhân ngồi nghiêm chỉnh nơi góc bàn.

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy để cho nó đi?”

“Không thể thay đổi được gì đâu, nó đăng ký với cảnh sát yêu thú, sao, mày định chọc vào Trầm Sở Thiên lợi hại đó hả? Trước khi muốn đấu với hắn thì tốt nhất hiểu biết kỹ càng, đừng để chết rồi cũng không biết mình chết như thế nào.”

Mọi người nói qua nói lại với nhau ra vẻ như tán gẫu, kỳ thật mỗi câu đều chỉ hướng về phía Monica.

Rốt cục, có đứa không kiềm chế được, nói với Monica, “Cô không có ý kiến gì sao?”

“Không.” Monica lạnh lùng trả lời.

“Nó, Tiểu Mặc, chính là đứa con yêu quý của cô, còn có, mỗi lần bắt nó về, lẽ ra là muốn cho người hảo hảo dạy dỗ cơ thể nó một chút, kết quả toàn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nó toàn trốn được, sao lại có chuyện kẻ sách đột nhiên đổ xuống? Nghe nói tay chân của cô có đi qua...”

Sắc mặt Monica trầm xuống, “Không có bằng chứng thì tốt nhất đừng nói lung tung.”

“Hừ, cô đừng tưởng bọn tôi không biết, cô có quan tâm đến nó! Tuy không có bằng chứng, bắt quá tại sao mỗi lần bắt được nó về liền xảy ra vài chuyện nhỏ nhặt ngoài ý muốn, sau đó để nó chạy trốn, chuyện này trong lòng cô biết rõ!” Có người gần như gào thét lên.

“Ông có ý gì...” Sắc mặt Monica bắt đầu ác liệt hơn.

“Hừ, cô thả nó đi, còn không phải vì nó là con của cô. Năm đó, chính cô không nghe gia tộc khuyên nhủ, đi yêu con chó săn kia, cuối cùng thì sao? Không phải nó cũng rũ bỏ cô mà đi, kết quả còn để lại thêm một tiểu tạo chủng! Tình yêu, tình yêu là cái gì? Tình yêu chỉ là thứ vô nghĩa! Chính cô biết rất rõ! Chính cô là một thất bại, còn muốn thành toàn cho kẻ khác? Chính mình bị chê cười còn chưa đủ, cô còn muốn để đứa con của cô đi theo lối mòn của mình? Ngu ngốc! Vận mệnh hồ ly chúng ta chính là theo nghiệp này! Thúc thời đi, nhanh chóng dạy dỗ Tiểu Mặc, cho nó xuất hiện để kinh doanh. Điều kiện của con cô tốt như vậy, vừa đẹp vừa quyến rũ, trời sinh là một nam sủng quý giá, không mau đem ra kiếm tiền thì còn đợi gì nữa?”

Nghe lại chuyện cũ, bàn tay Monica đặt trên bàn đã xiết lại, xiết rồi lại buông, buông rồi lại xiết chặt, thật vất vả mới kiềm được cơn giận, sau đó nàng thản nhiên cười lạnh: “Hừ, đừng trách tôi không cảnh cáo ông trước, nói chuyện là phải có bằng chứng, ông có bằng chứng không? Thủ đoạn của tôi, ông biết được hết sao? Không hề! Thấy ông quan tâm tôi như vậy, nhất cử nhất động của tôi, ông đều chú ý, tôi không nói ‘cảm ơn’ đâu. Bắt quá a, chuyện của tôi không cần ông quan tâm, muốn quan tâm giúp tôi, không bằng suy nghĩ làm cách nào dạy dỗ cho tốt công chúa và thiếu gia của ông đi, hừ, dựa vào mấy cái tiêu chuẩn đó, ra đứng đường còn ngại ảnh hưởng đến bộ mặt của thành phố!”

Những lời nói ác độc của Monica làm đối thủ chảy mồ hôi hột, tức giận đến nói không được, tiếp đó Monica còn nói với tộc trưởng: “Nếu vấn đề thảo luận đã thay đổi thì tôi phải đi, tôi còn có những chuyện khác phải xử lý, không có thời gian rảnh rỗi ở chỗ này ngồi chơi nhá. Việc kinh doanh ở hộp đêm của tôi rất tốt, công việc rất nhiều, tối nay còn có khách quý đến, tôi phải đến sớm một chút để chuẩn bị đón tiếp. Tôi cũng không giống mấy người kia, có thể không quan tâm đến việc kinh doanh.” Nói xong nàng đứng lên, cúi chào tộc trưởng, xoay người bước đi, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt ganh ghét oán hận của đám người đằng sau.

Tộc trưởng đương nhiệm của Mạc thị bộ tộc – Mạc Ngũ Phi, lạnh lùng nhìn chằm chằm Monica, đồng thời cũng coi thường đám tộc nhân đang châu đầu bàn tán kia.

Sau khi tan họp, ba hồ ly hóa thành nhân hình tụ lại trong một phòng họp nhỏ khác thấp giọng nói chuyện.

“Nàng ta chưa bao giờ chịu thừa nhận!”

“Vô nghĩa, đổi lại là mày, mày chịu thừa nhận sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Hừ, nhiều năm như vậy, muốn dùng chuyện đứa con để đập đổ nàng mà vẫn không thành công. Thật đáng giận!”

“Tộc trưởng đã không còn tin nhiệm nàng.”

“Tin nhiệm cái đầu mày! Ta nghĩ chỉ vì những hộp đêm của nàng, hộp đêm nằm trong tay nàng ta!” Nam nhân cuối cùng cũng nói ra mục đích.

“Vậy bây giờ phải làm sao?”

Nam nhân bị hỏi cấn rằng, gương mặt xinh đẹp bắt đầu nhăn nhúm lại, “Tiểu tạp chủng, đã tìm được chỗ dựa vững chắc, hừ, không thể để nó may mắn như vậy, cho dù là đánh để trút giận cũng được, ta cũng không muốn để nó gặp may mắn như thế.”

“Đại ca, mấy năm nay anh vẫn cho người làm phiền, bắt nạt tiểu tạp chủng, nhưng nó vẫn thoát được, cuối cùng hẳn vẫn không quay về a.”

“Vốn nghĩ muốn ép nàng ta đem đứa con về làm sinh ý, để Monica cảm thấy nhục nhã, kết quả vẫn không thành công. Tính tình tiểu tử kia cũng giống mẹ nó, vừa đáng ghét vừa cứng đầu.”

“Vận khí của tiểu tạp chủng còn đặc biệt hảo, mỗi lần bắt được nó về, nó luôn có thể trốn thoát. Lần trước cho người bắt nó, định phục thuốc để kẻ khác thượng nó, kết quả được hiệu chỉ phát tác phân nửa, cuối cùng vẫn để nó chạy thoát.”

Có người nói nhỏ: “Khẳng định là Monica cho người làm, chắc chắn là nàng ta vẫn luôn âm thầm bảo hộ tiểu tạp chủng.”

“Đúng, tao cũng cảm thấy như vậy, cuối cùng tiểu tạp chủng luôn trốn thoát an toàn.”

“Hừ!” Tên hồ ly được gọi là đại ca hung hăng hừ một tiếng, “Dù sao cũng đã đến nước này, cho người đi bắt tiểu tạp chủng về, hung hăng dạy dỗ nó một lần! Nhớ đến cái mặt của Monica kia tao vẫn còn tức! Hận chết nàng ta! Không đối phó được với nàng, ta liền đánh con nàng, coi như trút cái giận trong lòng!”

Lúc này Mạc Ngữ Luân cũng không biết những nguy cơ đang rình rập cậu, lại càng không biết bao nhiêu năm qua cậu bị khi dễ, bị đánh, bị bắt về tộc buộc bán mình, đều là do có người ganh ghét với địa vị và năng lực của mẹ cậu, đăm đối thủ vì muốn tấn công mẹ ruột cậu, nên trước sau vẫn không chịu buông tha cậu.

Hiện tại Mạc Ngữ Luân vẫn đang chìm đắm trong hạnh phúc của cuộc sống tân hôn. Từ sau khi nhập hộ khẩu, hai người bắt đầu ngủ cùng nhau, lần làm tình tiếp theo cũng đến rất tự nhiên, mà có lần thứ hai, những lần sau đó đều bắt đầu dễ dàng hơn.

Trước kia, mỗi khi ngủ Mạc Ngữ Luân luôn dựa lưng sát vào tường, cuộn tròn người lại, tay ôm trước ngực, đầu gối che bụng, đó là vì muốn sinh tồn, cậu luôn bị xúc phạm, sống không ổn định, lưu lạc khắp nơi, cuộc sống bất an và không an toàn tạo thành thói quen khi ngủ này, hơn nữa cậu ngủ không an ổn, lo sợ bị bắt, luôn giật mình thức dậy, luôn bị thiếu ngủ, cơ thể cũng không khỏe. Sau khi có giường mới, Trầm Sở Thiên lo Mạc Ngữ Luân dựa lưng vào tường ngủ sẽ bị cảm lạnh, nên cố tình mua thêm nệm dựa lưng và gối ôm, để Mạc Ngữ Luân dựa vào ngủ.

Hiện tại, có Trầm Sở Thiên bên cạnh, Mạc Ngữ Luân nằm trong lòng Trầm Sở Thiên mà không phải dựa vào tường, nên cậu ngủ rất an ổn, tư thế luôn cuộn tròn người khi ngủ cũng dần thả lỏng, dựa sát vào Trầm Sở Thiên.

Mạc Ngữ Luân phi thường thích cảm giác được ngồi dựa vào trong lòng Trầm Sở Thiên để anh lau khô thân thể cậu sau khi hoan ái, cũng rất thích vào lúc sáng sớm hôm sau, làm nũng với Trầm Sở Thiên vẫn còn lưu lại dư vị đêm trước, vào mỗi buổi sáng như vậy, cậu luôn không muốn Trầm Sở Thiên đi làm. Nhìn tiểu hồ ly trong lòng toát ra vẻ yêu mị, Trầm Sở Thiên cũng quyến luyến cậu y như vậy. Thành ra, đi làm bỗng trở thành chuyện cả hai đều không muốn.

Biết Trầm Sở Thiên tân hôn, trưởng phòng cố gắng không sắp xếp anh đi công tác, bắt quá là cảnh sát cấp cao, vẫn bị buộc vào hoàn cảnh này.

“Không sao, tiểu biệt thắng tân hôn thôi.” Trầm Sở Thiên an ủi Mạc Ngữ Luân.

“Em biết, nhưng... nhưng...”

Hiện tại Mạc Ngữ Luân đã không ngăn được sự thân mật triền miên cùng Trầm Sở Thiên, trong vòng tay Trầm Sở Thiên cậu cũng tận lực biểu đạt tình cảm với anh, cậu cũng không còn rụt rè, thường làm nũng với Trầm Sở Thiên, để càng được thương yêu nhiều hơn.

“Nhưng luyến tiếc anh, lo lắng cho anh, đúng không?” Trầm Sở Thiên ôm Mạc Ngữ Luân từ phía sau, “Không sao đâu, anh sẽ về nhanh thôi, ngoan ngoan chờ anh nga.”

Mạc Ngũ Luân biết phải ủng hộ công việc của Trầm Sở Thiên, những nguyên tắc cậu cũng hiểu được, nhưng trong lòng lại quyến luyến. Cậu ngồi xổm trước tủ quần áo, lấy ra một chiếc vali nhỏ, giúp Trầm Sở Thiên sắp xếp những vật dụng cần thiết.

Xếp quần áo xong, Mạc Ngũ Luân lại xếp vớ và đồ lót cẩn thận, phân biệt từng thứ, lại nghĩ nghĩ, cậu chạy vào nhà tắm lấy dao cạo râu điện và kem dưỡng da bỏ vào vali, lại lấy sữa tắm bỏ thêm vào. Mạc Ngũ Luân một bên suy nghĩ còn cần thêm gì nữa, một bên tìm kiếm trong tủ quần áo, đột nhiên cậu phát hiện trong ngăn kéo dùng để cất đồ lót dưới cùng chồng quần áo lộ ra một góc màu hồng phấn.

Mạc Ngũ Luân cảm thấy kỳ lạ, từ khi nào cậu mua đồ lót màu hồng phấn cho Trầm Sở Thiên? Các loại áo quần khác cũng không có màu hồng phấn như thế này, trong lòng nghi hoặc, Mạc Ngũ Luân nắm chặt góc áo kia, kéo ra.

Nguyên lại, là bộ quần áo y tá mà hồng phấn kia.

Mạc Ngũ Luân cầm trong tay bộ đồ y tá, vừa bực vừa buồn cười, cậu quay đầu nhìn Trầm Sở Thiên đang tựa vào đầu giường, “Uy, anh, lấy thứ này ở đâu? Lấy để làm gì?”

Trầm Sở Thiên nghe gọi liền ngẩng đầu, sững sốt, sau đó vẻ lúng túng như bí mật đã bị lộ, đưa tay lên gãi đầu, “A... chuyện này...”

“Từ đâu ra? Bệnh viện phải không? Lấy của nữ y tá? Hay như thế nào?” Mạc Ngũ Luân cầm bộ đồ truy hỏi, gương mặt nhỏ nhắn cực kỳ căng thẳng, biểu tình ghen tuông, sau khi kết hôn, tiểu hồ ly đã quang minh chính đại ghen tuông, hơn nữa còn ghen ra mặt.

Trầm Sở Thiên vội vàng giải thích, “A, không phải từ bệnh viện. Đây là quần áo của em a, em đã quên rồi sao?”

“Vô lý, em sao có thể có nó, trước khi nói dối phải suy nghĩ cẩn thận.” Mạc Ngũ Luân vẫn còn giận dỗi.

“Là của em, em không nhớ rồi, lúc trước khi còn ở quán ăn đêm, em làm vũ công đó.” Trầm Sở Thiên nhắc, anh cũng không muốn tiểu hồ ly hiểu lầm.

Mạc Ngũ Luân được nhắc, cậu suy nghĩ, nhú mày, sau đó nhìn bộ y phục một cách chán ghét, vò vò nó lại, “Đáng ghét, anh đem thứ này về làm gì!”

“Đặc biệt mua lại từ ông chủ quán ăn.”

“Để làm gì?” Kỳ thật, dù không nói thì Mạc Ngũ Luân cũng đoán được phần nào, khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng ửng đỏ.

“Sắc lang thôi.” Trầm Sở Thiên nói thẳng, vẻ mặt cười cười xấu xa, đặt quyển sách trên tay xuống, nằm sắp xuống giường, nhìn Mạc Ngũ Luân đang ngồi trước tủ quần áo.

“Hừ, anh cũng biết anh như vậy sao!”

“Rất thích nhìn, em mặc màu hồng phấn đặc biệt đáng yêu, đặc biệt hấp dẫn...” Vẻ mặt Trầm Sở Thiên thoáng ngẩn ngơ, như đang nhớ lại.

“Đáng ghét.” Mạc Ngũ Luân tức giận trách móc.

“Nga, làm ơn, quyến rũ anh đi, anh thích nhất khi em quyến rũ anh.” Trầm Sở Thiên vừa nói vừa lắc lắc người, cố ý ra vẻ bỉ ổi.

“Còn những người khác? Họ quyến rũ anh, không phải anh cũng...” Mạc Ngũ Luân hoàn toàn bất động, biểu tình nghiêm túc, liếc mắt nhìn Trầm Sở Thiên.

“Người khác... người khác con khi khô.” Trầm Sở Thiên thu lại nụ cười xấu xa, liếc mắt xem thường.

Mạc Ngũ Luân bật cười, liếc nhìn Trầm Sở Thiên một cái, “Anh...” Cậu biết Trầm Sở Thiên không nói dối, kiểu nam nhân như Trầm Sở Thiên là như vậy, sẽ như vậy, anh sẽ nói thẳng ra, anh không muốn, bất luận năn nỉ anh như thế nào anh cũng sẽ không nhận. Nghĩ đến đây, Mạc Ngũ Luân có chút đắc ý, Trầm Sở Thiên, anh chỉ muốn một mình cậu, cảm giác được là duy nhất này thật tuyệt.

“Làm ơn, quyến rũ anh đi...” Trầm Sở Thiên lại tiếp tục nói như làm nũng, thậm chí bước xuống giường, đi đến ôm lấy Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt, “Không thêm.” Sau đó đẩy Trầm Sở Thiên muốn trốn, lại bị bắt được.

“Mặc vào nhìn một chút thôi, em mặc màu hồng nhìn rất đẹp.”

“Anh biến thái.” Mạc Ngữ Luân vùng vẫy.

“Là sở thích, mặc đi mặc đi.” Trầm Sở Thiên cực lực dụ dỗ.

“Không muốn...”

“Sẽ đi công tác, phải xa nhau một thời gian, mặc đi.”

“Đợi đến khi anh đi công tác về, sẽ...” Mạc Ngữ Luân chỉ cần được Trầm Sở Thiên ôm trong lòng, ngửi được mùi quen thuộc trên người anh sẽ rất khó kiềm chế dục vọng của cậu, nhưng vì cậu mắc cỡ, cậu tìm cách hoãn binh.

Trầm Sở Thiên hôn lên tai Mạc Ngữ Luân, giống như làm dấu, “Em đáp ứng rồi nha.”

Cuối cùng Trầm Sở Thiên vẫn phải đi công tác, nằm một mình trên chiếc giường khổng lồ, Mạc Ngữ Luân lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Cắn góc chăn, nhớ đến Trầm Sở Thiên.

Tối ngày thứ ba, Trầm Sở Thiên gọi điện thoại về.

Cho biết cả hai đều bình an, lại nói nhớ nhung, Trầm Sở Thiên và Mạc Ngữ Luân kể những chuyện xảy ra trong hai ngày vừa qua cho nhau nghe, chuyện lớn chuyện nhỏ đều nhất nhất báo cáo đầy đủ với đối phương, trò chuyện chuyện, bên tai nghe thanh âm Trầm Sở Thiên truyền đến, Mạc Ngữ Luân không biết phải làm gì hơn. Một bàn tay vô thức tiến vào giữa hai chân cậu, ban đầu, ngón tay chỉ nhẹ nhàng xoa bên ngoài quần lót. Làm như vậy được một lúc lại càng ham muốn hơn nữa, vì thế, Mạc Ngữ Luân trực tiếp trượt tay vào bên trong quần lót, một bên nghe Trầm Sở Thiên đang nói lảm nhảm, một bên nhu động ngón tay.

Sự ma sát ngọt ngào làm Mạc Ngữ Luân thoải mái đến thả lỏng toàn thân, liếm môi một chút, cậu nhin không được thở dài một tiếng, “A... Ân...”

Đầu dây bên kia, Trầm Sở Thiên nghe được, nhướn mày, hỏi ngay lập tức, “Tiểu Mạc, em đang làm gì vậy?”

“Không, không có gì.” Mạc Ngữ Luân xấu hổ đến mức muốn giấu mặt đi, lại không kiềm chế được khát cầu những khoái cảm của cơ thể, tay vẫn đang cảm bộ vị đã cương cứng.

“Lấy tay trong quần lót ra!” Trầm Sở Thiên ra lệnh.

“A...”

“Đừng giả bộ, đừng tưởng là anh không biết em đang làm gì. Sao, muốn nghe tiếng nói của anh rồi tự mình làm phải không? Thật là tiểu hài tử xấu xa.” Trầm Sở Thiên nói, anh nghe được tiếng rên rỉ quen thuộc Mạc Ngữ Luân vừa phát ra, lập tức liên tưởng được tiểu tử kia nhất định đang tự làm chuyện dù cảm thấy thẹn nhưng lại thoải mái kia.

Mạc Ngữ Luân đỏ mặt ngoan ngoãn rút tay ra, cảm thấy phi thường xấu hổ vì bị phát hiện làm chuyện xấu hổ.

Trầm Sở Thiên dùng thanh âm quyến rũ trấn an Mạc Ngữ Luân, “Ngoan, nhẫn nại một chút. Em đã là của anh, từ trong ra ngoài đều là của anh. Không có anh, không thể tự làm một mình nga. Tiểu Mạc ngoan, đợi anh, anh sẽ về ngay, anh sẽ hảo hảo thương yêu em.”

“Ngô...” Mạc Ngữ Luân lên tiếng.

“Tiểu Mạc, em ngủ một mình không được, để anh ru em ngủ.” Trầm Sở Thiên đề nghị. Mạc Ngữ Luân ôm lấy gối đầu Trầm Sở Thiên, trong tiếng ru du dương của anh dần dần chìm vào giấc ngủ.

Mấy ngày sau, Trầm Sở Thiên sau khi kết thúc nhiệm vụ ngay buổi đó đó liền chạy về nhà. Hai người xa nhau vừa nhìn thấy liền ôm chặt lấy nhau không rời.

Phát hiện Trầm Sở Thiên bắt đầu không thành thật động tay động chân, Mạc Ngũ Luân một bên cười tránh né, một bên đẩy anh, “Anh nên nghỉ ngơi trước thì hơn, có đói bụng không, em làm vài món cho anh.”

“Dâng em cho anh ăn là được.” Trầm Sở Thiên vừa cười vừa nói.

Cuối cùng, không lay chuyển được Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên đành ngoan ngoãn ngồi xuống nghỉ ngơi, Mạc Ngũ Luân dọn bữa tối, sau đó sắp xếp lại hành lý Trầm Sở Thiên mang về.

Nhìn thân ảnh Mạc Ngũ Luân đi qua đi lại bận rộn trong phòng, Trầm Sở Thiên nhận thấy tiểu hồ ly của anh càng ngày càng hiền lương đáng yêu.

Khi rửa chén, Trầm Sở Thiên lại sắp đến, nói phải giúp cậu rửa, Mạc Ngũ Luân đẩy anh ra, “Anh không cần phải giúp, anh đi tắm đi.”

“Em giúp anh tắm.”

“Đáng ghét, tự anh đi mà làm.” Mạc Ngũ Luân cảm thấy hai má nóng lên, xoay xoay người trốn tránh.

“Được, anh tự làm, em chờ anh trong phòng nga.” Trầm Sở Thiên nói xong đi vào nhà tắm. Mạc Ngũ Luân trở về phòng ngủ sửa sang lại giường, vỗ vỗ gối cho phồng, nhìn chiếc giường rộng lớn, tuy rằng cả hai đã ở trên đó làm tình rất nhiều, nhưng không biết tại sao, khi nhìn thấy nó thân thể vẫn cứ run lên, Mạc Ngũ Luân che mặt lại.

Thay chiếc áo sơ mi ngắn tay làm áo ngủ, Mạc Ngũ Luân muốn buông màn giường xuống, kết quả phát hiện tấm màn voan bị vướng, như có người cột lại, như thế nào cũng không kéo xuống được, cậu đứng lên trên giường, kiễng chân nhón lên, nhưng vì người không cao, trong một lúc không thể tháo ngay được.

Đằng sau, Trầm Sở Thiên từ nhà tắm đi ra, khoác khăn tắm trên vai, anh nhìn Mạc Ngũ Luân đang đứng trên giường sửa tấm màn, khi cậu nâng tay lên thì vạt áo cũng bị kéo lên cao, có thể nhìn thấy chiếc quần lót màu trắng cậu đang mặc, Trầm Sở Thiên gần như muốn huyết sát, đầu tiên anh dựa vào một bên đứng ngắm, sau đó nằm xuống giường, vòng tay ra sau đầu để thưởng thức.

Mạc Ngũ Luân phát hiện Trầm Sở Thiên bước vào, thế nhưng lại không giúp cậu, cậu trừng mắt với anh, “Nhìn cái gì! Sao anh lại không giúp em!”

“Ngắm gì đó của mình thôi.” Trầm Sở Thiên cười xấu xa.

“Đáng ghét!” Mạc Ngũ Luân nói, cảm thấy đầu ngón tay được nói lỏng, tấm màn được tháo ra, cậu liền buông màn xuống.

“Đến đây...” Nhìn bóng Mạc Ngũ Luân đứng cạnh giường, hai chân thon dài ngay trước mắt, Trầm Sở Thiên đã không còn chịu nổi, anh phải ôm được cậu.

Mạc Ngũ Luân quay đầu lại, cười cười, bước tới, từ trên nhìn xuống Trầm Sở Thiên, sau đó nhấc chân, dùng ngón chân nhẹ nhàng ma xát bụng Trầm Sở Thiên.

“Tiểu bại hoại, đừng chọc anh, em không nhớ anh sao?” Trầm Sở Thiên túm lấy mắt cá chân Mạc Ngũ Luân, nhẹ nhàng vuốt ve chân cậu.

“Đáng ghét, anh không giúp em, rõ ràng anh cao hơn em mà.”

“Đừng so đo với anh.”

Mạc Ngũ Luân thuận thế ngồi xuống, khóa trên thắt lưng Trầm Sở Thiên, đem tiểu hồ kiều ngạo ôm chặt vào lòng, cảm nhận thân thể ấm áp của cậu, Trầm Sở Thiên hạnh phúc lại thỏa mãn thở dài: “Anh thật may mắn.”

“Cái gì?”

“Anh nghĩ, anh may mắn như thế nào, khi còn trẻ đã được cùng em một chỗ. Tưởng tượng chúng ta có thể dặt tay đi cùng nhau trong nhiều năm, anh vui đến mức trong mơ cũng cười.”

Mạc Ngũ Luân giang hai tay ôm lấy vai Trầm Sở Thiên, gác cằm lên vai anh, “Em còn may mắn hơn, gặp được anh.”

“Chúng ta thật sự là một đôi tình nhân may mắn.”

“Ân.”

“Được rồi, ngoan, đáp ứng chuyện của anh, làm nhanh đi.”

“Cái gì?” Mạc Ngữ Luân giả ngốc.

Trầm Sở Thiên nhéo mũi Mạc Ngữ Luân, “Vật nhỏ, đừng chơi xấu, không phải đã đáp ứng anh mặc bộ đồ y tá kia sao?”

Mạc Ngữ Luân khó xử cúi đầu, không phải không muốn, nhưng là cảm thấy xấu hổ, quanh co một lúc, cậu nói: “Dù sao... cũng sẽ cởi ra, sau đó... ỷ là...”

Trầm Sở Thiên không muốn so đo với Mạc Ngữ Luân, sau này còn nhiều cơ hội để tiểu hồ ly này hóa trang, lúc này buông tha cậu cũng được rồi, “Ân, được rồi, chỉ một lần này thôi, lần sau sẽ không cho thoát.”

Vươn tay ôm lấy cổ Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân nhiệt tình hôn lên môi anh, thể hiện nỗi nhớ nhung.

“Rất nhớ anh...”

“Anh cũng vậy...”

Nụ hôn triển miên cộng với tình cảm mãnh liệt trở thành khúc dạo đầu tình yêu, Mạc Ngữ Luân nhiệt tình ngồi khóa trên thắt lưng Trầm Sở Thiên, ôm chặt cổ anh, hai đôi môi ma xát, đầu lưỡi giao triền, hấp thụ niềm ngọt ngào của nhau.

Dừng lại trong luyến tiếc, Mạc Ngữ Luân thoáng điều chỉnh hơi thở một chút lại tiếp tục hôn, Trầm Sở Thiên vừa hôn cậu, vừa trượt tay vào trong áo cậu, vuốt ve làn da mượt mà.

Ngón tay khẽ trượt trên da thịt ôn nhu âu yếm, dự vọng Mạc Ngữ Luân được khơi dậy, khi ngón tay lần đến trước ngực, nhũ tiêm cực kỳ mềm cảm được âu yếm tinh tế, thân thể Mạc Ngữ Luân đột nhiên chấn động, hô hấp ngày càng dồn dập, mang cảm giác lâng lâng.

Trầm Sở Thiên chuyển người, ôm Mạc Ngữ Luân để cậu nằm sấp trên giường, sau đó cởi áo ngủ cậu ra, Mạc Ngữ Luân ngoan ngoãn duỗi tay ra phối hợp với anh, lập tức áo bên trên cũng bị cởi ra, Mạc Ngữ Luân nhắm hai mắt lại, tay níu chặt vào gối.

“Tiểu Mạc...” Trầm Sở Thiên ôm Mạc Ngữ Luân từ sau lưng, anh khẽ thăm thì bên tai như quẩn rũ cậu, hô hấp Mạc Ngữ Luân thoáng ngừng lại, sau đó cậu cảm thấy bên tai và phía sau truyền đến cảm xúc nhẹ nhàng, là Trầm Sở Thiên khẽ hôn cậu.

Khắp lưng đều được Trầm Sở Thiên hôn, Mạc Ngữ Luân cảm thấy luồng xúc cảm nóng bỏng kia truyền đến thắt lưng. Vuốt ve đùa giỡn đồn bộ phận nhạy cảm của Mạc Ngữ Luân một lúc, ngón tay Trầm Sở Thiên tìm đến khe nhỏ.

Không hề đau, chỉ cảm nhận được cửa vào như đâm chích khẽ, Mạc Ngữ Luân vẫn không khỏi phát ra tiếng rên rỉ, thân thể vận vẹo một chút. Ngón tay dính thuốc bôi trơn từ từ tham nhập, tiến xuất, xoay tròn, khoái cảm như được gãi ngứa truyền đến, phân thân vẫn chỉ mới cương một nửa bị nắm trong tay anh, thân thể Mạc Ngữ Luân nguyên bản vẫn có chút cứng đờ đột nhiên thả lỏng, liên tục thở dốc.

Muốn ôm Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên vẫn không quên làm cho cậu thoải mái, phải chịu đựng nhưng đồng thời Trầm Sở Thiên cũng muốn Mạc Ngữ Luân được khoái hoạt.

Thân thể từ từ bị xỏ xuyên, đồng thời phân thân cũng được bàn tay to lớn vỗ về âu yếm nhịp nhàng, suy nghĩ của Mạc Ngữ Luân bắt đầu rối loạn, thân thể vì khát cầu khoái cảm mà cong lên, vận vẹo thắt lưng hòa nhịp từng cái trườn tống của Trầm Sở Thiên, nội bích được ma xát, ngọt ngào đến mức làm cậu muốn khóc.

Khoái cảm ầm ập mà chặt chẽ làm Trầm Sở Thiên cũng trầm mê trong đó, anh nắm lấy tay Mạc Ngữ Luân đang níu chặt gối, mười ngón tay đan vào nhau, dẫn người xuống chiếc lưng trơn nhẵn của Mạc Ngữ Luân, mạnh mẽ luật động rồi truy đuổi, khoái cảm làm người ta như bị hãm sâu trong đó.

Thật lớn, thật thoải mái, không nghĩ được gì, Mạc Ngũ Luân cảm thấy trước mắt chỉ là một màu trắng, một đóa hoa vàng rực nở ra trong đầu, chỉ có thân thể cảm nhận được Trầm Sở Thiên, bây giờ chỉ có anh là tất cả.

Khoái cảm ngày càng mãnh liệt, Mạc Ngũ Luân nhịn không được bắt đầu nức nở, nhũ tiêm bị xoa nắn, trở thành một ngòi nổ đang âm ỉ cháy, không muốn để tiếng kêu gào thoát ra khỏi cổ họng, Mạc Ngũ Luân cắn một góc gối đầu, cả người run rẩy, chất dịch màu trắng bắt đầu trào ra. Nội bích co rút từng trận từng trận lên đến cao trào, giống như đang bị hút lấy, Trầm Sở Thiên rốt cục không kiềm chế được, bắn ra cùng cậu.

Nắm chặt tay Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên hôn lên má cậu, sau đó ôm vai cậu nhìn lệ quang sau lúc cao trào của Mạc Ngũ Luân, đôi mắt mơ màng không có tiêu điểm, trong lòng Trầm Sở Thiên dâng lên tình yêu sâu sắc, vừa thở vừa tham lam hôn lên môi cậu.

Ôm cả người Mạc Ngũ Luân vẫn còn đang mềm nhũn tiến vào trong bồn tắm, Trầm Sở Thiên để cậu ngồi trên đùi anh, nâng đầu cậu dựa vào vai mình, sau đó lấy khăn lau người cho Mạc Ngũ Luân.

Mạc Ngũ Luân rất thích cảm giác Trầm Sở Thiên lau người cho cậu sau khi hoan ái, tay vịn vai Trầm Sở Thiên, nhu thuận rúc vào trong ngực Trầm Sở Thiên hưởng thụ sự phục vụ của anh. Nhìn hình xăm trên đầu vai Trầm Sở Thiên, cậu lấy tay vẽ dọc theo hình xăm.

Cảm giác ngón tay trượt trên vai mình làm Trầm Sở Thiên lại thấy hưng phấn, cảm giác được hạ thân anh dừng dừng, Mạc Ngũ Luân khẽ động, “Anh đang làm gì...”

“Là em đùa giỡn với anh trước.” Trầm Sở Thiên lấy tay ôm thắt lưng Mạc Ngũ Luân, biểu tình vô tội.

“Em không có.”

“Vừa rồi rõ ràng còn sờ anh.”

“Đó là...” Mạc Ngũ Luân định giải thích, nhũ tiêm bị nhéo một cái, thân thể đang ngồi trên đùi Trầm Sở Thiên nhảy dựng lên như con cá nhỏ bị móc câu, sau đó bị ôm chặt lấy.

“Nha, không... không được...”

Trầm Sở Thiên cầm phân giữa hai chân Mạc Ngũ Luân, lỏng một chút, đầu ngón tay lướt qua nơi mẫn cảm, “Nhìn xem, không phải rất muốn sao?”

“Đó là...” Mạc Ngũ Luân cảm thấy bất đắc dĩ với thân thể mình, chỉ cần bị Trầm Sở Thiên âu yếm một chút, lập tức sẽ có phản ứng mãnh liệt, hơn nữa nhũ tiêm của cậu rất mẫn cảm, Trầm Sở Thiên chỉ cần dùng ngón tay một chút thôi.

“Ngoan, nhích lại đây.” Trầm Sở Thiên thấp giọng dụ dỗ.

Mạc Ngũ Luân chu môi, sau đó ngoan ngoãn xoay người, ngồi trên đùi Trầm Sở Thiên, ôm lấy cổ anh, thả lỏng thân thể chuẩn bị đón nhận hoan ái lần thứ hai.

Mạc Ngũ Luân khi được ôm lên giường đã không mở được mắt, khẽ hừ nhẹ mấy tiếng rồi ôm lấy gối, Trầm Sở Thiên nằm xuống, ôm lấy cậu, Mạc Ngũ Luân nắm lấy tay Trầm Sở Thiên, trầm trầm ngủ.

Sáng sớm, Mạc Ngũ Luân tỉnh giấc, trời đã sáng tỏ, ánh sáng hắt qua bức màn được buông xuống thực nhu hòa, Mạc Ngũ Luân nhìn Trầm Sở Thiên nằm sấp mà ngủ, gương mặt bình tĩnh lộ vài nét trẻ con, cắn kéo đến nửa lưng, có thể nhìn thấy hình rồng sau lưng anh.

Mạc Ngũ Luân dựa sát lại, nhìn hình xăm kia kỹ càng, hình xăm con rồng màu xanh trông rất sống động, không hiểu sao, Mạc Ngũ Luân cảm thấy rất thích hình xăm này, hiện tại không có một chút cảm giác chán ghét.

Làn mi Trầm Sở Thiên khẽ động một chút, mở to mắt, “Tiểu Mạc...”

Nhìn nhau chăm chú một lúc, cả hai cùng bị đôi môi của đối phương hấp dẫn, tự động dán lên nhau. Trao nhau nụ hôn nồng thắm, Mạc Ngũ Luân vẫn cảm thấy chưa đủ, tay lần lên cổ Trầm Sở Thiên, ôm lấy vai anh, sau đó khẽ hôn lên môi Trầm Sở Thiên.

“Hôm nay phải đi làm sao?” Mạc Ngũ Luân hỏi.

“Hôm nay nghỉ.” Trầm Sở Thiên cười nói.

Trong lòng nói ‘Thật tốt quá’, Mạc Ngữ Luân nhào vào trong lòng Trầm Sở Thiên, ôm chặt thắt lưng anh, sau một đêm thân mật triền miên, sáng hôm sau Mạc Ngữ Luân liền không muốn Trầm Sở Thiên đi làm, cậu muốn được nằm trong lòng Trầm Sở Thiên, môi kề môi má kề má, hưởng thụ cảm giác ấm áp được anh ôm, cùng anh quần chăn lăn qua lăn lại trên giường, cùng đùa giỡn thân thiết.

Sáng hôm nay cũng như vậy, Mạc Ngữ Luân vẫn nằm trong lòng Trầm Sở Thiên, nắm chặt tay đối phương, thỉnh thoảng hôn anh, sau đó lại ôm nhau, viết chữ trong tay đối phương, Trầm Sở Thiên kể rất nhiều chuyện cười, cho dù không buồn cười, Mạc Ngữ Luân vẫn cười không ngừng.

“Ngủ một mình có sợ không?” Trầm Sở Thiên hỏi.

Mạc Ngữ Luân lắc đầu, ngủ một mình không sợ, chỉ thấy cô đơn, trước khi ngủ Mạc Ngữ Luân sẽ dùng dầu Trầm Sở Thiên thường dùng, sau đó kéo màn xuống, hương trà xanh quen thuộc sẽ thoang thoang xung quanh, cậu sẽ cảm thấy như Trầm Sở Thiên đang ở bên cạnh.

“Anh định nghỉ phép vài ngày, đã xin phép trưởng phòng, bất quá ông ta nói không nên nghỉ, em có muốn anh dẫn đi đâu chơi không?” Trầm Sở Thiên lại hỏi.

“Không cần, mỗi ngày em phải đi học, nếu phải ra ngoài mua đồ, em tự mình làm cũng được.” Mạc Ngữ Luân muốn Trầm Sở Thiên yên tâm làm việc, cậu không muốn gây phiền phức cho anh.

“Tiểu Mạc rất ngoan.”

Mạc Ngữ Luân nhìn Trầm Sở Thiên, càng nhìn càng thấy anh phi thường đẹp trai, như thế nào có thể không yêu nam nhân này được? Anh đã cho cậu tất cả – trân trọng, quan tâm, còn có một tinh thần tự do.

10. Chương 10

Khi nhìn thấy đám tay chân Mạc gia đứng trước mặt mình, Mạc Ngữ Luân cảm thấy lạ lẫm, lại nói, bọn chúng thật sự đã rất lâu không xuất hiện trước mặt Mạc Ngữ Luân.

“Mấy người... định làm gì?” Mạc Ngữ Luân hỏi.

“Như thế nào? A, tiểu tạp chủng, không phải là mày không biết tụi tao đó chứ?”

“Hừ, mới có mấy ngày cư nhiên quên chúng tao, chết tiệt!”

Mạc Ngữ Luân nhắm tịt trong đầu, thời gian cậu và Trầm Sở Thiên kết hôn cũng chưa lâu, nhưng giống như đã rất lâu rồi, nụ cười dạt dào hạnh phúc luôn nở trên miệng cậu, điều này làm tộc nhân của cậu cảm thấy rất bức mình.

“Tiểu tạp chủng, chết tiệt!”

La xong, đám bọn chúng liền nhào đến tóm lấy Mạc Ngữ Luân, Mạc Ngữ Luân vùng vẫy phản kháng, “Buông ra, buông ra! Tôi không còn là người trong nhà với mấy người nữa! Các người buông ra! Các người dựa vào cái gì mà bắt tôi!”

Một cái tát nổ đom đóm giáng lên mặt Mạc Ngữ Luân, khóe miệng bị rách, nửa bên mặt lập tức sưng vù lên, Mạc Ngữ Luân bị đánh, ngược mắt lên nhìn đám tộc nhân đánh cậu.

“Tiểu tạp chủng, nói cho mày biết, hồ ly thì mãi là hồ ly, đừng tưởng đăng ký nhập hộ khẩu với con người thì mày sẽ không còn là hồ ly nữa! Tao đánh mày, là tại mày!” Nói xong, những nắm đấm tiếp tục trút xuống, sau đó bọn chúng trói Mạc Ngữ Luân lại tha đi, hoàn toàn không để ý về mặt kính ngọc của đám người đang đứng bu xung quanh nhìn.

Sau khi xe chở Mạc Ngữ Luân đi, những người chứng kiến lập tức báo cảnh sát.

Từ trên xe bị kéo xuống hầm, Mạc Ngữ Luân không biết lần này cậu sẽ bị gì tiếp theo, cậu căng thẳng, trong lòng cố gắng kêu cứu Trầm Sở Thiên.

Mấy người đi đến, lần này không phải là mấy người trước đây thường tìm Mạc Ngữ Luân gây chuyện, mà là những gương mặt xa lạ, Mạc Ngữ Luân cảnh giác nhìn bọn chúng, giấy dựa lui về sau.

Một nam nhân bước đến, túm chặt Mạc Ngữ Luân, không nói không rằng ba ba tát Mạc Ngữ Luân mấy cái, sau đó xé quần áo cậu, lại thò tay vào trong quần Mạc Ngữ Luân.

“Dừng lại! Không được! Buông ra! Dừng tay!” Mạc Ngữ Luân sợ hãi vì bị xâm phạm, cậu la lớn.

Nam nhân đâm vào bụng Mạc Ngữ Luân một cái, đau đớn làm Mạc Ngữ Luân nhắm mắt lại, há miệng nhưng không phát ra thanh âm nào.

“Tiểu tạp chủng. Thứ như mày, mà cũng có người chịu thương, đồ chó! Mày là cái gì, chỉ là thứ tạp chủng, thân hình này thì có gì hấp dẫn, bất quá chỉ mê hoặc được Trầm Sở Thiên, thế mà mày dám nghĩ ai cũng mê mày! Dừng nằm mơ!” Nam nhân gào thét, sau đó rút roi da, không nói thêm lời nào đánh túi bụi vào đầu Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân đau đớn kêu la, lăn lộn trên mặt đất trong tiếng roi da quật vun vút.

“Tao đánh mày! Đánh chết mày! Chết tiệt! Hôm nay tao nhất định phải đánh chết mày!”

Roi vun vút trong không trung, tiếng roi da quật vào người vang vọng xung quanh, Mạc Ngữ Luân cảm thấy thân thể đau đớn một chút lại một chút, ngay cả trái tim cũng run rẩy.

Cũng không biết đánh nhiều ít, nam nhân tựa hồ đánh cũng mệt mỏi, gã quăng roi cho người khác, phân công: “Tiếp tục đánh, đánh thật mạnh, hôm nay nhất định phải hảo hảo giáo huấn tiểu tạp chủng này!”

Chiếc roi lại tiếp tục múa, Mạc Ngữ Luân quỳ rạp trên đất, từ lưng đến đùi chẳng chịt vết thương, máu chảy ra đỏ cả mặt đất.

Trầm Sở Thiên ngồi trong văn phòng đột nhiên cảm thấy một trận hoảng sợ, lo lắng bất an đi đi lại lại, trong lòng anh bắt đầu nghi ngờ, muốn uống một ngụm nước để bình tâm, vừa vươn tay cầm đến cái ly, Trầm Sở Thiên phát hiện tay anh không thể cầm được run rẩy không ngừng.

Sao lại thế này... Là Tiểu Mạc sao? Trầm Sở Thiên nhăn mặt.

“Trầm ca!” Một tiếng kêu vang lên, một đồng sự vọt vào văn phòng, thở phì phì kêu Trầm Sở Thiên: “Nhận được tin báo của dân, có người bị bắt cóc, theo miêu tả thì rất giống tiểu hồ ly nhà anh...”

Trong lòng Trầm Sở Thiên thầm kêu một tiếng ‘Không ổn rồi’, lập tức lấy điện thoại ra tìm vị trí của Mạc Ngữ Luân, quả nhiên, anh phát hiện cậu không ở nhà, cũng không ở lớp học đêm hoặc những nơi quen thuộc khác.

“Trầm ca, làm gì bây giờ?”

Trầm Sở Thiên phát tay, “Theo tôi, tôi biết cậu ta ở đâu.”

Một chiếc xe cảnh sát chạy đến ngoài cửa một hộp đêm, Trầm Sở Thiên nhảy xuống xe chạy về phía cửa, liền bị cản lại. Trầm Sở Thiên đưa thẻ ngành ra: “Cảnh sát!”

“Xin hỏi cảnh sát Trầm đến có chuyện gì? Điều tra? Có lệnh khám không? Không có lệnh thật thì không thể cho anh vào.” Tên hồ ly gác cửa từ từ hỏi thăm.

Trầm Sở Thiên đẩy y ra, hét: “Lục soát!”

Chạy vào trong hộp đêm rồi, Trầm Sở Thiên vội vàng tìm từng phòng từng phòng một, bất quá lúc này là buổi chiều, hộp đêm vẫn chưa bắt đầu kinh doanh, chỉ có một vài nhân viên tạp vụ, nhìn thấy Trầm Sở Thiên mang cảnh viên tiến vào, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Trầm Sở Thiên cố tình không để ý đến chuyện đó, anh nôn nóng muốn tìm thấy Mạc Ngữ Luân, anh cảm thấy tim mình đập mạnh bất thường, từ trong tiềm thức cảm nhận được lúc này Mạc Ngữ Luân nhất định bị thương rất dữ dội.

Một nam nhân xuất hiện trước mặt Trần Sở Thiên, giang hai tay cản anh, “Cảnh sát Trần, anh đang làm gì vậy, đang làm chuyện không đúng quy định của nhân viên nhà nước đi.”

Trần Sở Thiên nhìn người mới đến, quát hỏi: “Tiểu Mạc đâu? Cậu ta ở đâu?”

“Cảnh sát Trần, những hồ ly yêu thú ở đây đều họ Mạc, anh muốn hỏi ai?”

Trần Sở Thiên kéo áo người nọ, “Đừng giả bộ, tôi biết Tiểu Mạc ở đây, các người bắt cậu ta làm gì? Giao cậu ta ra đây!”

“Cậu ta không ở chỗ chúng tôi.” Người kia vùng vẫy, phủ nhận.

Trần Sở Thiên bỏ y ra, lại chạy vào sâu trong hộp đêm, anh có thể cảm nhận một cách mãnh liệt được Mạc Ngữ Luân đang ở nơi này.

Mấy nam nhân lao đến, vây xung quanh Trần Sở Thiên, không cho anh chạy tiếp vào trong.

“Tránh ra!” Trần Sở Thiên trầm giọng.

“Cảnh sát Trần, nếu anh không có lệnh khám thì không thể tùy tiện xông vào làm loạn trong này.”

Trần Sở Thiên căn bản không để ý đến mấy kẻ chặn đường anh, anh nhướn mày, lạnh lùng đánh giá đối phương một chút, “Nếu tôi không tìm được người tôi muốn tìm ở trong này, các người có thể đến cảnh cục khiếu nại tôi, cho dù đến phòng Liêm chính cũng có thể, Trần Sở Thiên tôi nhất định chịu trách nhiệm những gì đã gây ra, đến lúc đó mấy người muốn ‘chỉnh’ tôi thế nào cũng được. Nhưng nếu, tôi tìm được người ở đây, vậy đám các người... có thể biết được chết là như thế nào...”

Lời nói lạnh băng ngoan độc của Trần Sở Thiên làm đám người chặn anh ngáy ngẩn, tiếp theo Trần Sở Thiên nghiêng người, len qua đám người chặn đường, sau đó tiếp tục tìm kiếm.

Theo sự dẫn dắt từ tiềm thức, Trần Sở Thiên chạy xuống hầm, liền thấy những gương mặt quen thuộc xuất hiện trước mặt, những tên hồ ly vẫn luôn gây phiền phức cho Mạc Ngữ Luân.

Bọn kia nhìn thấy Trần Sở Thiên, trên mặt đều lộ ra thần sắc sợ hãi, tên cầm đầu khẽ nói: “Không phải tôi, không phải tôi, tôi chỉ bắt cậu ta về, tôi không đánh cậu ta...”

Trần Sở Thiên nghe được, mắt khẽ nheo lại, nghiêng chặt răng, sau đó anh đẩy bọn chúng ra, tiếp tục đi vào trong.

Đã tìm thấy Mạc Ngữ Luân! Nhìn Mạc Ngữ Luân trần trụi quỳ rạp trên đất, tấm lưng trần cơ hồ không còn nguyên vẹn, từng vết roi quật xuống ngang dọc chi chít rỉ máu, Trần Sở Thiên cảm thấy tất cả trong trong người dồn lên trên mặt, sao độc ác như vậy, sao có thể thương tộc Tiểu Mạc vô tội như vậy được!

Sai cảnh viên theo phía sau gọi xe cứu thương, sau đó Trần Sở Thiên quay đầu nhìn đám người trong gian phòng, anh biết bọn chúng đều là hồ ly của Mạc gia, xiết xiết nắm tay, Trần Sở Thiên hỏi: “Tại sao? Tại sao lại đối xử với cậu ta như vậy? Rốt cục cậu ta đã làm gì? Nói cho tao biết!”

“Nó... nó...”

Trần Sở Thiên một tay túm lấy kẻ gần anh nhất, ánh mắt lợi hại như muốn xuyên thủng đối phương, người kia sợ run người, “Mấy năm nay tao không dám ra tay, tội bây giờ có biết vì sao không?”

Đối phương lắc đầu không biết.

“Là vì tao biết mình ra tay rất nặng!” Trần Sở Thiên nói xong, nắm một cái, đánh đối phương phun ra một bùm máu, gào thét lăn lộn trên đất, mấy người thấy vậy liền muốn chạy trốn, bị một tiếng quát ra lệnh “Đứng lại! Dám động đây liền bị gấp bội!” làm cho không dám nhúc nhích.

“Lúc trước đuổi cậu ta đi, hoàn toàn không để ý cậu ta nhỏ tuổi như thế nào, sau có thể nhìn cậu ta khi trưởng thành thì khả ái, phiêu lượng lại bắt cậu ta trở về, tại sao? Tại sao không thể buông tha cậu ta?”

“Nó... là mẹ nó đuổi đi, cũng không phải tội tôi...”

“Đều như nhau!” Tiếp theo là một cú đá hung hăng vào sườn, thân thể hồ ly bị đá trúng bay ra ngoài, đập vào tường bất tỉnh.

Thấy từng thủ hạ bị đánh, tên chủ mưu bắt Mạc Ngũ Luân từ từ lui về sau, nói: “Mày... Mày không được làm vậy, tao có thể kiện mày!”

“Kiện đi, kiện đi, tao sẽ chịu trách nhiệm những gì tao đã làm, trước khi ra tay tao đã biết hậu quả rồi! Bất quá, trước khi mày kiện, tao sẽ đánh cho như xương!” Trầm Sở Thiên nói xong liền bước tới.

Người kia sợ tới mức la lên, “Nó... nó đáng bị như vậy, ai biểu nó là con của Monica!”

“Chỉ tại như vậy thôi hả?”

“Nó là tạp chủng! Nó không phải hồ ly!”

Trầm Sở Thiên không nói nữa, đem toàn bộ sức lực dồn vào nắm đấm, đánh một cái thật mạnh! Thực sáng khoái!

Sau khi đánh bọn kia xong, Trầm Sở Thiên ngồi xuống bên cạnh Mạc Ngũ Luân, Mạc Ngũ Luân đã hôn mê bất tỉnh, Trầm Sở Thiên nhẹ nhàng nâng mặt cậu lên, lau đôi môi bết máu, nhìn gương mặt bầm dập cùng khóe miệng bị rách, Trầm Sở Thiên khẽ lẩm bẩm: “Là anh không tốt, thực không nên để em ra khỏi nhà...”

Xe cứu thương đến, Mạc Ngũ Luân được đưa lên cáng khiêng ra ngoài, Trầm Sở Thiên theo sát phía sau, sau đó anh nói với những cảnh viên: “Gọi tiểu đội đến, mang theo lệnh khám, tôi phải kiểm tra xem ở đây có hàng cấm hay không, còn có...” Anh hất cằm về phía mấy thằng bị đánh, “Mang mấy người này về cục, kiện bọn chúng tội giam giữ bất hợp pháp, nga, thêm một tội, đánh lén cảnh sát.”

“Dạ.”

Trầm Sở Thiên lại đi ra ngoài, khi xuyên qua hành lang lâu một, anh nghe tiếng bước chân, tiếng đặng đặng của giày cao gót vang lên trong không gian im ắng nghe dồn dập và bất an khác thường, Trầm Sở Thiên liền bước chậm lại.

Một nữ nhân dáng người cao gầy xuất hiện trong tầm mắt Trầm Sở Thiên, khi nàng nhìn thấy Trầm Sở Thiên, cũng dừng chân lại.

Đó là một nữ nhân xinh đẹp, dung mạo mỹ lệ, mái tóc búi cao, mặc một chiếc váy dự tiệc chít eo màu trần bì, trên cổ, cổ tay đeo trang sức hoa lệ, tuy rằng trang phục của nàng không phải màu đỏ, nhưng làm người ta cảm nhận được tính cách trần đầy sôi động toát ra từ người nàng. Nàng chạy rất nhanh, sau khi dừng lại vẫn không ngừng thở dốc, một bàn tay đặt lên ngực, tay kia nâng váy lên.

Trầm Sở Thiên cảm thấy nữ nhân không có ác ý, anh bình tĩnh lại, muốn đi tiếp, lại để ý thấy nữ nhân vẫn luôn chăm chú nhìn anh, đôi mắt long lanh lóe lên tia nhìn phức tạp. Trầm Sở Thiên bắt đầu nghi hoặc.

Nữ nhân kim hơi thở lại, khẽ liếm môi, nhẹ giọng hỏi: “Nó...”

Một chữ đơn giản kia, lại xẹt lên như tia lửa điện, Trầm Sở Thiên biết nữ nhân này là ai – Monica.

Nghĩ nghĩ, Trầm Sở Thiên nói: “Bị thương.”

Khuôn mặt nữ nhân vẫn bình tĩnh, trong mắt lại xe qua tia hồi hận cùng đau đớn, tuy rằng chỉ trong tích tắc, nhưng Trầm Sở Thiên nhìn thấy rất rõ. Là vì không chạy đến kịp thời sao? Trầm Sở Thiên không biết, nhưng anh có thể khẳng định, Monica vội vàng chạy đến nhất định là vì Mạc Ngũ Luân.

“Cậu ta sẽ không sao.”

Sau khi chỉ thốt ra một chữ Monica vẫn luôn im lặng, biểu tình trở nên hờ hững, khi đôi mắt nàng chuyển sang lãnh đạm, nàng xoay người, sau khi bước được vài bước lại ngừng lại.

“Cậu có thể đáp ứng tôi một việc được không?” Monica xoay lưng về phía Trầm Sở Thiên hỏi.

“Xin cứ nói.”

“Tôi bắt cậu phải đáp ứng – suốt đời này cậu phải đối xử tốt với nó.” Monica nói xong, hai vai khẽ run, bóng dáng đứng ở đó thoạt nhìn thật cô độc, kiên cường nhưng lại buồn bã.

Trầm Sở Thiên cười, “Trầm Sở Thiên tôi suốt đời này sẽ đối xử tốt với Mạc Ngũ Luân, tôi yêu cậu ấy suốt đời.”

“Lời nói của con người... sao ta có thể tin được?” Monica nhẹ giọng nói.

Trầm Sở Thiên cười, “Tôi tuyệt đối không hứa hẹn với bất kỳ ai một chuyện gì, nhưng một khi tôi đã hứa, tôi sẽ cố gắng làm.”

Monica khẽ run, sau đó thẳng lưng, thái độ tỏ ra quả quyết, nâng váy bước đi.

Trầm Sở Thiên đứng phía sau Monica nói: “Kỳ thật, bà vẫn luôn dõi theo cậu ấy phải không? Bà vẫn luôn bảo hộ cậu ấy, phải không?”

Monica dừng lại một chút, sau đó kiên quyết rời đi, không quay đầu lại.

Nhìn Monica bước đi, Trầm Sở Thiên cảm thấy buồn bã không sao diễn tả được, vì Mạc Ngũ Luân, mà cũng vì Monica. Anh tin rằng Monica yêu thương Mạc Ngũ Luân, nhưng, nàng cũng không dám thể hiện tình yêu thương của nàng.

Tiểu Mạc đáng thương, Trầm Sở Thiên nghĩ, rời hộp đêm chạy đến bệnh viện.

Nhìn Mạc Ngũ Luân nằm trên giường bệnh bị băng bó gần giống cái xác ướp, Trầm Sở Thiên cực kỳ đau lòng, nhớ đến mấy tên khi dễ Tiểu Mạc cũng bị anh đánh một trận, anh mới cảm thấy cảm thoải mái trong lòng hơn một chút.

Mạc Ngũ Luân bị đánh đến nỗi hoảng sợ, khi tỉnh lại như thế nào cũng không chịu ở bệnh viện, một hai kéo Trầm Sở Thiên về nhà, nhìn tiểu hồ ly khóc đến nỗi nước mắt tuôn như mưa, Trầm Sở Thiên hỏi bác sĩ, biết được cậu chỉ bị phần lớn là ngoại thương, có thể tĩnh dưỡng tại nhà, Trầm Sở Thiên liền mang cậu về nhà, để y tá hằng ngày đến khám cho cậu, còn anh xin nghỉ phép, mỗi ngày đều ở nhà chăm sóc tiểu hồ ly.

Mỗi ngày, y tá đến thay băng cho Mạc Ngũ Luân, nhìn thấy cả tấm lưng cậu huyết nhục mơ hồ, Trầm Sở Thiên cảm thấy đau lòng đến mức từng mạch máu trong người cũng run rẩy.

Mạc Ngũ Luân cắn răng chịu đau để thay băng.

Lãnh tinh hồn mang thuốc trị thương ngoài da đến, hiệu quả không tệ, những vết thương nhỏ bắt đầu liền miệng, những vết thương lớn hơn bắt đầu kéo da non.

“Có phải em thực không có tiền đồ?” Hôm nay, khi Trầm Sở Thiên thay băng cho Mạc Ngũ Luân, cậu liền hỏi. Sau khi những vết thương lớn đóng mảy, Trầm Sở Thiên liền thay thế công việc của y tá.

“Sao có thể, anh cảm thấy Tiểu Mạc rất kiên cường.”

“Nhưng, em có khóc a.”

“Khóc thì vẫn kiên cường.”

Băng vết thương thật tốt xong, giúp Mạc Ngũ Luân nằm sấp xuống. Mạc Ngũ Luân bị thương hết cả lưng, trong một thời gian dài không dám nằm thẳng. Trầm Sở Thiên khẽ vỗ vỗ vai Mạc Ngũ Luân, hỏi cậu, “Tiểu Mạc, em muốn cái gì, bất kỳ cái gì anh cũng sẽ làm cho em.”

Mạc Ngũ Luân nhướng mắt nhìn Trầm Sở Thiên, vươn tay có chút khó khăn, ngón tay cuốn lấy ngón tay Trầm Sở Thiên, “Em muốn... anh, muốn anh? Anh có thể đáp ứng không? Đừng rời xa em, đừng bỏ em, yêu em, mãi mãi... mãi mãi...”

“Anh sẽ làm được.”

“Mãi mãi yêu em, không gạt em, không rời xa em...” Tiểu hồ ly thì thầm.

“Nhất định!”

Trầm Sở Thiên kết thúc kỳ nghỉ phép, phải trở lại cảnh cục, anh mời Lãnh Tinh Hồn và Ô Mễ đến chăm sóc Mạc Ngũ Luân, có hai người họ chăm sóc, thân thể Mạc Ngũ Luân mỗi ngày khỏe hơn.

Lần cuối cùng đến bệnh viện kiểm tra, thấy bác sĩ đã không còn tỏ vẻ lo lắng, dặn chỉ cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian thì sẽ khỏe lại như trước, trong lòng Trần Sở Thiên mới thư thái.

“Em khỏe rồi, không sao hết, anh không cần hừng em như hừng hoa nữa.” Mạc Ngũ Luân nhìn giấy khám bệnh vui vẻ nói.

“Tóm lại là vẫn phải cẩn thận.”

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi ra cửa bệnh viện, đột nhiên một thân ảnh màu cam lọt vào trong tầm mắt Trần Sở Thiên, anh ngẩng đầu nhìn, phát hiện Monica đứng cách đó không xa.

Sao nàng lại đến đây? Trần Sở Thiên nghi hoặc trong lòng, ngay lập tức liền trở lại bình thường, sau chuyện lần trước, Trần Sở Thiên hung hăng giáo huấn người Mạc gia, thể hiện rõ thái độ, những kẻ muốn tìm Mạc Ngũ Luân để lợi dụng cậu đã kích Monica đã không suy nghĩ cặn kẽ, hơn nữa Mạc Ngũ Luân cũng đã nhập hộ khẩu vào Trần gia, cho nên Monica mới dám ra mặt gặp cậu.

“Sao không đi tiếp?” Thấy Trần Sở Thiên dừng lại, Mạc Ngũ Luân nhìn theo anh, nhìn theo hướng anh đang nhìn, cũng chú ý đến Monica đang đứng gần đó.

Thấy tinh thần Mạc Ngũ Luân tốt, Monica lộ vẻ trấn an, khoe miệng khẽ nhếch lên, sau đó thùy hạ mi mắt, quay người bước đi. Thời gian nàng xuất hiện không quá một phút.

Mạc Ngũ Luân nhìn theo hướng Mạc Ngũ Luân biến mất, huyết thống cậu đang mang trong người trong tích tắc báo cho cậu biết nàng là ai, môi cậu giật giật, nhưng không phát ra âm thanh nào. Trần Sở Thiên khẽ vuốt tóc Mạc Ngũ Luân, để cậu dựa vào vai anh, “Chúng ta đi thôi.”

Ngồi trên xe, Mạc Ngũ Luân nằm trong lòng Trần Sở Thiên, nhẹ giọng nói: “Anh biết nàng ta là ai.”

“Đương nhiên.”

“Anh đã gặp mặt trước rồi.”

“Bộ dạng của em rất giống nàng.”

“Thật không?”

“Đúng, chính em cũng cảm nhận được, người ngoài nhìn thấy liền biết, em và nàng ta như cùng đúc một khuôn ra.”

“Lần đầu tiên nhìn thấy nàng... Không ngờ trong hoàn cảnh này...”

“Nàng vẫn luôn lo lắng cho em.” Trần Sở Thiên thật tình nói, anh không muốn tiểu hồ ly thương tâm khổ sở chỉ liếc mắt nhìn mẫu thân một cái rồi thôi.

“Lúc em còn rất nhỏ, chỉ biết mình bị mẹ vứt bỏ, nàng không cần em, cũng không nhận em. Kỳ thật, em không hận nàng, chúng ta chưa bao giờ sống cùng nhau, nàng với em mà nói giống như người lạ, em muốn hận cũng không hận được.”

“Đừng hận nàng, nàng ta có nỗi khổ.”

“Chẳng lẽ em lại không có? Sống với em là chuyện thống khổ, nhục nhã sao?” Mạc Ngũ Luân ngẩng đầu nhìn Trần Sở Thiên.

“Tiểu Mạc, đừng như vậy.” Trần Sở Thiên vuốt tóc Mạc Ngũ Luân an ủi, “Qua lần gặp mặt này, nàng có thể thanh thản hơn một chút. Nhưng, nàng vẫn quan tâm em, bằng không nàng đã không đến.” Trần Sở Thiên nhớ đến lần gặp mặt đầu tiên nàng đã bắt anh phải hứa hẹn.

Mạc Ngũ Luân lặng lẽ khóc, Trần Sở Thiên ôm cậu vào lòng, “Tiểu Mạc, đừng đau khổ, em còn có anh. Chúng ta cùng một chỗ, em muốn gì anh sẽ làm cho em, Tiểu Mạc, đừng khóc.”

11. Chương 11

Trước năm mới, Trầm Sở Thiên và Mạc Ngữ Luân đi mua sắm, mua quà cho cha mẹ, lại mua quần áo cùng thức ăn, gói to gói nhỏ ra khỏi siêu thị. Mạc Ngữ Luân mua một cây kem, mùi rất ngon, nhìn cậu ăn ngon lành, Trầm Sở Thiên cũng muốn ăn, hai người ngay tại bãi xe liền xé ra ăn ngay.

Mạc Ngữ Luân nghĩ Trầm Sở Thiên sẽ không ăn, không ngờ Trầm Sở Thiên thật tình há miệng cắn một ngụm kem của cậu, gò má anh chạm khẽ lên má cậu, Mạc Ngữ Luân cảm thấy ngượng vô cùng, cậu đẩy anh ra. Trầm Sở Thiên cười, Mạc Ngữ Luân phát hiện chớp mũi anh dính một chút bơ, vươn tay khẽ lau cho anh, hai người nhìn nhau cười.

Đương chìm đắm trong không khí ngọt ngào, lúc này, Mạc Ngữ Luân nhìn thấy bên kia đường một người bước ra khỏi xe.

Nữ nhân dáng cao gầy, mặc chiếc áo màu cam cao cổ bằng lông, váy ngắn màu đen ôm sát người, nữ nhân tháo mắt kính râm, Mạc Ngữ Luân liền nhìn thấy mặt nàng.

Là nàng ta!

Mạc Ngữ Luân lặng lẽ nhìn Monica, Monica cũng nhìn cậu. Hai mẹ con đứng cách nhau không xa nhìn nhau chăm chú.

Trầm Sở Thiên nhìn thấy Monica, nghĩ nghĩ, khoát tay lên vai Mạc Ngữ Luân, đẩy nhẹ về trước, nếu gặp nhau, nói với nhau một câu cũng tốt.

Mạc Ngữ Luân tiến lên từng bước, Monica thấy động tác của cậu, nàng khẽ mấp máy môi, lập tức đeo kính lên, tay đặt lên cửa xe, ra vẻ muốn lên xe, Mạc Ngữ Luân vừa thấy nàng làm như vậy, trong lòng đột nhiên trầm xuống, cậu biết nàng ta không muốn gặp cậu, cảm giác vừa buồn vừa thất vọng như thủy triều dâng lên trong lòng, khóe mắt Mạc Ngữ Luân ươn ướt, cậu dừng lại, môi khẽ giật giật, muốn nói gì đó lại không nói nên lời.

Mẹ ơi, từ này Mạc Ngữ Luân chưa từng gọi qua, hiện tại cũng không có cách nào để nói.

Monica quay đầu lưu luyến nhìn, sau đó kéo cửa xe, quyết đoán ngồi vào trong, rời đi.

Mạc Ngữ Luân đứng ở lề đường, nhìn xe rời đi, gục đầu xuống, que kem trong tay cậu tan ra, nhỏ từng giọt từng giọt xuống đất.

Trầm Sở Thiên giữ chặt lấy vai Mạc Ngữ Luân, “Tiểu Mạc, đừng khổ sở.”

Mạc Ngữ Luân quay mặt đi, “Em biết.”

“Nàng quan tâm đến em, nàng lo lắng, cho nên đến nhìn em, xem anh có quan tâm tốt đến em hay không.”
“Em biết.”

Trầm Sở Thiên khuyên nhủ, “Đừng trách nàng, nàng không nhận em là con, nàng cũng có nỗi khổ.”

Mạc Ngữ Luân gật đầu, “Em hiểu.”

“Em thật sự hiểu?”

“Phải!”

“Nếu nàng nhận em là con, thì em chính là người của Mạc gia, những người trong tộc sẽ có lý do để ép buộc em làm những chuyện em không thích, anh nghĩ, có lẽ trong lòng nàng, cũng có khát vọng được thoát khỏi sự trói buộc của vận mệnh, được tự do, muốn đi theo con đường của riêng mình, nhưng lại không thành công. Nàng là mẹ em, nàng biết giọt máu của nàng là em cũng được kế thừa suy nghĩ giống như vậy, nàng biết em sẽ theo đuổi một cuộc sống khác, cho nên cố tình không nhìn nhận em, sớm để em ly khai Mạc gia, đối với em như vậy là một cách để giải thoát, em có thể tự do tìm kiếm một thế giới mà em ao ước.”

“Mẹ ơi...” Mạc Ngữ Luân rốt cục cũng gọi lên hai tiếng từ khi còn nhỏ chưa từng được kêu qua, cậu khóc, nước chảy xuống, Trầm Sở Thiên ôm cậu, để cậu vùi đầu vào trong lòng, “Tiểu Mạc, đừng trách nàng ta, trong lòng nàng nhất định rất yêu thương em.”

“Nhưng... nhưng... Nàng ta không cần em, chưa từng ôm em...”

“Tiểu Mặc, đừng để trong lòng những chuyện này, giải thoát cho chính em. Lại nói, em cũng không cô đơn, em còn có anh.”

Nghe Trầm Sở Thiên ôn nhu nói, Mạc Ngữ Luân ôm chặt thắt lưng Trầm Sở Thiên, dựa sát vào lòng anh.

“Tiểu Mặc, chúng ta về nhà thôi.”

“Àn.”

Nắm tay Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên dẫn cậu đi, trở về thế giới của riêng họ.

Hoàn chính văn

12. Chương 12

Người phục vụ ở tiệm bánh

Khi hẹn sẽ về Trầm gia ăn cơm vào cuối tuần, Mạc Ngữ Luân một mực muốn mang một chút quà.

Từ lúc tiểu hồ ly được chính thức ‘gả’ vào Trầm gia luôn được ba và mẹ yêu thương, bọn họ đối xử với hắn như chính con ruột của mình, điều này làm Mạc Ngữ Luân đã từng sợ hãi sẽ không được tiếp nhận vui vẻ cực kỳ.

Buổi tối, Trầm Sở Thiên phát hiện Mạc Ngữ Luân ngồi ở góc giường, ôm gối ngẩn người, anh ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cậu, “Sao vậy? Đang suy nghĩ chuyện gì?”

“Đang nghĩ lần này về nhà sẽ mua gì.”

“Vì chuyện này mà lo lắng sao?” Trầm Sở Thiên bật cười.

Nhìn Trầm Sở Thiên cười nham nhở, Mạc Ngữ Luân khẽ cau mày đẩy anh ra. Trầm Sở Thiên đương nhiên không lo, vì đó là về nhà anh, cho dù hai tay anh trống trơn cũng không sao, nhưng Mạc Ngữ Luân thì khác, cha mẹ đối với cậu tốt như vậy, cho đến giờ cũng chưa từng đòi hỏi cả hai phải chu cấp tiền bạc, ngược lại mẹ Trầm còn mở tài khoản ngân hàng cho Mạc Ngữ Luân, gửi cho cậu một số tiền kha khá để tiêu vặt. Mạc Ngữ Luân cảm thấy không an tâm, lại không thể từ chối, vì vậy mỗi lần về nhà thăm cha mẹ, cậu đều thật tâm chọn quà kỹ càng.

“Đâu phải lặn lội đường xa về thăm nhà, đều cùng trong thành phố, không cần trịnh trọng như vậy. Lại nói, chúng ta trở về là bọn họ vui rồi.”

“Như vậy thì ngại quá.”

“Ngại cái gì, trưởng bối thương yêu thì sẽ như thế, hi hi, như anh thương em vậy mà.” Nói xong, Trầm Sở Thiên kéo Mạc Ngữ Luân dựa vào lòng, ôm lấy thắt lưng cậu, ôm cậu thật chặt. Biết Trầm Sở Thiên muốn bắt cậu đi ngủ, Mạc Ngữ Luân kéo hai tay Trầm Sở Thiên ra, “Anh ngủ trước đi, em phải suy nghĩ chuyện này đã.”

“Nghĩ cái gì mà nghĩ nữa, ngày mai rồi suy nghĩ tiếp.” Trầm Sở Thiên nói xong, không để Mạc Ngữ Luân phản kháng, kéo cậu vào trong giường, đè xuống, Mạc Ngữ Luân vùng vẫy, “Đáng ghét, đáng ghét.”

“Đáng ghét? Một chút nữa sẽ hết đáng ghét.” Trầm Sở Thiên cười xấu xa, vung tay lên kéo màn xuống, khi tay anh tiến vào trong áo ngủ Mạc Ngữ Luân, vuốt ve vùng bụng của cậu, Mạc Ngữ Luân theo bản năng cong thắt lưng lên, nhìn chằm chằm đối phương, cảm giác tê dại làm trong mắt cậu lóe lên một mặt mị ý.

“Được rồi, ngày mai nghĩ tiếp, ngoan nào.” Tay kia của Trầm Sở Thiên tiến vào giữa hai chân Mạc Ngữ Luân, đồng thời liếm nhẹ lên lỗ tai cậu, tiểu hồ ly ‘ngô’ một tiếng, không chút phản kháng.

Sáng sớm hôm sau, sau khi tiễn Trầm Sở Thiên đi làm, Mạc Ngũ Luân một mình ra chợ, muốn nhìn thử xem có gì mua được không. Dạo một vòng quanh chợ, Mạc Ngũ Luân bị một cửa hàng nhỏ hấp dẫn. Đó là một cửa hàng nhỏ bán bánh cookie, mặt tiền không lớn, trước kia Mạc Ngũ Luân cũng từng qua lại con đường trước cửa hàng, để ý thấy hôm nay có mấy người xếp hàng bên ngoài cửa tiệm, Mạc Ngũ Luân sinh ra tò mò, bánh cookie ngon như vậy sao? Mỗi lần đều thấy có người xếp hàng đứng chờ.

Mạc Ngũ Luân cũng xếp hàng, khi cậu bước vào trong, lập tức bị mùi chocolate thoang thoảng trong tiệm hấp dẫn. Nguyên lai tiệm này không chỉ bán đủ loại bánh cookie, đồng thời cũng bán chocolate do tự tay ông chủ làm, trách không được sinh ý tốt như vậy.

Đứng trước quầy, nhìn thấy đủ loại chocolate trưng bày, Mạc Ngũ Luân chưa biết chọn loại nào. Lúc này, một người bước đến cạnh cậu, cầm trong tay một cái khay nhỏ đưa cho cậu, “Chọn một loại ăn thử xem.”

Mạc Ngũ Luân ngẩng đầu định nói cảm ơn, khi nhìn rõ người kia, không khỏi lui về sau mấy bước, ngạc nhiên mở to hai mắt. Cũng không phải do người kia có diện mạo hung dữ, ngược lại, anh ta anh tuấn dị thường, điều làm cho Mạc Ngũ Luân kinh ngạc là vì cậu phát hiện người kia là đồng loại với cậu – yêu thú.

Bản năng trong người Mạc Ngũ Luân khiến cậu tiếp tục lui về sau, không ngờ lại đụng phải mấy người khách khác, va chạm này làm Mạc Ngũ Luân thanh tỉnh, cậu không muốn kinh động người khác. Nhân viên nọ hiển nhiên hiểu Mạc Ngũ Luân đã nhìn thấy bản thể của mình, khẽ nhíu mày, có chút bất đắc dĩ lại vừa mất hứng bĩu môi, hạ thấp giọng nói: “Cậu đừng sợ.”

Không sợ thì đúng, Mạc Ngũ Luân biết người kia là thổ lang, là lang, mà trong người Mạc Ngũ Luân có huyết thống của cẩu, cẩu gặp lang, phòng ngự và đối kháng căn bản chỉ là bản năng.

Nhân viên cửa hàng áp ngón trỏ lên miệng, ý bảo Mạc Ngũ Luân đừng nói ra, sau đó anh ta đưa cái khay đang cầm trong tay cho Mạc Ngũ Luân, xoay người đi ra phía sau cửa tiệm.

Mạc Ngũ Luân hoảng sợ nhận lấy, nhất thời có chút luống cuống. Khi cậu còn đang thấy xấu hổ, một nam nhân mang tạp dề đã bước đến, nhẹ giọng nói với Mạc Ngũ Luân: “Cậu không cần sợ, cậu ta không có ác ý.”

Nam nhân trung niên đến bắt chuyện với cậu có vẻ là chủ tiệm, Mạc Ngũ Luân không khỏi nhìn nhìn anh ta, nam nhân có vẻ hiểu được ánh mắt của Mạc Ngũ Luân, mỉm cười nói: “Cậu ta rất ôn hòa, không có ý tấn công, cậu ta là nhân viên cửa tiệm, đã làm việc ở đây một thời gian.”

Lúc này, có khách đã chọn hàng xong muốn tính tiền, nhân viên cửa hàng thổ lang yêu thú kia tính trên máy rồi thu tiền, đưa túi bánh cho khách, mỉm cười nói cảm ơn, nhìn nụ cười y ôn hòa, tâm Mạc Ngũ Luân bình tĩnh hơn, cậu không khỏi thầm trách, cảm thấy cậu quá căng thẳng, quá nhạy cảm.

“Muốn mua chocolate không? Thử ăn một chút đi, xem có hợp khẩu vị với cậu không?” Nam nhân chủ tiệm ân cần khuyến khích.

Mạc Ngũ Luân lấy mấy viên chocolate nhỏ ăn thử, phát hiện chocolate của tiệm ngon đặc biệt, hương vị thuần túy, khẩu vị cũng đa dạng, thử ăn vài loại, Mạc Ngũ Luân chọn được mấy loại cậu thích, vừa định nói, lại phát hiện quầy bên trong còn có chocolate hình vỏ sò các loại, nhớ đến mẹ của Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân nói: “Tôi muốn loại ít ngọt, sữa nhiều, mấy loại chocolate hình vỏ sò kia có khẩu vị như vậy không?”

Chủ tiệm quay nhìn thoáng nhìn, lắc đầu: “Loại đó là chocolate thuần túy, hơi đắng một chút, cậu chọn được vị cậu thích, tôi có thể dùng khuôn làm riêng theo ý của cậu.”

“A, vậy rất cảm ơn.”

“Bất quá, hôm nay chưa thể lấy được, nhanh nhất cũng phải ngày mai.”

“Vậy ngày mai tôi đến lấy.”

Nhân viên cửa hàng lấy đơn đặt hàng ra để Mạc Ngũ Luân điền vào, để ý thấy ánh mắt y nhìn Mạc Ngũ Luân hơi có oán ý, chủ tiệm kéo tay y: “Gia Hoa, đừng như vậy.”

Nhân viên cửa hàng Mạc Ngũ Luân, nhỏ giọng: “Rõ ràng giống y như tôi. Có thành kiến.”

Biết mình thất lễ, Mạc Ngữ Luân lén nhìn qua mấy khách hàng khác, dùng thanh âm không để người khác chú ý nói: “Xin lỗi, tôi không có thành kiến, tôi chỉ bị dọa sợ thôi.”

“Tôi không hung dữ mà.” Tai nhân viên cửa hàng nghe được, bất mãn phản bác.

Mạc Ngữ Luân còn chưa trả lời, chủ tiệm đứng một bên vội nói: “Gia Hoa, đừng như vậy.”, nói xong, anh ta đẩy cậu ấy đi, nói với Mạc Ngữ Luân, “Thật sự cậu đừng hiểu lầm, cậu ta rất tốt.”

“Y là... lang...”

“Ta biết.” Chủ tiệm mỉm cười, nhìn nụ cười mang ý thấu hiểu, tín nhiệm của nam nhân trung niên, Mạc Ngữ Luân bình thường trở lại.

“Tôi là hồ ly.” Mạc Ngữ Luân nhỏ giọng nói, không biết vì sao, cậu không ngại tiết lộ với chủ tiệm.

Chủ tiệm cười cười vươn tay sờ sờ đầu Mạc Ngữ Luân, giống như cảm ơn cậu.

“Đại thúc, chú không được chạm vào cậu ta.” Nhân viên cửa hàng thổ lang đứng bên trong kêu lên, vẻ mặt bất mãn.

Mạc Ngữ Luân nhìn nhân viên đứng phía trong cửa hàng, mặc quần đen áo đen, đeo tạp dề màu xanh nhạt, cậu ta có đôi mắt đen láy, hàng lông mày tuấn lãng, lúc này, cậu ta đang liếc Mạc Ngữ Luân, bộ dáng như... đang ghen.

Mạc Ngữ Luân cười trộm, sau đó nói với chủ tiệm: “Cám ơn anh, ngày mai tôi sẽ đến lấy.”

Khi bước ra khỏi cửa tiệm, Mạc Ngữ Luân nghĩ: nguyên lai thổ lang cũng không hoàn toàn mang bộ dáng giống như trong truyền thuyết, cũng là một người rất thú vị nha.

13. Chương 13

Tộc Mạc thị – gia tộc yêu thú hồ ly nổi tiếng sinh sống tại thành phố Hương Đảo. Gia tộc có nhiều thế hệ làm sinh ý về tình sắc, có rất nhiều cổ phần trong các hộp đêm, đương nhiên, có nhiều nhất chính là các thiếu nữ xinh đẹp, cung cấp phục vụ cho các khách nhân hảo sắc.

Tộc trưởng đương nhiệm của Mạc thị tên là Mạc Ngữ Phi, là một nam nhân thông minh, trường tu thiện vũ, dưới sự dẫn dắt của y, sinh ý của Mạc thị càng ngày càng rộng lớn, còn lấy được quyền kinh doanh cả sông bài, tiền – giống như nước – chảy thẳng vào tài khoản ngân hàng. Trừ bỏ hộp đêm, hiện tại Mạc thị còn kinh doanh cả bất động sản và khách sạn, cộng thêm những sản nghiệp khác. Đây là ý muốn của Mạc Ngữ Phi, y không muốn đem tất cả tài lực đặt hết vào một chỗ, dĩ nhiên lợi nhuận nhiều, nhưng nếu một ngày chính phủ ra luật mới, nhiều khi Mạc thị trong một đêm trở nên trắng tay, y mới không muốn mạo hiểm như vậy. Trứng chim đương nhiên phải đặt ở những tổ khác nhau.

Hồ ly nổi tiếng là giả dối, đa nghi và lãnh khốc, có thể trở thành tộc trưởng tộc hồ ly, Mạc Ngữ Phi là kiểu nam nhân như thế nào, không cần nói cũng biết.

Y đứng trên đỉnh cao của sự nghiệp được xưng tụng là – Dạ chi đế vương.

Sau giờ Ngọ một ngày mùa thu trong trẻo, bầu trời xanh ngắt, ánh mặt trời vàng chói làm thành phố có cảm giác mệt mỏi. Mạc Ngữ Phi đột xuất đến kiểm tra một hộp đêm xa hoa của y, kế hoạch làm việc đã được sắp xếp rất tốt.

Dạ chi đế vương đi kiểm tra, mỗi lần đều bằng xe xịt, bảo vệ phục vụ, cái mà gia tộc hồ ly không thiếu nhất chính là nam nữ anh tuấn mạo mỹ, toàn bộ bảo vệ của Mạc Ngữ Phi đều là nam sinh cực kỳ đẹp trai, mặc tây trang kiểu Trung Quốc màu đen, rất có phong cách.

Hồ ly thích khoe mẽ, hiệu quả mong muốn chính là hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Người phụ trách hộp đêm sớm biết tộc trưởng sẽ đến, đã đứng ngoài cửa cung kính chờ, cúi thấp đầu đón Mạc Ngữ Phi vào trong.

Mạc Ngữ Phi đến thu hút rất nhiều công chúa trong hộp đêm, các nàng đã chờ sẵn, muốn nhìn nam nhân trong truyền thuyết này một lần.

Tộc hồ ly dư thừa mỹ nhân, Mạc Ngữ Phi thân là tộc trưởng, trừ bỏ huyết thống thuần khiết, tướng mạo cũng không thể so bì. Y có gương mặt đẹp đến nỗi có thể làm cho người khác nhìn thấy liền nín thở. Gương mặt tuyệt sắc, dung nhan thanh tú đến cực điểm, làn da màu mật nhạt, mái tóc đen bóng mềm mại, đôi mắt phượng với làn mi dài, ánh mắt thâm trầm lộ ra khí chất thoáng u buồn. Nữ nhân vừa nhìn thấy thì mẫu tính toàn bộ toát ra; nam nhân nhìn thấy, lại giống như nam tử trưởng thành. Mạc Ngữ Phi nho nhã, động tác ngôn ngữ cực kỳ có giáo dưỡng, nếu chỉ đơn giản nhìn vào dung mạo tuyệt đối sẽ không tin y là người thống trị sự nghiệp tình sắc, là hồ ly phong lưu phóng đảng nhất. Y nhìn tao nhã, lại có khí chất cực kỳ cường hãn, làm người khác vừa nhìn liền không dám kinh thường.

Mạc Ngữ Phi nhanh nhẹn bước trên hành lang dài, nữ hài tử nhìn lên y đi qua nhiệt tình bàn tán, lại không ngừng nhỏ giọng la hét.

Ra vẻ như kiểm tra sơ sài Mạc Ngữ Phi lại không ngừng chỉ ra những chỗ cần thay đổi, quản lý đi sau lưng y thỉnh thoảng lau mồ hôi, uy nghiêm của tộc trưởng y đã từng chứng kiến, mỗi lần bị kiểm tra đều lo lắng đề phòng, sợ làm không đúng sẽ bị hung hăng trừng phạt.

Khi kiểm tra đến tầng năm, Mạc Ngữ Phi để ý thấy một nam nhân im lặng đứng dựa vào cửa, tựa hồ đang ngắm phong cảnh, phát hiện nam nhân này không phải đồng tộc, Mạc Ngữ Phi trầm giọng hỏi: “Người kia là ai? Sao lại ở trong này?”

Quản lý nhỏ giọng nói: “Anh ta là cảnh sát.”

“Cái gì?” Mạc Ngữ Phi trừng mắt, quản lý nhất thời toàn thân toát mồ hôi hột.

“Cảnh sát làm gì ở đây? Ông không muốn sống nữa phải không?”

“Không, không phải.” Hai chân quản lý nhũn ra, vội vàng giải thích, “Là như vậy, là như vậy, ba tuần trước có một người khách dẫn theo nữ hài tử đến đây chơi, không biết như thế nào lại cãi nhau, sau đó cụt hứng bỏ về, đâu biết sau đó nữ hài tử kia tự sát, nghe đồn là vì tình...”

“Liên quan gì đến hộp đêm!” Mạc Ngữ Phi trầm giọng quát, đôi mắt phượng xinh đẹp hiện lên hàn quang, sắc như kiếm.

“Tôi biết... tôi biết, nhưng... nhưng mà căn phòng bọn họ từng ở, không biết tại sao, liền xảy ra chuyện, khách ca hát bên trong, thì có những âm thanh lạ lùng phát ra theo, đèn cũng chớp tắt, ban đầu chúng tôi tưởng điện áp không ổn định, sau đó, càng ngày càng bất bình thường, khách ở trong phòng đó đều nói... nói không sạch sẽ gì gì đó...” Quản lý lắp bắp giải thích, sắc mặt Mạc Ngữ Phi càng ngày càng khó coi.

“Sau đó thì sao?”

“Chúng tôi... chúng tôi chỉ có thể mời cảnh sát đến xem.”

“Chuyện đó có liên quan gì đến cảnh sát!”

“Sau khi chuyện lạ truyền ra, rất nhiều công chúa sợ đến mức không dám bước vào đó, tôi sợ ảnh hưởng đến sinh ý. Mời cảnh sát phòng thứ bảy – Phòng xử lý những vụ án kỳ lạ, chuyện như vậy đương nhiên giao cho họ thì hợp lý hơn, hơn nữa... hơn nữa mọi người đều nói, trên người cảnh sát có chính khí, dương khí nặng, có thể trấn... trấn...” Quản lý vừa nói vừa hoảng sợ nhìn Mạc Ngữ Phi.

Mạc Ngữ Phi phụt cười, “Cảnh sát, còn là thiên sư bắt quỷ, chính khí cái gì chứ, hừ!” Nói xong, y nhanh chóng bước về phía trước.

Khi Mạc Ngữ Phi sắp bước ngang qua vị cảnh sát đang dựa vào cửa sổ, y liếc mắt nhìn anh ta một cái, cước bộ chậm lại một chút.

Nam nhân này, Mạc Ngữ Phi đã từng gặp.

Nhìn gương mặt kiên nghị của nam nhân, đường cong gương mặt kiên định, trong đầu Mạc Ngữ Phi liền nhớ ra, không phải nam nhân này chính là anh trai của cảnh sát yêu thú Trầm Sở Thiên sao? Y đã từng gặp anh ta một lần ở cảnh cục, nguyên lai anh ta là cảnh sát bắt quỷ, chuyện này làm Mạc Ngữ Phi thầm thán phục.

Phát hiện nam nhân y như lần đầu gặp nhau, khuôn mặt không có cảm xúc, thần thái bình tĩnh, động tác nghiêm trang, giống như – một tảng đá. Trong lòng Mạc Ngữ Phi đột nhiên có cảm giác khác thường, tảng đá này, rất đặc biệt.

“Cảnh sát... Trầm?” Mạc Ngữ Phi theo bản năng cất tiếng hỏi.

Nam nhân vẫn luôn nhìn ra bên ngoài cửa sổ nghe tiếng, quay đầu lại, ánh mắt bình tĩnh lướt qua mặt Mạc Ngữ Phi, nhìn thấy một nam nhân tuyệt đẹp như thế, biểu tình cảnh sát Trầm vẫn không có chút thay đổi.

Nếu dựa vào huyết thống, Mạc Ngữ Phi là anh họ của người yêu Trầm Sở Thiên. Trong lòng biết hai người mối quan hệ ‘thân thích’, Mạc Ngữ Phi lại không biết tên của nam nhân, chỉ có thể gọi là cảnh sát. Khi y phát hiện trên mặt nam nhân cũng không có biểu tình gọi là quen biết, trong lòng không khỏi thầm hận – tại sao, anh ta quên đã từng gặp nhau sao? Cảnh sát không phải là có một trí nhớ đã gặp qua là không thể quên sao? Chết tiệt! Anh ta cứ nhiên quên y!

“Xin hỏi anh có chuyện gì?” Thanh âm của nam nhân cứng nhắc, hoàn toàn phù hợp với khí chất của một tảng đá.

Nguyên bản muốn hỏi ‘Anh có nhớ tôi không?’, Mạc Ngữ Phi dùng khéo mắt liếc người quản lý bên cạnh, nếu người kia nói ‘Không nhớ rõ’, vậy còn mất mặt hơn. Nhưng vừa rồi nhìn không được lỗ kêu nam nhân này, vì thế Mạc Ngữ Phi đổi giọng, “Tìm được gì chưa?”

“Tôi đang chờ nàng xuất hiện.” Nam nhân vẫn trả lời cứng nhắc.

“Hy vọng anh có thể giải quyết nhanh chóng.”

“Tôi sẽ.”

Mạc Ngữ Phi bước tiếp về phía trước, trong lòng y lúc này cực kỳ mất bình tĩnh. Chết tiệt! Chết tiệt! Thực chết tiệt! Lần đầu tiên gặp mặt nam nhân hoàn toàn không nhìn y, lần này cũng vậy. Như thế nào, y ở trong mắt người khác là mỹ mạo kinh diễm, trong mắt anh ta lại giống như chưa từng tồn tại!

Vẫn không dừng chân, Mạc Ngữ Phi hỏi người quản lý theo bên cạnh, “Tên của anh ta là gì?”

“Cảnh sát Trầm hả? Tôi... tôi không biết...”

Mạc Ngữ Phi ngừng lại, ánh mắt lạnh lùng quét qua quản lý, thấp giọng nói: “Đi điều tra!”

“Dạ... dạ... ngay lập tức... ngay lập tức!”

Mạc Ngữ Phi vừa tiếp tục bước, vừa tự thầm mắng mình, kỳ quái, kỳ quái, thật là kỳ quái, vì sao lại cảm thấy hứng thú với cảnh sát giống y như tảng đá kia, vì sao? Những nam nhân xuất hơn y còn chưa để vào mắt, vì sao? Vì sao lại là nam nhân này? Vì sao mỗi lần nhìn thấy anh ta, y đều không kiềm chế được sự hứng thú? Đáng giận! Y là ai chứ! Y là tộc trưởng tộc hồ ly, là Mạc Ngữ Phi cao cao tại thượng, y như thế nào có thể có hứng thú với một vị cảnh sát nhỏ nhỏ được?

“Không, không cần điều tra, tôi không muốn biết.” Mạc Ngữ Phi đột nhiên ra lệnh.

Quản lý gật đầu, “Dạ dạ, không điều tra, không điều tra.” Cảm thấy rất kỳ quái đối với sự thay đổi thất thường của Mạc Ngữ Phi, bất quá hần cũng không dám tỏ thái độ.

Ánh mắt Mạc Ngữ Phi khẽ mị, khéo miệng chột lộ nụ cười làm người ta khó hiểu, nam nhân kia đứng ở một thế giới hoàn toàn khác biệt với y.

Không giống nhau, thì không cần gặp nhau.

14. Chương 14

Có lẽ, từ khi có con người, các tộc đàn yêu thú liền cùng con người sinh tồn trên thế giới này. Họ có bản thể và ngoại hình của con người, tùy ý chuyển đổi qua lại giữa hai hình thái.

Yêu thú chung sống cùng con người, giữa hai bên có một khoảng cách vô cùng mỏng manh. Cũng giống như con người, yêu thú cũng lăn lộn giữa cát bụi hồng trần, cũng khát vọng cuộc sống thoải mái mà yên bình, cũng không cách nào thỏa mãn được dục vọng, quyền lực, tiền tài, địa vị, mỹ nữ...

Tộc đàn lớn nhất trong yêu thú – tộc hồ ly. Dựa vào mỹ mạo trời sinh, hồ ly mặc dù ở bất kỳ nơi nào cũng có thể có được cuộc sống thoải mái. Phụ thuộc vào cường quyền, lợi dụng nhan sắc để có những gì họ muốn được tất cả hồ ly coi như là chuyện hiển nhiên, họ cũng không vì ánh mắt khinh thường của người khác mà cảm thấy hành vi của họ có gì đó xấu hổ. Ngược lại, nếu có hồ ly nào dựa vào sắc đẹp mà được ăn trên ngồi trước, thì trong nhóm hồ ly mới được coi là có bản lĩnh, là chuyện đáng ca ngợi.

Bản tính của hồ ly đa nghi, lại thêm phóng đảng trời sinh, họ rất hiếm khi trao chân tâm của họ. Tình yêu, loại tình cảm này hồ ly vừa không tin tưởng, lại không thú vị. Rất ít hồ ly giống như người bình thường, nguyện ý có một tình cảm yên bình duy nhất, những hồ ly như vậy phi thường hiếm hoi, có thể thấy mà không thể cầu.

Thành phố N, cảng Lâm Hải của thành phố, là nơi phồn hoa đô thị, dân cư khoảng một ngàn hai trăm vạn người. Từ ngày đến đêm, số người đi lại trên phố chỉ trên dưới hai trăm vạn mà thôi.

Đây là một thành phố không có đêm.

Trong một thành phố tấp nập như vậy, con người và yêu thú đều giống như nhau, cũng bận rộn suốt ngày, mọi người cùng sống hòa bình, tựa như không có ranh giới nào giữa con người và yêu thú.

Sáng thứ hai, tại nhà của trưởng khoa cảnh sát hình sự và an ninh yêu thú Trần Sở Thiên.

“Trần Sở Thiên... Trần Sở Thiên...” Tiếng người yêu êm ái vang lên bên tai, cũng không biết Trần Sở Thiên có nghe hay không, chỉ thấy anh ngoáy ngoáy lỗ tai rồi xoay người ngủ tiếp.

“Trần Sở Thiên... Trần Sở Thiên...” Mạc Ngữ Luân – người yêu Trần Sở Thiên, nhìn người lười biếng hiếm thấy đang nằm trên giường, trong lòng có vài phần kinh ngạc.

“Trần Sở Thiên...” Thử gọi lớn hơn tiếp tục đánh thức, đổi lại, Trần Sở Thiên che luôn lỗ tai, nhoi nhoi chui vào trong chăn, miệng còn lẩm bẩm: “Đừng ồn...” Trần Sở Thiên chui vào chăn, cuộn mình lại giống như cái kén, làm thành một cái bao lớn trên giường. Mạc Ngữ Luân lại kéo kéo chăn, chỉ tiếc, Trần Sở Thiên quấn rất chặt, Mạc Ngữ Luân căn bản không thể so khí lực với Trần Sở Thiên, kéo đến mức cậu thở hổn hển vẫn không có động tĩnh nào.

Thở dài bó tay, Mạc Ngữ Luân ngồi xuống mép giường, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nhìn bao tải bụi trên giường. Trần Sở Thiên luôn làm việc rất nghiêm túc, nhận thức lâu như vậy, cho đến bây giờ nl vẫn chưa thấy Trần Sở Thiên trốn việc như thế này lần nào. Nhíu mày, Mạc Ngữ Luân cảm thấy sự việc có gì đó khác lạ.

Khẽ than một tiếng, Mạc Ngữ Luân đứng dậy, lại nhìn nhìn người đang quấn chặt trong chăn, sau đó cậu vỗ vỗ nhẹ lên vai đang hở ra bên ngoài của Trần Sở Thiên, nói nhỏ: “Được rồi, không đi làm thì thôi, anh nằm đàng hoàng lại đi, muốn ngủ thì phải ngủ cho ngon, đừng bực mình.” Nói xong, Mạc Ngữ Luân bước về phía cửa sổ, buông rèm cửa đã được cột cẩn thận ra, ánh sáng trong phòng ngủ lập tức tối đi.

Lại ngồi xuống giường, Mạc Ngữ Luân vượt vượt người bên dưới chăn, ngữ khí nhẹ nhàng: “Anh cảm thấy không thoải mái hả? Hay là đau ở đâu? Em rót cho anh một ly nước nhé?”

Vỗ về Trần Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân không nói tiếp, một lát sau, Trần Sở Thiên tự thò đầu ra, Mạc Ngữ Luân nhìn Trần Sở Thiên cười cười, “Nếu còn muốn ngủ thì nằm lại đàng hoàng. Muốn em gọi điện thoại xin phép giúp anh không?”

Nhìn khuôn mặt tươi cười ôn nhu của người yêu, Trần Sở Thiên trừng mắt nhìn, sau đó quay đi không thèm nhìn cậu nữa. Để ý thấy Trần Sở Thiên tránh nhìn cậu, Mạc Ngữ Luân biết bây giờ Trần Sở Thiên

đang suy nghĩ có nên nói sự thật với cậu hay không, Mạc Ngữ Luân cúi người, chống tay hai bên eo Trầm Sở Thiên, đối diện với anh, nhìn thẳng vào mắt anh.

Do tâm ý tương thông nhau của đôi tình nhân, giữa bọn họ luôn có sự vi diệu, giống như luôn có sự trao đổi ý thức theo những cách thông thường, Mạc Ngữ Luân cảm thấy Trầm Sở Thiên đang khó xử, mà khó xử của anh lại không liên quan gì đến công việc, là những chuyện khác khiến anh bối rối.

“Không thể nói với em thì không nói nữa.” Mạc Ngữ Luân nói xong, thẳng người lên, vươn tay đỡ lấy đầu Trầm Sở Thiên, định nâng đầu anh đặt lên gối làm anh nằm thẳng lại, Trầm Sở Thiên níu tay ngăn Mạc Ngữ Luân, lại giữ chặt tay cậu, ôm cậu vào trong lòng. Dựa vào ngực Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân ngược mặt lên nhìn anh.

Mạc Ngữ Luân là một hồ ly yêu thú nam tính không thuần chủng, nhân hình là một tiểu nam hài tuần lãng, dung mạo anh tuấn suất khí, mắt và môi lại phi thường quyến rũ. Tuy rằng không xinh đẹp nữ tính, nhưng khi sóng mắt lưu chuyển, mị ý ẩn ẩn cũng có vài ba phần liêu nhân. Tính tình Trầm Sở Thiên nóng nảy cường hân luôn bị đánh bại dưới sóng mắt tiểu hồ ly của anh.

“Từ hôm nay anh đã kỳ lạ.” Mạc Ngữ Luân vừa nói, vừa gầy gầy nút áo ngủ Trầm Sở Thiên.

“Hôm nay anh không muốn đến cảnh cục.” Trầm Sở Thiên lo lắng, chậm rãi nói.

“Sao vậy, Cục trưởng đại nhân lại vừa giáo huấn?” Giọng điệu Mạc Ngữ Luân trêu chọc hỏi lại.

“Không phải.”

“Nếu anh thấy không có việc gì quan trọng, muốn nghỉ một ngày cũng được. Em gọi điện thoại giùm anh.” Mạc Ngữ Luân biết công việc người yêu rất vất vả, nếu anh muốn nghỉ ngơi, Mạc Ngữ Luân không phản đối.

Bàn tay đặt trên vai Mạc Ngữ Luân khẽ vuốt, Trầm Sở Thiên suy nghĩ nên nói như thế nào với người yêu, tiểu hồ ly của anh cũng giống như những hồ ly khác tương đối nhạy cảm lại thêm đa nghi, muốn làm cậu yên tâm nhất định phải đem mọi chuyện đầu đuôi kể lại chính xác rõ ràng.

“Hôm nay có hẹn với một người.”

“Nga.” Mạc Ngữ Luân lên tiếng, thầm nghĩ là người nào có thể khiến Trầm Sở Thiên để tâm như vậy.

“Thật vất vả mới hẹn được, nhóm luật sư của y tương đối khó đối phó.”

“Àn.”

“Gần đây, trong thành phố xảy ra hai vụ án ngộ độc CAK.”

Mạc Ngữ Luân đánh thót trong bụng, CAK là một loại bột thuốc phiện, sau khi hút có thể làm người ta gặp ảo giác, hút ít trong thời gian ngắn không ảnh hưởng gì lớn đến cơ thể, nếu hút lâu dài, sẽ tổn thương trung khu thần kinh, một khi còn sót trong cơ thể một lượng nhất định thì trong một thời gian ngắn sẽ bị trúng độc ở thần kinh dẫn đến tử vong. Buôn lậu thuốc phiện là tội rất nặng, hiện tại ít có người nào túng quá hoá liều, làm những chuyện này hơn phân nửa là yêu thú, vì tiền bất kể chuyện gì. Yêu thú có luật riêng, Thú quyền pháp trừng phạt rất nặng những yêu thú buôn lậu thuốc phiện gây chết người. Vậy mà cư nhiên có người dám làm? Mạc Ngữ Luân nghĩ như vậy, nhưng vẫn không lên tiếng, chờ Trầm Sở Thiên nói tiếp.

“Khoa hình sự định ngày hẹn với người kinh doanh chồn ăn chơi, muốn bàn bạc một chút biện pháp giải quyết tốt nhất có thể.”

Mạc Ngữ Luân nghe xong, cả người rõ ràng có chút run rẩy, có thể thấy được những lời kia gây chấn động với cậu đến mức nào. Trầm Sở Thiên đương nhiên hiểu được chuyện gì đã gây phản ứng như vậy với Mạc Ngữ Luân, nhưng anh vẫn nói tiếp, “Cấp trên phân công cho anh tiếp chuyện y, có có lẽ có liên quan đến anh và em đi. Em không cần suy nghĩ nhiều, em vẫn là chính em.”

Mạc Ngữ Luân đã hiểu nguyên nhân vì sao hôm nay Trầm Sở Thiên không muốn đi làm, cậu chậm rãi rời khỏi ngực Trầm Sở Thiên, gục đầu ngồi bên mép giường, hai chân đung đưa trong vô thức.

Trầm Sở Thiên ngồi dậy, ôm Mạc Ngũ Luân từ phía sau, “Mạc Ngũ Phi đồng ý phối hợp, hôm nay y sẽ đến cảnh cục.”

Nghe thấy cái tên kia, Mạc Ngũ Luân chấn động một chút. Họ tên đó cùng tên của Mạc Ngũ Luân chỉ khác nhau một chữ, bằng chứng cho mối quan hệ không thể không thừa nhận của bọn họ.

“Y không phải là anh họ của em.” Mạc Ngũ Luân hung hăng cắn môi. Thấy rằng ngày càng cắn chặt vào đôi môi mềm mại, Trầm Sở Thiên vội vàng lấy tay giữ chặt cằm Mạc Ngũ Luân, làm cậu phải buông ra.

“Đúng, y không phải. Em chỉ mang họ Mạc thôi, không có chút quan hệ nào với y.”

Mạc Ngũ Luân cười cười nhợt nhạt. Cậu không thể phủ nhận xuất thân của mình, giống như cậu cũng không thể phủ nhận cậu là một yêu thú lai, mặc dù cậu ghét dòng họ này đến thế nào, từ khi chào đời cậu đã là người của Mạc gia.

“Anh có thể không đi được không?” Mạc Ngũ Luân hỏi.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, lắc lắc đầu.

“Vậy thì mau rời giường.” Mạc Ngũ Luân vươn tay kéo Trầm Sở Thiên đứng lên, “Đừng đến trễ.”

“Sẽ không trễ.” Trầm Sở Thiên nói xong nhào người ngồi dậy.

Ấn sáng xong, Trầm Sở Thiên thay quần áo chuẩn bị đi làm, Mạc Ngũ Luân tiễn anh đến cửa. Mấy ngày nay, Mạc Ngũ Luân có kiểm tra cuối kỳ, cậu ở nhà ôn tập. Trầm Sở Thiên lấy tay xoa xoa đầu Mạc Ngũ Luân, “Ngoan ngoan ở nhà chờ anh về.”

“Àn.” Mạc Ngũ Luân trả lời một tiếng, nhìn bóng người yêu vào trong thang máy, sau đó cậu mới đóng cửa lại.

Tựa vào cửa, Mạc Ngũ Luân nhắm lại, nghiêng chặt răng. Nghe Trầm Sở Thiên nhắc đến người Mạc gia, tâm tình của cậu không thể bình tĩnh. Thật vất vả cậu mới thoát khỏi những ràng buộc của cậu với gia tộc, không phải trở lại thế giới chìm đắm trong tiền tài, xa hoa trụy lạc, không phải bị buộc phải bán thân và hạnh phúc của mình. Đối với Mạc gia, Mạc Ngũ Luân chỉ có những ký ức đau xót sâu sắc cùng hận ý đến tận xương tủy.

Chậm rãi quay về phòng ngủ, Mạc Ngũ Luân gục đầu trên giường, drap giường bằng gấm đã không còn ấm áp, nhưng vẫn còn vương hơi thở Trầm Sở Thiên. Mạc Ngũ Luân túm một cái gối ôm vào lòng. Nhớ đến Trầm Sở Thiên, Mạc Ngũ Luân không khỏi đem mặt vùi chiếc gối trong lòng. Chính nam nhân này đã mang đến cho Mạc Ngũ Luân bầu trời tự do, cho cậu cuộc sống mà cậu mong muốn, được theo đuổi lý tưởng cậu muốn. Bất luận là thân thể hay tâm linh, Mạc Ngũ Luân đều không bao giờ muốn rời ra Trầm Sở Thiên.

Gõ cửa phòng của trưởng phòng, không có gì bất ngờ ngoài câu trách cứ vang lên: “Cậu đến muộn.”

Trầm Sở Thiên cười meo meo bước vào, tùy tiện ngồi xuống chiếc ghế trước bàn làm việc, “Tôi đâu có muộn nếu so với y.”

“Hừ, y thì một phút cũng không chờ. Cậu cẩn thận một chút giùm tôi.” Nói xong, thủ trưởng cầm lấy bút chỉ chỉ Trầm Sở Thiên.

“Hắc hắc.” Trầm Sở Thiên cười một tiếng.

Trưởng phòng có chút bất đắc dĩ, tính nóng nảy cương trực của Trầm Sở Thiên là độc nhất trong cảnh cục, Cục trưởng cũng không có cách nào nói được anh, năng lực của anh cao, dũng cảm lại nghĩa khí, không một đồng sự nào mà không phục anh, tuy rằng Trầm Sở Thiên chỉ phụ trách những vụ án hình sự của khoa yêu thú, nhưng thực tế anh là nhân vật nói sao làm vậy duy nhất trong cảnh cục.

“Cậu đã chuẩn bị tốt rồi?”

“Chuyện này thì có gì để chuẩn bị, không phải đã nói là bàn bạc bình thường thôi sao?” Nụ cười của Trầm Sở Thiên vẫn không đổi.

“Cậu nhìn nhận thực tế giùm tôi một chút đi, tộc trưởng của Mạc gia không dễ đối phó, hừ, y thật sự là một hồ ly! Tận lực mong muốn y đồng ý phối hợp điều tra với chúng ta. Cũng mới kiểm tra đầu tháng

xong, mặc dù cũng có tác dụng răn đe, nhưng đó không phải là mục đích cuối cùng của chúng ta. Cũng vì chúng ta kiểm tra quá nhiều mà bị khiển trách, cấp trên ra lệnh, đám người kia đều có người đỡ đầu. Còn có, nói chuyện với y cũng cẩn thận, tiểu tử cậu, đám luật sư của y rất khó đối phó.”

Trầm Sở Thiên cười hì hì nghe trưởng phòng nói lảm nhảm, trong lòng lại suy nghĩ những chuyện khác.

Gần đến mười một giờ trưa, Trầm Sở Thiên dựa vào cửa sổ trong văn phòng, nhìn xuống cổng ra vào của cảnh cục bên dưới.

Mạc Ngữ Phi vẫn chưa đến. Nam nhân xinh đẹp như đế vương, được xưng tụng ‘Dạ chi đế vương’, y sẽ đến đúng giờ sao?

Khi kim đồng hồ của Trầm Sở Thiên chỉ vào phút thứ năm mươi chín mười giờ, một đoàn xe xuất hiện trong tầm mắt Trầm Sở Thiên, nhìn hàng xe dài, Trầm Sở Thiên khẽ nhíu mày. Dẫn đầu đoàn xe là hai chiếc Volvo màu đen có rèm che, theo sau là một chiếc Cadillac màu trắng, theo sau nữa là những chiếc xe Trầm Sở Thiên nhìn rất quen, nhưng không cách nào nhớ được tên nó.

“Aston Martin DB5, Dettori Marcesu Pantera, Ferrari Maranello và Testarosa, Lamborghini Diablo, Mercury Custom, Porsche...”

“Ồn ào, ai nha!” Có người kinh hô, “Sao lại đến cảnh cục triển lãm xe vậy?”

Lúc này, người đi bộ nơi ngã tư cũng đứng lại nhìn những danh xe hiếm thấy đang xếp theo hàng dọc dừng lại.

“Kháo! Tiểu tử cậu sao biết hết tất cả vậy!” Trầm Sở Thiên trừng mắt với một cảnh sát yêu thú đứng bên cạnh, những danh xe vừa rồi chính xe y niệm ra.

Cảnh sát kia vừa nhìn xuống dưới vừa chặc lưỡi, “Trầm ca, em thì không thể có sở thích sao!”

Đen, vàng chanh, đỏ thắm, lam đậm, trắng, những danh xe nhiều màu sắc khác lần lượt mở cửa ra, một đám người bước xuống xe, nối đuôi nhau bước vào cửa cảnh cục, trong đó một mặt bạch sắc thân ảnh rõ ràng dị thường.

Là y sao? Trầm Sở Thiên nhìn chằm chằm thân ảnh kia, người nọ cúi đầu, Trầm Sở Thiên đứng trên lầu nhìn xuống nên không thấy rõ mặt y.

Từ tầng dưới lên trên phòng họp lầu hai, mất một phút, xem ra, nam nhân này phi thường biết rõ bố trí bên trong cảnh cục. Nghĩ như vậy, Trầm Sở Thiên vuốt lại áo, xoay người ra khỏi phòng.

Đầu tiên là chuyện lễ nghĩa, đương nhiên, nhưng phần nhiều là xuất phát từ việc tò mò, Trầm Sở Thiên đứng ở đầu hành lang lầu hai đợi người hôm nay anh phải gặp. Anh phát hiện trong hành lang có rất nhiều đồng sự dừng lại, không cần phải nói, nhất định bọn họ đã nghe được hơi gió, biết kẻ cầm đầu nghiệp tình sắc trong thành phố đến đây, tất cả mọi người muốn nhìn một chút xem nam nhân kia có hình dáng như thế nào.

Một đám người đi lên lầu, còn chưa thấy người bóng người, Trầm Sở Thiên đã nghe bên tai một mảnh kinh hô. Chuyện gì vậy? Người gì mà có thể khiến cho đám cảnh sát quá quen với những bất thường lại kinh ngạc đến thế.

Khi thân ảnh đầu tiên đập vào mắt anh, Trầm Sở Thiên minh bạch vì sao mọi người lại kinh hô, trong lòng anh cũng chấn động một trận!

Thực là tiểu nam sinh anh tuấn!

Mặc chiếc áo dài không cổ kiểu Trung Quốc, vạt áo dài ngang gối, nam hài tử đi đầu tiên có dung nhan tuyệt sắc làm người ta kinh diễm, theo sau y là một đám nam sinh nữ sinh xinh đẹp cũng có thể khiến người ta ngừng thở. Tộc hồ ly, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Trong cả đám người hắc sắc nổi lên một mặt bạch sắc.

Mạc Ngữ Phi!

Trầm Sở Thiên sớm đã nghe nói đến vị ‘Dạ chi đế vương’ này mỗi lần ra ngoài, nhất định đem theo một đám bảo vệ cùng tùy tùng mỹ mạo theo bên người, anh không ngờ rằng bọn họ lại trẻ tuổi như vậy. Yêu thú, dựa vào ngoại hình thì không thể đoán được tuổi, có thể khẳng định đám nam nữ này tuyệt đối đã trưởng thành.

“Sách, rất có phong cách!” Không biết ai thốt lên câu này. Đúng vậy, nếu đi đến đâu cũng có một đám tiểu suất ca và tịnh muội muội gắt gao theo sau, thật đúng là – rất có phong cách!

Theo lời hẹn trước, những bảo vệ và tùy tùng của Mạc Ngữ Phi được an bài vào một phòng khách nghỉ tạm, Mạc Ngữ Phi cùng luật sư của y tạm thời cùng đi vào một phòng khách nhỏ khác. Cửa phòng đóng lại, tiếng thì thầm bàn luận trong hành lang vẫn chưa ngừng lại. Thậm chí mấy ngày sau đó, đám thiếu niên thiếu nữ xinh đẹp kia vẫn là đề tài đàm luận của mọi người trong cảnh cực.

Trầm Sở Thiên đã sớm ngồi chờ trong phòng khách.

Mạc Ngữ Phi vào trong phòng khách, y vẫn không mở miệng, chỉ dùng mắt hỏi có thể ngồi xuống hay không, sau đó chủ động kéo ghế ra ngồi, ngồi xuống rồi, hai tay nắm lại, khuỷu tay đặt lên bàn, tiếp theo y lấy nắm tay che miệng lại, ho khẽ mấy tiếng. Những động tác liên tiếp của y như nước chảy mây trôi, có cảm giác tao nhã không nói nên lời.

Trầm Sở Thiên cũng không mở miệng, y chỉ quan sát Mạc Ngữ Phi. Nam nhân trước mặt thực trẻ, bộ dáng ước chừng hai mươi tuổi, y mang khuôn mặt tuyệt sắc, dung mạo cực kỳ thanh tú, mái tóc y sáng bóng mềm mại cùng đôi mắt đen, ánh mắt thâm trầm lộ ra khí chất u buồn, chắc chắn nữ nhân vừa nhìn thấy khẳng định mẫu tính sẽ bị kích thích hoàn toàn. Trầm Sở Thiên nhớ đến ánh mắt đều thay đổi của mấy nữ cảnh sát.

Thanh tú, nho nhã, cử chỉ nhã nhặn, ngôn ngữ hình thể rất có giáo dưỡng. Nhìn bàn tay tinh tế của Mạc Ngữ Phi, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, Trầm Sở Thiên không khỏi cảm thấy nam nhân trước mặt này như thế nào cũng không thể là kẻ xấu được. Nếu không phải đã biết trước, Trầm Sở Thiên cảm thấy anh cũng sẽ không thể tin được nghề kinh doanh đặc thù người kia đang làm. Toàn thân bạch sắc của y thoát nhìn tinh khiết trong sáng. Nhớ đến bản báo cáo những chuyện liên quan đến Mạc Ngữ Phi dày đến mấy trăm trang, Trầm Sở Thiên không thể không thay đổi cái nhìn về y.

“Chào, tôi là Trầm Sở Thiên, trưởng khoa hình sự và an ninh yêu thú.”

“Tôi là Mạc Ngữ Phi, tộc trưởng tộc hồ ly. Mạc gia kinh doanh cái gì, Trầm trưởng khoa cũng đã biết rõ.” Mạc Ngữ Phi nói, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, nói xong, y lại nắm tay lại che miệng, ho khẽ vài tiếng.

Trầm Sở Thiên nghi hoặc, cũng mê mẩn, thoát nhìn nam nhân này có chút yếu ớt, thậm chí trên người còn toát ra vài phần khí chất không tranh giành, y thật sự là kẻ điều khiển tám mươi phần trăm hộp đêm, khu giải trí và sòng bài, mỗi ngày đều liều con dao nhuộm máu tanh sao?

“Trầm trưởng khoa...”

Nghe thấy tiếng gọi, Trầm Sở Thiên từ trong mơ màng thanh tỉnh lại, anh vội vàng định thần.

“Anh đang nhìn tôi sao?” Mạc Ngữ Phi đột nhiên hỏi một câu, nụ cười trên mặt có vài phần coi thường.

“Ách...”

“Tôi và y... rất giống sao?”

Trầm Sở Thiên hoàn toàn biết rõ ‘y’ trong lời nói của Mạc Ngữ Phi ám chỉ ai, anh lập tức trả lời, “Không, tuyệt đối không giống!”

“Đều là người họ Mạc, không thể nào không giống, Trầm trưởng khoa, anh không thành thật nga.”

Câu nói mềm mại từ trong miệng nam nhân tuấn mỹ thốt ra, Trầm Sở Thiên không thể không cảm thấy trong lời ấy mang theo vài phần khiêu khích, trong lòng anh dâng lên cảm giác chán ghét. Trầm Sở Thiên hít sâu một hơi, không nói gì. Trong lòng Trầm Sở Thiên phải thừa nhận Mạc Ngữ Luân và Mạc Ngữ Phi thật sự giống nhau vài phần, dù là anh em họ trong tộc hồ ly, bọn họ cùng có ánh mắt và đôi môi quyến rũ,

chính là Mạc Ngũ Luân vẫn còn nhỏ, cậu ấy không có hơi hướm tình sắc của nam tử trưởng thành giống trên người Mạc Ngũ Phi.

Luật sư bên cạnh Mạc Ngũ Phi nhìn nhìn hai người, sau đó nói: “Mạc tiên sinh, kiểu xét hỏi như thế này, thỉnh ngài tận lực đừng lên tiếng, tất cả để tôi nói được rồi.”

Mạc Ngũ Phi gật gật đầu không nói nữa.

Biết đây là luật sư con người, Trầm Sở Thiên nhìn ông ta, có cảm giác yên tâm, anh không sẵn lòng giao tiếp với hồ ly. Luật sư là người có tướng mạo bình thường, là nam nhân trung niên hơi hói đầu, ngồi bên cạnh Mạc Ngũ Phi, làm cho người ta có cảm giác hơi quái dị.

Kế tiếp, dựa theo nguyên tắc tư pháp thông thường, Trầm Sở Thiên bắt đầu hỏi một loạt vấn đề với luật sư, còn luật sư cũng từ từ trả lời.

“... Mạc thị luôn tuân thủ pháp luật. Từ khi thành lập ở thành phố này đến nay, tộc Mạc thị dù sống hay kinh doanh nghiệp phục vụ cũng đều xin giấy phép kinh doanh của chính phủ. Tất cả loại hình kinh doanh của Mạc thị đều được pháp luật cho phép. Sau khi ‘Thủ quyền pháp’ được ban hành, cũng như các yêu cầu hồ ly, Mạc thị vẫn dựa theo những điều luật trong Thủ quyền pháp và những bộ luật khác kinh doanh sự nghiệp. Mỗi năm Mạc thị đều lập lại hồ sơ của mọi người theo yêu cầu của chính phủ... Mỗi năm Mạc thị đều nộp lợi nhuận và thuế đạt đến... Tất cả đều hợp pháp, vì vậy cảnh sát không thể...”

Nghe câu trả lời thuyết phục của luật sư, ánh mắt Trầm Sở Thiên thỉnh thoảng liếc sang Mạc Ngũ Phi, y tựa hồ rất nghe lời luật sư, thật sự không hề mở miệng, hơn nữa mặc kệ cho luật sư nói gì đi nữa, trên mặt y cũng không có biểu tình gì, ánh mắt cũng an định.

Nam nhân này, rất biết tự che giấu bản thân!

Trầm Sở Thiên rất chăm chú nghe luật sư nói, hy vọng có thể từ trong mấy câu đó tìm ra manh mối có giá trị, thật vất vả đến khi luật sư ngừng lại, Trầm Sở Thiên cảm thấy lỗ tai bắt đầu ong ong. Trầm Sở Thiên gọi người mang đến ba tách café, quả nhiên, luật sư vươn tay bưng tách café uống một hơi cạn sạch, hơn nữa còn thỉnh cầu thêm một tách nữa, còn Mạc Ngũ Phi thì không hề chạm đến cái tách của y.

“Đây không phải là café ở Sở Liêm chính.” Trầm Sở Thiên cười nói, muốn làm dụ không khí hơi căng thẳng này một chút.

Mạc Ngũ Phi cười, sau khi ho khê vài tiếng mới nói, “Tôi không uống café người khác pha.”

“Không có độc.” Trầm Sở Thiên vẫn mang theo ý cười, trong biểu tình dẫn theo vài tia chế nhạo.

“Vị không ngon.” Mạc Ngũ Phi nói đơn giản.

Hừ, thật khó hầu hạ. Trầm Sở Thiên nhin không lằm bằm trong bụng. Tiếp theo, Trầm Sở Thiên đưa ra mấy yêu cầu hợp tác với cảnh sát, luật sư Mạc thị cao giọng tỏ ý nhất định sẽ phối hợp với cảnh sát, sau đó ông ta bắt đầu lằm nhảm nói tiếp, nói rồi nói, không để người ta chen mồm vào được. Trầm Sở Thiên nghe, bắt đầu cảm thấy đầu hơi hơi nhức, lại có cảm giác buồn ngủ, trong lòng thầm nghĩ không biết Mạc thị tìm được ông luật sư này từ xứ nào, so với ruồi bọ còn phiền hơn.

Ngay lúc Trầm Sở Thiên nửa tỉnh nửa mê, anh đột nhiên để ý đến trong mắt Mạc Ngũ Phi – đến giờ vẫn không có biểu tình gì – xẹt lên một tia đùa cợt, chỉ trong nháy mắt liền biến mất. Biểu tình kia bị Trầm Sở Thiên miễn duệ bắt được, trong lòng Trầm Sở Thiên ‘đông’ một tiếng, giống như bị cái gì đập một phát, anh đột nhiên thanh tỉnh.

Mạc Ngũ Phi, y là cố ý! Cố ý mang đến một luật sư thích lải nhải, tất cả lời nói đều là bề ngoài, mà y, người chân chính bị hỏi, từ khi bước vào trong phòng này y liền gần như không tham gia vào bữa tiệc!

Thật đáng giận!

“Mạc tiên sinh không có gì muốn nói sao?” Thật vất vả mới có cơ hội chen vào, Trầm Sở Thiên hỏi thẳng Mạc Ngũ Phi.

“Nga,” Mạc Ngũ Phi cười chế nhạo, “Những lời luật sư nói chính là những gì tôi muốn nói.”

“Như vậy, xin hỏi Mạc thị dự định sẽ phối hợp điều với cảnh sát trong vụ án CAK lần này như thế nào? Mạc thị có hơn một trăm hộp đêm cùng khu giải trí trong thành phố, người ra người vào, phẩm lưu phức tạp, vậy xin Mạc thị báo cáo với cảnh sát những nhân viên khả nghi mỗi ngày có được không, hoặc cung cấp danh sách những khách hàng khả nghi cho cảnh sát? Hay đặt ra quy định đối với hội viên để hạn chế cũng là một cách thực hiện, còn có, hoặc có thể...” Trầm Sở Thiên đem mấy suy nghĩ của anh nêu ra, sau đó đợi câu trả lời của Mạc Ngữ Phi.

Luật sư nghe xong lập tức định nói gì đó, lại bị ánh mắt Mạc Ngữ Phi ngăn lại. Mạc Ngữ Phi trầm tư, giống như đang cân nhắc. Trầm Sở Thiên im lặng chờ đợi.

Cũng không biết qua bao lâu, Mạc Ngữ Phi nhướng mắt, thấy Trầm Sở Thiên cười cười, “Tôi... vẫn chưa nghĩ ra được phải hảo hảo phối hợp như thế nào.”

Trầm Sở Thiên hận không thể nhào tới cắn Mạc Ngữ Phi mấy cái.

Hồ ly đáng giận!

Nhìn Trầm Sở Thiên cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ, khoé miệng Mạc Ngữ Phi cong lên một nụ cười nhạt, tiếng nói của nam tử trưởng thành khinh lãng mà mềm mại, nghe ra như mang một hương vị khác, “Trầm trưởng khoa, kinh doanh của Mạc thị luôn hợp pháp, về phần nhân viên... cũng không phẩm lưu phức tạp như Trầm trưởng khoa nói. Sòng bài của chúng tôi đều tiếp những khách nhân bình thường. Nga, đúng rồi, công chức viên cũng không có...”

Đuôi lông mày Trầm Sở Thiên giựt giựt, anh biết con hồ ly kia đang chế nhạo anh là công chức bình thường, là một viên cảnh sát quèn của chính phủ, không có tiền đến sòng bài, mà có cũng không dám đi, hơn nữa nhân viên công vụ quy định rõ ràng là không được đi.

“Nhắc đến hộp đêm của chúng tôi, ân, hôm qua ngài thị trưởng có đến, những thông tin như vậy có nên báo cáo với cảnh sát luôn hay không? Chúng tôi thì không sao, chỉ e rằng thư ký đại diện của ngài thị trưởng sẽ đau đầu đi...”

Đuôi lông mày Trầm Sở Thiên lại giựt tiếp. Từ khi thành phố được thành lập, phục vụ tình sắc đã được cho phép, chỉ cần không phải bị ép buộc, không phải vị thành niên, lấy được giấy chứng minh đều là hợp pháp. Những hộp đêm của Mạc thị đều nằm trên những cung đường chính, được phép kinh doanh rượu, biểu diễn ca múa cũng đều là loại thanh nhã. Vì muốn thể hiện cuộc sống chung hoà bình giữa người và yêu thú, hằng năm sẽ đến thăm một hai lần. Bên ngoài thì tất cả đều là giao dịch, còn bên trong thì sao? Dưới trướng Mạc thị có hàng trăm ‘thiếu gia’ và ‘công chúa’ mỹ mạo, những mỹ thiếu niên và công chúa xinh đẹp này sẽ vì ‘nhu cầu’ của đám người quyền quý mà cung cấp những dịch vụ đặc biệt, đương nhiên cũng không ít kẻ có ‘hậu phương’ mạnh mẽ, rõ ràng biết có những giao dịch không hợp pháp, lại không thể tìm được những chứng cứ chính xác.

“Nếu ‘thực sự’ là vậy, thì Mạc tiên sinh, phải ca ngợi ngài một câu ‘tuân thủ pháp luật’ mới được.” Cố ý nhấn mạnh ở hai từ nọ, Trầm Sở Thiên nhìn thẳng vào Mạc Ngữ Phi. Anh tin Mạc Ngữ Phi có thể hiểu được hàm trong câu nói của anh.

Mạc Ngữ Phi vẫn mỉm cười, tay đặt lên bàn, hai bàn tay nắm lại, “Đó là đương nhiên. Trầm trưởng khoa, chúng tôi bắt quá chỉ kinh doanh một loại hình dịch vụ mà thôi. Chúng tôi bán loại hình dịch vụ này cùng với rất nhiều loại hình dịch vụ khác trong xã hội, cũng giống như giúp việc nhà, gia sư... mà thôi. Tin tôi đi, chúng tôi không hại bất kỳ ai. Anh cũng không cho rằng – xã hội không có những người như chúng tôi thì sẽ trong sạch hơn đi. Cung cấp dịch vụ, nhận lại thù lao tương xứng, là chuyện chính đáng. Đương nhiên, dịch vụ chúng tôi cung cấp là tốt nhất, cao cấp nhất, cũng có nghĩ là, phí phải trả cho nó cũng cao một chút.”

“Một chút, chỉ sợ là không ít đi.” Trầm Sở Thiên mỉm cười nói.

Mạc Ngữ Phi lịch sự giải thích: “Dịch vụ của chúng tôi là tốt nhất, khách hàng nào đã từng hưởng thụ qua đương nhiên biết rõ. Trầm trưởng khoa, nếu anh còn nghi ngờ, đương nhiên, tôi nghĩ anh sẽ không tự mình đến hưởng thụ dịch vụ của chúng tôi đâu, như vậy... hoặc anh có tìm hiểu ở người yêu của anh một chút cũng được.” Khi nói chuyện, Mạc Ngữ Phi vẫn mỉm cười, sáng mắt trong suốt sở động nhân, chính là

đăng sau ánh mắt tinh thuần đó, Trầm Sở Thiên nhìn thấy tia dữ tợn nhuộm đầy máu tanh thoáng chốc lại loé lên.

Máu lập tức dồn lên mặt Trầm Sở Thiên, anh nghiêng rặng, ráng kiềm chế để không phải nổi nóng. Mạc Ngữ Luân là người yêu của Trầm Sở Thiên, là em họ của Mạc Ngữ Phi. Vì thân phận con riêng nên cuối cùng Mạc Ngữ Luân cũng không quay trở lại Mạc gia, không đi theo con đường tình sắc của gia tộc. Trầm Sở Thiên biết Mạc Ngữ Luân hận nhất chính là những người trong tộc đã ép buộc cậu phải bán thân, hận nhất người khác nói cậu là hồ ly tình sắc, hiện tại Mạc Ngữ Phi lại cố tình nói như vậy, căn bản là y đang vũ nhục Mạc Ngữ Luân!

Nam nhân này quả nhiên không đơn giản. Trầm Sở Thiên hạ một kết luận trong lòng. Nam tử thanh tú, điềm đạm, đáng yêu, trong bụng lại âm ngoan, giả dối, độc ác.

“Tôi không còn gì để hỏi thêm. Đã làm mất thời gian của anh, cảm ơn anh đã phối hợp với cảnh sát.” Chấm dứt câu nói Trầm Sở Thiên liền đứng lên.

Mạc Ngữ Phi ngồi im, ngược mặt nhìn Trầm Sở Thiên, tóc mái che mất một bên mắt của y, ánh mắt loé lên qua giữa những sợi tóc như muốn nói “Tôi cũng biết anh không còn gì để hỏi.”

Vì lịch sự, Trầm Sở Thiên tiễn Mạc Ngữ Phi và luật sư của y đến cửa phòng, với tính cách của anh, không thể đánh được con hồ ly này là chuyện không hề dễ dàng.

Thời gian hồi hăn khoảng chừng một tiếng, hiện tại là ngay giờ cơm trưa, tuy rằng cảnh cục luôn bận rộn, nhưng tiếng người đã bớt đi không ít. Lúc này từ trên hành lang dài truyền đến những tiếng bước chân dồn dập, Trầm Sở Thiên không khỏi ló mặt ra nhìn.

Đang vội vàng bước đến là một nam nhân cao lớn. Trầm Sở Thiên và Mạc Ngữ Phi cũng không thấp, nhưng nam nhân so với bọn họ còn cao hơn một chút. Nam nhân có một thân thể cường tráng cùng khuôn mặt cá tính, mày kiếm mắt sáng, vững chãi như núi.

Ánh mắt Mạc Ngữ Phi nhìn người đang chạy về phía Trầm Sở Thiên chuyển chuyển mấy vòng.

“Anh hai, tìm em?” Trầm Sở Thiên mở miệng trước.

Nam nhân cũng không liếc nhìn Mạc Ngữ Phi cùng luật sư của y, ánh mắt anh vẫn thủy chung đặt trên người Trầm Sở Thiên, “Anh biết ba giờ chiều nay em có cuộc họp, sau đó thì sao?”

“Không còn họp nữa, có việc gì sao?”

“À, anh có mấy chuyện muốn nói, bốn giờ đến văn phòng anh, nhớ kỹ!”

“Dạ nhớ.”

Nam nhân vội vàng đến, vội vàng nói, lại vội vàng rời đi.

Trầm Sở Thiên nhìn bóng anh trai mình biến mất ở ngã rẽ trên hành lang, không khỏi gãi gãi đầu.

“Anh trai... anh?”

Nghe thấy câu hỏi, Trầm Sở Thiên quay đầu lại, “À.”

Mạc Ngữ Phi nhìn nhìn khuôn mặt Trầm Sở Thiên, anh em Trầm gia ngũ quan rất giống nhau, chính là khí chất hai người khác biệt khá lớn, Trầm Sở Thiên cởi mở lạc quan, lại vừa hấp tấp nóng nảy, mang vài phần phóng túng buông thả, trước đây có biệt danh là ‘Hoả bạo lãng tử’ trong cảnh cục; anh cả Trầm gia cũng thực anh tuấn, khí chất nội liễm thâm trầm, thành thực ổn trọng, Mạc Ngữ Phi biết anh em Trầm gia đều là cảnh sát, nhưng lại không biết anh cả Trầm gia công tác thuộc ngành nào.

“Cảnh sát Trầm kia luôn vội vã như vậy sao?” Mạc Ngữ Phi hỏi.

Trầm Sở Thiên nghĩ nghĩ, nhún vai, không trả lời. Anh nghi thâm trong bụng, gì vậy ta, con hồ ly này chẳng lẽ lại có hứng thú với ông anh như đầu gối của anh sao?

Hừ, đừng có mơ! Dám mơ làm người ta của ta, đánh chết mi! Có cho mi cũng không dám! Anh hai của ta chính là cảnh sát khoa thứ bảy nha!

Mạc Ngũ Phi đi rồi, Trầm Sở Thiên đi ăn cơm trưa xong thì quay lại phòng làm việc của trưởng phòng báo cáo việc cuộc thăm hỏi vừa rồi, sau đó trong tiếng gào thét của trưởng phòng rời đi, lại túm lấy mấy nhân viên thuộc cấp họp hành, làm việc đến tận khuya.

Khi tìm chìa khoá mở cửa nhà, Trầm Sở Thiên thuận tiện liếc nhìn đồng hồ, đã qua nửa đêm.

Nhẹ nhàng bước vào phòng khác, Trầm Sở Thiên lại nhón chân đi vào phòng ngủ. Chiếc giường king size kiểu châu Âu đã buông màn xuống, chiếc đèn bên cạnh giường tắt xuống đất thứ ánh sáng mờ nhạt. Biết Mạc Ngũ Luân đã ngủ say, Trầm Sở Thiên lặng lẽ lấy nội y và áo ngủ sạch, sau đó bước vào nhà tắm.

Trong nhà tắm, Trầm Sở Thiên lau tóc đến gần khô queo mới đi ra, bước đến giường nhẹ nhấc màn lên, anh nhìn Mạc Ngũ Luân nằm nghiêng ôm chiếc gối ôm, sau lưng còn đặt thêm hai cái nệm dựa, chăn kéo đến gần vai.

Nhìn tư thế ngủ kia, trong lòng bắt đầu cảm thấy đau xót. Từ nhỏ Mạc Ngũ Luân đã có một cuộc sống lưu lạc, khi ngủ cũng không được cảm giác an toàn. Trước kia khi vừa mới ở chung, Mạc Ngũ Luân luôn lui vào một góc giường, lưng dán sát vào tường, co người lại thành một khối, hai tay ôm chặt lấy vai, co chân lên sát vào bụng, hơn nữa lúc cậu ngủ cũng không an ổn, hơi có động tĩnh một chút sẽ giật mình dậy, sau đó theo bản năng muốn chạy trốn.

Trầm Sở Thiên mất một khoảng thời gian mới từ từ điều chỉnh thế ngủ của Mạc Ngũ Luân, chính là hiện tại khi ngủ, Mạc Ngũ Luân vẫn phải có gì đó tựa sát vào lưng mới ngủ được, vì không muốn cậu dựa vào tường ngủ sẽ cảm lạnh, Trầm Sở Thiên mua một gối ôm cùng nệm dựa đặt lên giường.

Trầm Sở Thiên khẽ khàng nằm xuống, vươn tay kéo kéo gối, đang chuẩn bị kéo chăn, làn mi dài của Mạc Ngũ Luân rung rung mấy cái, cậu tỉnh, mở to mắt nhìn người bên cạnh, thanh âm mông lung nói: “Anh đã về rồi...” Sau đó Mạc Ngũ Luân liền chui ra khỏi chăn dựa vào sát Trầm Sở Thiên.

“Xin lỗi, đã đánh thức em.” Vươn tay ôm lấy bờ vai Mạc Ngũ Luân, Trầm Sở Thiên ôn nhu nói.

Mạc Ngũ Luân dụi mắt, “Không có...”

Đang định nói ‘Muộn rồi, ngủ đi’, Trầm Sở Thiên phát hiện Mạc Ngũ Luân đang nắm lấy vạt áo anh, lại còn nhìn anh, anh biết Mạc Ngũ Luân sẽ nói ra những gì cậu đang nghĩ, nên chờ đợi.

“Anh... đã thấy y?” Mạc Ngũ Luân chần chừ một chút, hỏi.

Trầm Sở Thiên biết ‘y’ là ai, vậy nên gật gật đầu.

“Em... chưa từng gặp y...” Mạc Ngũ Luân cúi đầu. Dù không muốn thừa nhận, nhưng Mạc Ngũ Luân vẫn là người của Mạc gia, nhưng từ nhỏ cậu đã bị gia tộc vứt bỏ, nên thậm chí cậu cũng không biết Mạc Ngũ Phi có bộ dáng như thế nào.

“Y có nói gì không” Mạc Ngũ Luân lại hỏi.

Trầm Sở Thiên biết, Mạc Ngũ Luân đang muốn hỏi Mạc Ngũ Luân có nhắc đến người em họ này trước mặt anh không, Trầm Sở Thiên nhớ đến sắc mặt của Mạc Ngũ Phi, thầm siết chặt nắm tay.

Người họ Mạc cho đến bây giờ vẫn chưa hoàn thành nghĩa vụ gì với đứa con riêng Mạc Ngũ Luân. Vì Mạc Ngũ Luân mang một phần tư huyết thống của cậu, đám hồ ly xem thường cậu, mắng cậu là ‘cẩu tạp chủng’, sau khi Mạc Ngũ Luân sinh ra không bao lâu liền đem cậu vứt đi. Một tiểu yêu thú cô độc lẫn lộn sống sót như thế nào, Trầm Sở Thiên chỉ cần tưởng tượng cũng đã thấy trái tim anh co rút đau đớn một trận. Trong suốt những năm bị đuổi đi, Mạc Ngũ Luân chịu hết tất cả những vũ nhục của gia tộc, bọn chúng căn bản không thừa nhận cậu. Sau đó, khi người Mạc gia phát hiện đứa nhỏ Mạc Ngũ Luân nếu trưởng thành sẽ mang một ‘bộ dáng của cậu’ khi trở mã lại càng ngày càng tuần tú, bọn chúng liền thay đổi thái độ, ép buộc cậu quay về gia tộc, muốn đem cậu dạy dỗ để trở thành ‘thiếu gia’ phục vụ cho những kẻ lăm lăm nhiều của.

Mạc Ngũ Luân thường thống hận sự nghiệp của Mạc gia, cũng không nguyện ý quay lại gia tộc. Để ép Mạc Ngũ Luân, đám hồ ly độc ác nghĩ ra rất nhiều biện pháp chính Mạc Ngũ Luân. Nhớ đến những thống khổ người yêu từng phải chịu đựng, lại nhớ đến những lời của Mạc Ngũ Phi nói hôm nay, Trầm Sở Thiên càng nghĩ càng tức, cánh tay ôm Mạc Ngũ Luân càng ngày càng chặt.

Phát hiện tình tự Trầm Sở Thiên tựa hồ có chút kỳ lạ, Mạc Ngữ Luân ngẩng đầu nhìn anh, biểu tình có một tia nghi hoặc, “Trầm Sở Thiên...”

Bị câu nói của Mạc Ngữ Luân lay tỉnh, Trầm Sở Thiên vội vàng điều chỉnh tâm tình, dùng một thanh âm bình tĩnh nói với Mạc Ngữ Luân, “Không có, y cái gì cũng không nói. Một mực nói phối hợp với cảnh sát.”

Thanh âm thâm trầm của Trầm Sở Thiên như an ủi tâm tình Mạc Ngữ Luân. Hiện tại cậu sợ nhất chính là sẽ bị người trong gia tộc bắt trở lại. Đã đăng ký qua, được nhập hộ khẩu, Mạc Ngữ Luân đã từ hồ ly Mạc gia chuyển thành hồ ly Trầm gia, nhưng cậu vẫn luôn sợ hãi. Biết không bị nhắc tới, Mạc Ngữ Luân an tâm.

Vòng tay ôm cổ Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Luân nhìn Trầm Sở Thiên, thấy ánh mắt ôn nhu say mê mình của tiểu hồ ly, Trầm Sở Thiên nhin không được cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ tươi mềm mại của Mạc Ngữ Luân.

Sau nụ hôn triền miên, Trầm Sở Thiên chậm rãi buông người yêu nha, phát hiện ánh mắt long lanh khát khao của Mạc Ngữ Luân, Trầm Sở Thiên cười cười, nâng tay lên, lấy ngón tay mân mê môi dưới ướt át của Mạc Ngữ Luân.

Mạc Ngữ Luân nhu thuận quỳ ngồi trên giường, kề sát vào người Trầm Sở Thiên, sau đó vươn tay nắm lấy một bàn tay Trầm Sở Thiên, tay kia cởi một chiếc nút áo ngủ, lộ ra xương quai xanh khêu gợi cùng một góc da thịt trơn bóng nhẵn mịn. Cậu muốn Trầm Sở Thiên ôm cậu, khi bị ôm chính là lúc cậu cảm thấy cậu được yêu thương. Dù chỉ mới một ngày, tiểu hồ ly đã phi thường nhớ nhung người yêu của cậu.

Trầm Sở Thiên hôn hôn lên lỗ tai Mạc Ngữ Luân, cậu bị nhột co vai lại. Sau đó, Trầm Sở Thiên vươn tay tắt đèn, Mạc Ngữ Luân ngăn anh lại, nhỏ giọng nói: “Không cần...” Khi Trầm Sở Thiên đang sờ soạng ở tủ đầu giường tìm gì đó, Mạc Ngữ Luân giữ chặt tay anh, vẫn dùng thanh âm tinh tế nói: “Không cần... rồi anh sẽ tắm rửa giúp em thôi...”

Trầm Sở Thiên cười cười, rút tay lại, cởi từng chiếc nút áo ngủ Mạc Ngữ Luân, đem áo ngủ nhẹ nhàng kéo khỏi đầu vai, sau đó ôm lấy Mạc Ngữ Luân, khi áp chặt vào ***g ngực ấm áp thân thể mềm mại làm tim Trầm Sở Thiên đập liên hồi. Anh thật sự yêu tiểu hồ ly này, luyện tiếc cậu, muốn đối tốt với cậu, thương cậu, không muốn cậu lại bị một uỷ khuất nào.

Vươn tay thả màn xuống, không khí xung quanh lập tức trở nên kiều diễm, Trầm Sở Thiên ôm Mạc Ngữ Luân nằm thẳng ra giường, kéo chăn lên quấn lấy họ. Không bao lâu sau, trong không gian ấm áp liền vang lên tiếng thở dốc ngọt ngào của Mạc Ngữ Luân.

...

Mạc Ngữ Phi ngồi trước cửa sổ rộng lớn đến chạm đất nhìn ngọn đèn sáng trước mắt, lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.”

Thư ký bước vào, “Cậu chủ, giờ này cậu chưa định nghỉ ngơi sao?”

“Tôi không mệt. Ông lấy ra đi.”

Thư ký cười cười, đem bàn giấu sau lưng ra, đặt văn kiện dày đến ba phân lên bàn làm việc.

“Như thế nào, chỉ có như vậy thôi? Đem mấy thứ giấu giấu diêm diêm lấy ra hết đi.” Mạc Ngữ Phi nói xong, lấy tay che miệng lại, ho nhẹ một tiếng.

“Không còn, hôm nay chỉ có như vậy. Mời cậu chủ xem qua.”

“Tôi sẽ xem. Ông về nghỉ đi.”

“Dạ.” Thư ký khiêm tốn cúi đầu, rời văn phòng.

Mạc Ngữ Luân cũng không xem văn kiện ngay, y ngồi trên ghế xoay xoay, tắt hết đèn trong phòng, tiếp tục thưởng thức cảnh đêm thành phố.

Hôm nay đến cảnh cực, Mạc Ngữ Phi cũng không nghĩ sẽ thăm dò được tin tức gì, tự y ra mặt đảm bảo sẽ không dả thảo kinh xà. Quả nhiên cảnh sát cái gì cũng không biết, nghĩ một chút, Mạc Ngữ Phi có điểm đặc ý. Y đã đoán phía cảnh sát sẽ phái Trầm Sở Thiên đến gặp y, vì thế đã chuẩn bị rất tốt.

Từ Trầm Sở Thiên, Mạc Ngữ Phi lại nhớ đến con hồ ly chạy trốn kia, nga không, nó không xứng, nó bắt quá chỉ là một tạp chủng. Không ngờ Trầm Sở Thiên nổi tiếng lăng tử thế nhưng lại thật lòng với tiểu tạp chủng, tiểu tạp chủng này thật đúng là phận cầu. Mạc Ngữ Luân cười lạnh vài tiếng. Trong gia tộc so với tiểu tạp chủng kia có không ít đối tượng càng hấp dẫn càng thông minh lại biết nghe lời hơn, nên Mạc Ngữ Phi đối với Mạc Ngữ Luân cũng không để ý, bất quá có thể lợi dụng quan hệ ‘thân thích’ kia cũng không tệ.

Suy nghĩ vừa đổi, Mạc Ngữ Luân liền nhớ đến một vị ‘cảnh sát Trầm’ khác, rất tuần tú a, không thua em trai anh ta, hơn nữa, anh ta cứ nhiên không thèm liếc mắt nhìn y một cái, như vậy... là người ta có chút khó chịu!

Mạc Ngữ Luân khẽ nhíu mày, trong lòng có một cỗ phiền não không tên, y vươn tay kéo ngăn tủ, lấy ra một hộp thuốc lá nạm kim cương tinh xảo, lấy một điếu thuốc ngậm trong miệng, tiếng bật lửa ‘đinh’ phát ra giòn tan, Mạc Ngữ Phi rất thích nghe âm thanh này, thoải mái không khỏi sáng mắt lên. Hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra, cảm giác Mạc Ngữ Phi tốt lên rất nhiều.

Đốm sáng đỏ của điếu thuốc trong bóng đêm sáng lên lại tối đi, như một con mắt màu đỏ như máu chớp tắt.

Lúc này, Mạc Ngữ Phi tuyệt không ho khan.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dac-biet-dich-nguoi>